

Tượng gỗ hoá trầm

Contents

Tượng gỗ hoá trầm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	26
6. Chương 6	36
7. Chương 7	41
8. Chương 8	47
9. Chương 9	58
10. Chương 10	68
11. Chương 11	77
12. Chương 12	85
13. Chương 13	92
14. Chương 14	98
15. Chương 15	103
16. Chương 16	108
17. Chương 17	113
18. Chương 18	116
19. Chương 19	120

Tượng gỗ hoá trầm

Giới thiệu

Gác điện thoại, Bảo Nhi chạy vội vào bếp, lơ cái nhìn nghiêm khắc của ông Trứ, cô xuyết xoa liền miệ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-go-hoa-tram>

1. Chương 1

Gác điện thoại, Bảo Nhi chạy vội vào bếp, lờ cái nhìn nghiêm khắc của ông Trứ, cô xuýt xoa liền miệng:

-Canh chua thơm quá! Nói chuyện mà bụng con nó đánh lô tô... đói ơi là đói!

Tuệ vừa gấp miếng sườn chiên vừa bảo:

-Than đói mà còn lăm điều. Bọn con gái chúng bây đúng là dư hơi.

Ông Trứ hất mặt:

-Đứa nào vậy?

Bảo Nhi ấp úng:

-Dạ! Ngự Bình con bác Toàn ạ...

Ông Trứ liếc xéo bà Thụy rồi gằn giọng:

-Toàn nào tao không quen. Nhưng đúng là không biết dạy con. Nhắm giờ cơm mà gọi đến... nói láo.

Bảo Nhi lí nhí:

-Tụi con trao đổi bài mà.

Ông Trứ cười gằn:

-Có trời mới biết tụi bây trao đổi cái gì. Nhưng liệu mà bảo với đám bạn. Điện thoại phải có giờ có giấc. Cả bạn thằng Tuệ cũng thế...

Buông đũa, đứng dậy, Tuệ cau có:

-Con vô tội! Bạn con toàn gọi di động, chẳng phiền ai trong nhà này hết.

Dứt lời, Tuệ tót lên lầu, ông Trứ bực dọc:

-Con với cái. Nói chưa được hai câu nó đã biến mất. Nó chẳng coi cha mẹ ra gì cả.

Nãy giờ ngồi im lặng với chén cơm còn nguyên, bà Thụy lên tiếng:

-Cứ gấp mặt là mắng, bảo sao chúng nó không biến.

Dần đũa xuống mâm, ông Trứ nói như quát:

-Con hư tại mẹ. Bà không dạy mà còn binh chúng nữa. Hừ! Mẹ con bà một lũ như thế bảo sao tôi thích ở nhà cho được.

Đứng dậy, ông ào ào bước ra cửa trước cái nhìn sợ hãi của Nhi.

Cô rầu rĩ:

-Con xin lỗi...

Bà Thụy nhếch môi:

-Không phải con thì ông cũng kiếm chuyện khác để có cớ rời khỏi nhà.

-Mẹ không có cách giữ chân ba sao?

-Ông đã muốn đi, giữ lại làm gì?

Bàn ăn tẻ ngắt. Nhi nuốt không nổi món canh chua cô thích nhất. Bà Thụy buông đũa quay về phòng riêng. Nhi cũng ngao ngán đứng lên. Buổi cơm chiều đã xong. Ai cũng có một cơi riêng để nấu. Anh Tuệ thì ngồi trước máy vi tính để truy cập Internet. Mẹ thì chăm chú trước hàng đồng sổ sách hay chứng từ, hóa đơn gì đó. Sau một ngày làm việc căng thẳng, dường như mẹ muốn thư giãn cũng không được. Rốt cuộc bà lại phải đắm mình vào công việc. Thôi thì mỗi người có thú... tiêu khiển riêng. Bảo Nhi cũng thế. Đừng chán nản vì ngày vui ngắn ngủi còn nỗi buồn thì muôn trùng. Hãy cố rút ngắn nỗi buồn đi nhóc! Tắm, thay

bộ quần áo đắt tiền nhưng giản dị, Nhi đeo ba lô bằng da, quà từ Singapor mẹ mang về tháng trước vào rồi dắt chiếc Dream ra.

Buổi chiều đã tắt nắng. Buổi tối bắt đầu bằng cua sinh ngữ ở các trung tâm. Bảo Nhi rất siêng, cô học rất đều. Nhưng tối nay cô không muốn học chút nào mới khổ. Rẽ vào con hẻm nhỏ, Nhi dừng xe trước một ngôi nhà có hàng rào hoa tigon và nhẵn chuông.

Ngự Bình chạy chân không ra :

-Sớm vậy sao?

Dừng chống xe, Nhi buông từng tiếng:

-Ồ nhà chán phèo!

Ngự Bình tròn mắt:

-Xời! Nhà mà chán! Chuyện khó tin thật! Nhưng tại sao chán?

Bảo Nhi chép miệng:

-Lúc này Thường gọi điện tán dóc ngay giờ ăn. Thế là tao bị giữa vì... bạn bè mất dạy, gọi điện vô trật tự, không giờ giấc.

Hạ giọng xuống, Nhi tỏ vẻ ân hận:

-Ba tao hỏi ai gọi. Tao đành nói mà... chắc! Thành thật xin lỗi vậy.

Ngự Bình phì cười:

-Chuyện nhỏ! Chuyện lớn là Thường tán dóc vấn đề gì?

Bảo Nhi chống tay dưới cằm:

-Hắn đọc thơ cho tao nghe. Những bài thơ hắn khoe đã được đăng trong Mực Tím, Áo Trắng.

Ngự Bình tò mò:

-Hay không?

Nhi ngẫm nghĩ:

-Có thể là hay. Khổ nỗi tao không thích.

Ngự Bình hóm hỉnh:

-Nếu mà thích, Thường sẽ không thành thi sĩ vì hắn đạt được mục đích rồi, cần chi phải ỉ ạch ráp nối câu chữ để thành thơ.

Để mặc Nhi ngồi một mình trên yên xe, Bình vào trong thay quần áo và xách túi chạy ra.

Nhi ậm ự:

-Tối nay tao không muốn học. Mà dám lang thang cùng tao không?

Ngự Bình huýt gió như con trai:

-Lang thang hả? Ok liền. Nhưng đi đâu?

-Tùy mà!

-Tao chỉ thích đi vòng vòng. Hít bụi thật, nhưng tự do chứ không bị ép xác như vào quán.

Nhi ơ thờ:

-Vậy thì vòng vòng. Nhưng mà chỗ à ghen!

Ngự Bình nghênh ngang:

- Không thành vấn đề.

Bình rò ga:

- Mày vẫn chưa nói vì sao không thích Thường. Tao thấy hấn cũng sáng sủa, thông minh ấy chứ. Hơn nữa còn có tâm hồn thi sĩ.

Bảo Nhi nhún vai:

- Tao chúa ghét mấy gã công tử bột. Trắng trẻo đẹp trai, mang hai mảnh dít chai là không hợp với tao rồi. Còn vấn đề tâm hồn thi sĩ ấy hả? Thơ gì rỗng tuếch. Toàn chữ với chữ, chả thấy hồn đâu, ý đâu. Câu nào nghe được lại là thơ ăn cắp...

Ngự Bình hơi nghiêng đầu ra sau:

-Vậy sao mày vẫn nghe đến mức bị mắng?

Nhi thản nhiên:

- Con gái là thế! Nghe tán tỉnh cũng... khoái tai chứ bộ.

- Mày đúng là hồ ly tinh, vừa kênh vừa độc. Rất... lẳng lơ nhưng giả bộ hiền ngoan.

Bảo Nhi cúi vào vai Ngự Bình :

- Có cần nặng lời với tao dữ vậy không?

Ngự Bình cười cười:

-Nhận xét này là chính xác. Mày kiêu căng, bọn con trai đứa nào cũng biết, nhưng tụi nó vẫn thích làm cái đuôi của mày mới kỳ chứ!

Nhi gân cổ lên:

- Tao đâu có lỗi trong vấn đề này.

-Điều ấy cần xét lại. Nhưng ngày nào đó mày sẽ khổ vì một gã trời gài nào đấy. Tao dám cá như thế!

Bảo Nhi hầm hừ cù vào eo Ngự Bình làm cô chao tay lái. Ngay lúc đó từ trong hẻm một chiếc xe đâm thẳng vào xe của Nhi. Hai cô gái té lăn ra đường. Bảo Nhi hét to kinh hoàng khi thấy một bánh xe thẳng rít lên ngay đầu mình.

Run lấy bẫy cô ráng ngồi dậy nhưng không nổi, cô đành nhắm mắt, nằm dài như ăn vạ giữa đường và nghe giọng Ngự Bình gọi mình lạnh lạnh. Mãi đến lúc có ai đó xốc cô lên, Nhi mới gượng theo lực đỡ của họ mà đứng dậy. Một giọng đàn ông chất chứa vang lên làm Nhi đang mụ mẫm cũng phải tỉnh hồn:

-Có bị gì đâu mà định làm reo.

Chống tay lên hông, Bảo Nhi quắc mắt nhìn kẻ vừa dám chèn ép mình:

-Hừm! Đụng người té lăn ra đường mà còn không có gì à?

Gã thanh niên có đôi mắt tí rị sưng lên:

-Ai đụng cô em hồi nào? Đừng có vu khống để chạy tội ghen. Xe tôi bể đèn si nhan rồi kìa!

Bảo Nhi sấn tới:

-Anh nói cái gì? Ai vu khống hả?

Ngự Bình kéo cô lại:

-Cái thằng đụng mình chạy mất rồi. Họ là người đằng sau trời tới. Nếu lúc này họ thắng không kịp là cái sọ khỉ của mày tiêu rồi.

Ngự Bình cố dựng chiếc xe Dream lên và dắt vào lề. Lúc này Bảo Nhi mới nhận thấy ngoài chiếc xe Dream của cô, bên lề còn một chiếc phân khối lớn và một gã tướng tá bặm trợn, mặt mày lăm lè đứng kề bên. Hấn ta đang loay hoay xem xét con chiến mã của mình với vẻ cau có bức dọc. Gã mắt hí hắt hàm:

-Bể đèn xe tụi này rồi. Tính sao đây?

Bảo Nhi khinh khỉnh:

-Tính quái gì? Tôi đâu có đụng xe mấy người?

Gã mắt hí nhún mạnh:

-Nhưng nếu không thắng gấp, xe của tui này không bị ngã và thằng bạn tôi cũng chẳng lã đầu gối như vậy. Đền tiền thuốc men đi chứ!

Bảo Nhi bối rối nhìn cái gã lảm lì bên chiếc phân khối lớn và thấy đúng là chiếc quần jean gã đã bị rách đầu gối. Chẳng biết chân gã thế nào mà tên mắt hí này lại rộng mồm đòi tiền. Lúc Bảo Nhi đưa mắt nhìn Ngự Bình dè... hỏi ý. Gã bậm trợn chột lên tiếng:

-Mình đi cho rồi! Va quẹt chút xịu, trầy trụa sơ sơ là đều khó tránh và không ai muốn. Đền bù cái gì chứ!

Nhìn Nhi và Bình, giọng gã dịu lại:

-Hai... em không sao thì cứ đi trước.

Bảo Nhi chột nóng bừng vì cái nhìn của gã, cô vội quay lưng bước đến chiếc Dream. Khi sang số xe, Nhi mới phát hiện cái cần số bị đẩy qua một bên, cứng ngắc. Nhi kêu lên:

-Xe hư rồi Bình ơi!

Bình vội nhảy xuống:

- Hư ở đâu?

Hai cô lại kéo xe vào lề. Ngồi phịch xuống vỉa hè, Bảo Nhi than:

-Hôm nay đúng là xúi quẩy. Không biết có bể hộp số không nữa?

Bình nhăn nhó:

-Giờ tính sao?

Nhi ngóng cao cổ:

-Chẳng biết gần đây có chỗ nào sửa xe không? Nếu không chắc phải tống nó lên xe xích lô, chớ ai dắt bộ cho nổi.

Gã mắt hí mon men đến gần:

-Con gái con nử đứng nửa ngồi ở vỉa hè ban đêm thế này không nên đâu.

Thấy hai cô làm thỉnh, gã khịt mũi:

-Hư xe à?

Ngự Bình thiếu não:

-Quẹo cần số rồi!

Gã mắt hí hắt mặt về phía tên bạn:

-Xe tui này cũng trở chứng đạp không nổ. Cứ dắt xe đến, hấn sửa luôn cho. Mát tay lắm đó!

Ngự Bình thì thào:

-Coi chừng! Hấn giả vờ sửa rồi lên xe mình vọt luôn thì chết!

Bảo Nhi lạnh lùng:

-Cám ơn! Tui tìm chỗ sửa được mà!

Đứng dậy cô dắt xe đi. Được một đoạn Ngự Bình lại thay phiên. Nhi nhăn nhó cầu nhàu:

-Đường gì bối không ra một chỗ sửa xe.

Ngự Bình tùm tùm:

-Đúng là “Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệ”. Phải lúc này đi học chắc sướng hơn.

Bảo Nhi làm thinh. Cô dừng lại:

-Kêu xích lô thôi!

Đứng ra giữa đường cô đón, nhưng chẳng thấy chiếc xích lô nào mà chỉ thấy một chiếc gắn máy tấp vô.

Gã mắt hí nhảy xuống:

-Biết ngay là không tìm được chỗ sửa mà... Quẹo cần số đâu có khó trị.

Bảo Nhi uể oải dựng chống lên, Ngự Bình mau miệng:

-Vậy nhờ ra tay giúp đi.

Hất mặt về phía gã lăm lì, gã hí bảo:

-Nhờ hần ấy! Hần mới là thợ...

Ngự Bình chép miệng. Cô ngần ngừ một chút và bước tới, giọng ngọt sớt:

-Anh làm ơn sửa hộ bọn em cái cần số...

Môi hơi nhếch lên đầy phách lối, gã lăm lì nhảy xuống xe. Mở yên, gã lấy bọc đồ nghề rồi bước đến chiếc Dream của Nhi. Rút chìa khóa ra đưa cho Ngự Bình, gã nói bằng giọng lạnh tanh:

-Cất đi cho an tâm.

Cô ấp úng:

-Bọn em không nghĩ thế đâu!

Tự nhiên Nhi khó chịu vì gã không hề để mắt tới mình. Thay vì tới gần xem gã sửa ra sao, Nhi bước lên ngồi dựa vào tường một ngôi nhà đã đóng cửa.

Gã mắt hí ngồi xuống kế bên:

-Chắc tụi em đi học thêm?

Bảo Nhi gật đầu. Hần hỏi tiếp:

-Vậy là trễ rồi?

Nhi trả lời nhát gừng:

-Vâng! Trễ nên mới phóng hơi nhanh, mới bị người ta đụng. May mà không sao.

Gã hí mắt cười:

-Nếu lúc này anh lái xe, chắc em tiêu rồi.

Nhìn gã bạn với vẻ ngưỡng mộ, gã nói tiếp:

-Hần chạy xe cừ lắm đó. Nhưng rồi cuộc cũng bị sưng đầu gối, đứt dây thắng, bẻ đèn.

Bảo Nhi tò mò:

-Xe của anh ta à?

-Ồ!... Hần cưng xe còn hơn cưng bồ nữa. Chắc đang xót, nên quạu quọ không nỡ nổi nụ cười.

Bảo Nhi ái ngại: -Tụi tôi cũng đâu muốn thế.

Phác một cử chỉ, gã mắt hí múa mép:

-Hiếu! Hiếu! Bọn... anh hiếu mà! Bọn anh hoàn toàn thông cảm.

Bảo Nhi bĩu môi:

-Xí! Thông cảm mà mặt mày trông thấy ớn. Cứ như dân bảo kê chánh hiệu.

- Trời! Em đừng chấp nhất. Hấn là thế đó!

Bảo Nhi im lặng. Gã mắt hí biết cô không muốn nói chuyện nên tự động đứng dậy. Vừa bước về phía gã bạn và Ngự Bình, gã vừa lớn tiếng:

-Để tao phụ cho một tay!

Hai gã đàn ông loay hoay bên chiếc xe, Ngự Bình đứng kế cười cười nói nói gì chả hiểu. Bảo Nhi cũng muốn đến gần xem, nhưng lại tự ái khi thấy mình như bị bỏ quên. Cuối cùng xe cũng được sửa xong. Gã lầm lì khó chịu bảo Ngự Bình:

-Tự thử xe lấy xem!

Cô sang số và kêu lên:

-Được rồi!

Quay sang hai gã đàn ông, Bình mừng rỡ:

-Cám ơn anh nhiều lắm!

Gã lầm lì không hề nhếch mép. Gã mắt hí khoát tay như một đại ca:

-Chuyện nhỏ mà!

Bảo Nhi bước đến gần gã lầm lì, giọng dịu dàng hơn bao giờ hết:

-Cám ơn anh!

Nhìn cô bằng cái nhìn nửa mắt, gã thản nhiên nổ máy chiếc phân khối lớn như chực phóng vút đi. Gã mắt hí vội giơ tay lên:

-Bọn này biến nhen! Hy vọng sẽ gặp lại.

Bảo Nhi thần thờ ngồi sau lưng Ngự Bình. Con bé tấm tắc:

-Hấn trông hay đấy chứ!

Nhi vờ vịt:

-Mày nói ai vậy?

-Cái tên sửa xe giùm mình ấy. Lạnh lùng, ngạo mạn khiến người ta phải từ chết tới bị thương.

Nhi cay độc:

-Mày trúng phải gió rồi à?

Ngự Bình thở hắt ra:

-Nếu được tao cũng sẵn sàng. Khổ nổi, gió không thổi về phía tao.

Bảo Nhi không cười vì câu nói đùa của Bình. Cô lơ đãng nhìn quanh. Dòng xe, dòng người mãi mê di chuyển. Cuộc đời không ngừng một chỗ và cô đang bị cuốn theo cuộc đời đó.

2. Chương 2

Minh nhìn đồng hồ rồi nhấp một chút cà phê. Vị đắng không đường của chất nước nâu đen sóng sánh làm anh tỉnh táo hơn. Tắt máy vì tính anh đứng dậy làm vài động tác thể dục cho đỡ mỏi. Ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ trước màn hình, Minh uể oải lắm rồi. Anh muốn phóng xe thật nhanh trên con đường vắng, đầy gió để hít thở, để say với tốc độ cho bỏ những lúc phải bó mình một chỗ, thở không khí tù hãm của máy điều hoà.

Chuông điện thoại reo. Minh không vội nhấc máy vì đã đoán được ai gọi. Anh thản nhiên tập tiếp những động tác thể dục.

Thật chậm rãi, Minh nhấc ống nghe. Giọng Bích Ly phụng phịu vang lên: -Sao lâu nhấc máy vậy? Làm em cứ tưởng anh về rồi không hà!

Minh ậm ự:

- Anh chuẩn bị về đây!

-Ấy đừng về. Em đang ở Đồng Dao. Anh đến ngay nhé!

-Anh không quen bị điều khiển từ xa.

Bích Ly hạ giọng:

-Em năn nỉ mà!

Minh nói:

-Vừa thoát khỏi một căn phòng ngột mùi máy lạnh, anh không muốn chui vào căn phòng cũng máy lạnh, ngột hơi người và khói thuốc. Anh muốn vận động vào hít thở em hiểu không?

-Nhưng em đã đến đây giữ chỗ cho anh gần một tiếng rồi. Nhạc ở Đồng Dao rất hợp rơ với anh, lẽ nào bây giờ anh bỏ em một mình?

Minh nhúm mày;

-Sao không hỏi ý anh trước?

-Muốn anh bắt ngờ, hổng được à?

Minh im lặng. Một lát sau anh dứt khoát:

-Rồi! Anh sẽ đến!

Dắt chiếc CB bạc ra, Minh phóng vút đi. Đường phố giờ này đã bớt xe. Anh yên tâm chạy nhanh một chút mà không sợ bị tai nạn bất ngờ giống như hôm đó. Nhớ tới con bé xinh xinh với điệu bộ ngông nghênh con nít ấy, Minh chợt nhếch môi. Hừm! Con bé dám nói lên rằng anh giống dân bảo kê chính hiệu. Một nhận xét đầy sỉ nhục mà nếu chính tai Minh nghe được, chắc chắn anh đã không bỏ qua. Nhắm Minh sẽ làm gì con nhỏ? Giỏi lắm là bẹo má hay véo tai, búng mũi thôi... Động vào mấy con nhóc ấy chỉ thêm mệt. Già đời như Bích Ly mà anh còn phải chiều bở hơi tai. Nhưng dẫu sao anh vẫn có một cô gái để chiều, để thấy đời bớt tẻ nhạt, để thấy mình cũng có một tình yêu.

Bước vào bar Đồng Dao, Minh thấy đông nghẹt người. Đứng một chỗ cho quen với ánh đèn âm âm tối, anh đảo mắt tìm và thấy Bích Ly ngồi với vẻ nhấp nhóm trông chờ. Lòng Minh chùng xuống. Anh len lỏi qua những dãy bàn và bước mau đến chỗ cô.

Mắt Ly sáng bừng lên:

-Em sợ anh không tới ghê.

Minh vỗ nhẹ vào vai cô:

-Anh đã hứa mà!

Bích Ly cười. Nụ cười rạng rỡ, hạnh phúc đến mức Minh phải tự mãn vì biết chắc trái tim cô gái trước mặt đã nằm trọn trong tay mình. Anh gọi cà phê không đường. Ly nhăn nhó:

-Định thức tới sáng à?

Minh gật đầu:

-Việc còn nhiều lắm!

-Có cần em phụ không?

Môi anh hơi nhếch lên, đều giả:

-Cần! Nhưng không phải để phụ việc.

Bích Ly cúi xuống trước ly cam rum vàng quỳnh rũ. Trên sân khấu nhỏ, ầm cúng người ca sĩ đứng tuổi đang hát bài “Đêm Màu Hồng” khá điêu luyện. Bài hát như gợi một khát khao thầm kín nào đó làm Ly dạn dĩ hơn. Cô yêu Minh và chưa bao giờ từ chối anh điều gì. Dầu cô biết nuông chiều, dễ dãi, không phải là cách buộc chân anh, một người có nội tâm khá phức tạp. Giọng nhẹ như hơi thở, Bích Ly bảo:

-Nếu anh cần, em sẽ đến.

Minh ngả người ra ghế với một chút khó chịu. Anh luôn chờ để nghe ở Ly một sự phản đối, nhưng cô chưa khi nào nói “không” với anh. Bích Ly cứ ngọt ngào, dịu dàng khiến Minh cứ bứt rứt trong sự khoan khoái của một gã đàn ông đang được yêu, nhưng biết mình không yêu lại.

Mãi suy nghĩ, Minh bỗng có cảm giác bị ngó trộm, anh quaysang trái thật nhanh và bắt gặp một đôi mắt đang nhìn anh đầy ác cảm. Minh nhận ra ngay con bé suýt chút chết dưới bánh xe của anh. Con nhỏ vẫn đi với bạn. Hai cái miệng đang chạm vào nhau xù xì nhiều chuyện trông thật buồn cười. Nhưng anh không cười mà lầm lì nhìn trả lại. Anh tin là khó có cô gái nào chịu nổi ánh mắt của mình, bằng chứng là cô nhóc này đã một lần quay đi.

Nhưng hôm nay thì không, xem chừng con bé thích thú với trò nghinh nhau bằng mắt này chứ không xấu hổ cúi xuống như nhiều cô khác. Chẳng lẽ Minh... già đầu lại so kè với nít ranh? Bích Ly chợt hỏi:

-Anh đói không? Tí nữa chúng ta đi ăn?

Minh khô khan:

-Đang nghe nhạc mà em.

Ly nhỏ nhẹ:

-Em sợ anh đói, không có sức làm việc.

Minh lắc đầu than thở:

-Anh có phải là trẻ con đâu mà em lo. Nuông chiều quá anh sẽ hư mất.

Nghĩ rằng Minh trách yêu mình, Bích Ly dài giọng:

-Người đàn ông nào chẳng có lúc như trẻ con. Em thích được lo, được chiều, thích anh hư hỏng một tí.

Minh hồ hững:

-Để làm gì?

Bích Ly cười khúc khích:

-Hư hỏng một chút mới đúng là đàn ông.

Minh xua ngón tay trở:

-Vậy em... nhằm đối tượng rồi. Anh nghiêm túc lắm đấy! Anh dị ứng với mọi thứ hư hỏng. Nhất là con người.

Bích Ly nói:

-Nhưng trong mắt em, anh vẫn có gì đó chưa hoàn chỉnh.

-Vậy sao?

-Tự ái rồi à?

Minh nhấp một chút cà phê. Trên sân khấu ca sĩ đang hát bài Roméo và Juliette Tự dưng anh khẽ nhip theo...

“Giây phút ban đầu, ngày ta gặp nhau. Mắt yêu thăm trao, những câu ân tình biết bao là âu yếm”.

Từ vô thức, anh chợt hướng ánh nhìn của mình về phía bên kia và bắt gặp đôi mắt tròn xoe nghịch ngợm vừa thách thức. Minh vẫn vợ nghĩ đây có phải “Giây phút ban đầu, ta gặp nhau” không nhỉ? Anh buồn cười vì suy nghĩ trẻ con của mình.

Bích Ly thắc mắc:

-Hôm nay anh làm sao ấy nhỉ? Không thích chỗ này à?

Minh chép miệng:

-Anh đã bảo rất sợ hơi người.

-Vậy thì về. Anh còn phải làm việc mà!

Kéo Ly đứng dậy. Ôm ngang eo cô, anh bảo:

-Mình đi ăn. Em thích món gì nào?

-Tùy anh! em được chọn sao?

-Đương nhiên! Vì em là người đề suất mà!

Bích Ly ngỏ ngời cười. Minh dắt xe ra cho cô trước rồi tới xe của mình sau. Hai người vào một quán ăn nhỏ nhưng ấm cúng gọi món ăn đêm. Ăn xong Minh bảo:

-Anh đưa em về.

Bích Ly tròn mắt:

-Sao anh nói cần em?

Minh cười nhẹ:

-Cần! Nhưng chưa phải lúc cần nhất.

Bích Ly vùng vằng:

-Em về một mình được rồi!

-Không được đâu! Anh sẽ đưa em tới đầu ngõ mới an tâm.

Ly làm thỉnh nhún ga. Minh phóng xe theo sau. Dầu anh không muốn, giữa hai người vẫn tồn tại một khoảng cách, lẽ nào Bích Ly không thấy điều đó để cứ kiên trì nhẫn nại yêu anh? Tới đầu ngõ Minh ngừng xe:

-Ngủ ngon!

Bích Ly chỉ nhếch môi. Cô nàng giận rồi, nhưng đâu lại sẽ vào đây. Rong xe trở ra, Minh lang thang trên phố. Tới ngã tư đèn đỏ, Minh ngừng xe. Cảm giác có người nhìn mình lại ập đến. Anh quay sang trái và gặp đôi mắt tròn ngông nghênh ấy. Cô bé cong tay:

-Chào!

Minh nhếch mép ngạo đời. Anh đưa tay lên kiếu kẻ cả và chợt thấy đèn xanh sao mau bật lên quá. Cô gái phóng vút đi. Anh lao theo sát một bên nhưng không nói lời nào. Đã chín giờ tối mà một mình ngoài đường. Con bé này chắc cũng chẳng hiền lành gì. Nhưng trông đáng vẻ lại không giống những cô gái thích quậy. Tại sao phải thắc mắc đến cô nàng khi anh đang muốn một mình? Con nhóc giảm tốc độ. Đường như... nàng sợ khi anh cứ theo kè kè một bên. Biết sợ cũng còn ngoan. Cứ trêu nhẹ con bé cho vui vậy.

Minh cũng giảm tốc độ. Anh kè sát Bảo Nhi hơn. Cô vội dạt xe vào lề và dừng hẳn xe lại. Minh cũng thắng xe. Anh im lặng khoanh tay nhìn cô. Giọng Bảo Nhi run lên:

-Anh muốn gì?

Minh nheo nheo mắt:

-Làm bảo kê cho em.

Cô bé cần môi:

-Không cần! Vì coi bộ anh thiếu tiêu chuẩn.

Minh bật cười, trong lúc anh còn đang cười, Bảo Nhi phóng xe đi. Minh lại bám theo một bên. Nhi không biết... cắt đuôi bằng cách nào. Cô liêu mạng tấp vào một quán chè bên vỉa hè. Hơn chín giờ nhưng quán vẫn còn đông nghẹt. Khách toàn những người trẻ như Nhi. Họ đi có cặp hoặc có nhóm chớ chẳng ai lẻ loi một mình.

Liếc ra đường, cô thở vào nhẹ nhõm khi thấy gã lăm lì giống dân anh chị đã biến mất. An tâm, Nhi gọi một lúc hai chén chè bắp, thứ cô thích nhất rồi ngồi nhâm nhi. Chiều nay Nhi không ăn cơm nhà, vào Đồng Dao uống ly chanh rum với giá cắt cổ giờ vừa... đau vừa xót ruột, cô nghĩ mình có thể ăn một lúc mười chén chè.

Nhưng mới xơi được một nửa chén Nhi đã ghen khi có người ngồi xuống đối diện với cô. Gã ta ra vẻ lịch sự:

-Không phiền chứ!

Cô đã chủ quan tưởng gã mắc toi này biến. Ai ngờ bây giờ gã ngồi... một đồng với cái nhìn khiến tim cô không đập bình thường được. Gã ta cũng gọi chè bắp. Nhìn gã ăn ngon lành, Bảo Nhi ức vô cùng. Cô không muốn nhưng vẫn khớp. Gã đã xơi hết hai chén, Nhi vẫn chưa ăn hết nửa chén còn dở. Minh tùm tùm:

-Tự nhiên đi cô bé! Nếu không sẽ mất ngon đấy!

Bảo Nhi chua ngoa:

-Bị quỷ ám, có ăn nem công chả phượng cũng dở!

Minh búng tay gọi thêm chè. Anh nói:

-Tôi cũng nghĩ thế nên luôn tưởng tượng người đối diện với mình là một nữ thiên thần tuyệt đẹp, dầu thực tế không phải vậy.

Bảo Nhi tức điên lên được. Cô mím môi múc một muống đầy cho vào miệng và thấy đúng là ăn như vậy ngon hơn phải giữ kẽ.

Minh lơ lửng:

-Bố mẹ chắc đang trông con gái ở nhà!

Bảo Nhi buột miệng:

-Tôi không phải con cưng hay tiểu thư đài các đâu.

-Nhưng trông em đâu giống những người hay ra đường ban đêm.

-Thì thỉnh thoảng thư giãn một bữa. Có gì sai? Nghe qua cách nói chắc anh là người của thế giới về đêm?

Minh gật gù:

-Thế giới về đêm! Cái từ nghe kiêu lắm! Tiếc là tôi cũng như em, lâu lâu thư giãn một bữa. Đi nghe nhạc, đi ăn tối rồi về nhà đánh một giấc không mộng mị, buồn phiền cũng tốt!

Bảo Nhi nhấn mạnh:

-Tôi nhớ lúc này anh có đôi mà!

Minh so vai:

-Lúc này em cũng hai người.

-Nhưng tại tôi khác.

Minh nói:

-Cũng là bạn bè thôi!

Bảo Nhi cười, nụ cười riêu cợt làm Minh khó chịu. Anh biết cô không tin mình. Anh thẳng thắn:

-Tôi là Minh, còn em?

Cô ngập ngừng rồi ngần ngại:

-Nhi

-Ý Nhi à?

-Sao anh lại nghĩ vậy?

-Tôi liên tưởng đến một nhà thơ nữ khá nổi tiếng.

-Tôi luôn dị ứng với thơ. Nhất là thơ tình.

Minh cười:

-Chắc em đã từng bị tra tấn bởi một gã thích tán tỉnh bằng thơ?

Bảo Nhi kêu lên:

-Đúng... phóc.

Nhi chợt đỏ mặt vì nụ cười rất quyến rũ và đôi mắt đa tình chết người của Minh. Cô không nghĩ sẽ gặp lại anh. Lúc trong bar Đồng Dao, Nhi đã thất vọng khi thấy anh bên cạnh một cô gái, với điệu bộ thân mật. Cô cho đó là chút vu vơ bình thường của phụ nữ, rồi cô sẽ nhanh chóng quên. Không ngờ Nhi chưa kịp quên, Minh đã xuất hiện nữa. Lần này anh vừa làm cô sợ vừa bất ngờ. Nhi nhìn lên bàn. Minh đã ăn hết năm chén chè bắp. Hừ! Tay này hảo ngọt thật. Cô nhẹ nhàng:

-Ở nhà ông anh tôi rất ghét chè. Ông bảo thứ ấy chỉ dành cho phụ nữ.

-Còn em thì sao?

Bảo Nhi nói:

-Tôi có... bốn phận phải dè dặt những tay hảo ngọt.

Minh cười thật to. Khi cười trông anh khác hẳn. Những nét lạnh lùng, dữ dội như lặn mất. Nhi ngơ ngẩn hết mấy giây vì gương mặt cởi mở đến mức hồn nhiên như trẻ thơ này. Nhi trấn tĩnh lại. Cô đứng dậy nói tiếp:

-Bởi vậy tôi xin phép đi trước. Mong rằng anh đừng kè sát một bên. Tôi sợ lắm!

Bước tới gánh chè, cô trả tiền nhưng người bán cho biết Minh đã trả hết. Quay về phía anh, cô lại bắt gặp một nụ cười. Nhi khẽ gật đầu như cảm ơn. Mím môi cô dắt xe xuống lề. Không khéo đêm nay Nhi sẽ khó ngủ vì nụ cười, ánh mắt của Minh. Nhưng chẳng lý do nào. Chuyện một gã lạ mặt đeo theo tán tỉnh Nhi là thường. Chắc gì tên bậm trợn này có điểm nào hay hơn họ để Nhi phải rung động. Mắt ngẩn lên đầy kiêu hãnh Nhi lướt ngang chỗ Minh đang ngồi, mặc cho trái tim đập như đánh trống trong ngực.

3. Chương 3

Ngự Bình nhăn nhó đẩy chén chè về phía Bảo Nhi:

-Suốt nửa tháng nay tôi nào đi học về cũng ghé đây. Thú thật tao ngán lắm rồi. Mà ăn giùm tao đi!

Bảo Nhi lặng thinh trước lời than của Bình. Cô có vẻ ngóng trông, nhưng chẳng ai đến cả. Càng nghĩ cô càng thấy mình ngốc khi cứ hy vọng gặp lại Minh. Anh ta đã biệt tăm như chưa bao giờ xuất hiện trên đời. Nếu số phận không để cô gặp lại Minh thì hãy để cô quên, chớ đừng bắt cô phải nhớ mãi thế này.

Thấy Nhi cứ cầm muống dây dây chén chè, Bình xa xôi:

-Mày cũng ngán phải không? Ngán thì bỏ cho rồi. Giữ mãi làm chi cho khổ.

Nhi cộc lốc:

-Minh về!

Dắt xe xuống lề, cô nói:

-Để tao chở.

Bình lầu bầu:

-Lại đi loanh quonanh nữa à? Thành phố này đến năm triệu dân, mày đi tìm một người trên năm triệu. Chắc! Còn hơn mò kim đáy biển.

Bảo Nhi chối:

-Tao chán về nhà chứ có tìm ai đâu? Mày giỏi đoán mò.

Ngự Bình chột đổi giọng:

-Ba mẹ mày vẫn đang căng thẳng hả? Bố tao nói tại bác Trứ không muốn bác Thụy khuếch đại việc làm ăn. Bác Trứ cho rằng càng lớn thuyền thì càng lớn sóng. Khổ nỗi bác Thụy lại không nghe...

Bảo Nhi thở dài:

-Bi kịch của gia đình tao là ở điểm bất đồng này. Ba tao theo thuyết “biết đủ là đủ” còn mẹ thì... Chắc! Ham là tham việc. Anh em tao là con, chẳng biết theo ai, bỏ ai. Mỗi lần hai ông bà bực lên thì anh em tao lãnh đủ.

Bình ngập ngừng:

-Bác Trứ ghét bố tao ra mặt.

Bảo Nhi phân trần:

-Bất kỳ ai có liên hệ làm ăn với mẹ tao đều bị ghét, chứ không riêng bác Toàn. Đã rất rất nhiều lần ông đuổi khách hàng làm cơ sở của mẹ tao sứt mẻ sang bang vì mất mối.

Ngự Bình nói:

-Bố tao có kể. Nhưng dạo này bác Thụy có người giúp nên đỡ lo rồi.

Bảo Nhi nhú mày:

-Ai vậy?

-Bác Hiếu. Mày không biết sao?

-Không.

-Ông ta là người thế nào?

-Một người từng trải trong ngành xuất khẩu. Ông ta gần như trùm trong việc tìm đầu ra cho sản phẩm. và nghe đầu là bạn thời còn trẻ của bác Thụy nên hai người vừa thân tình vừa hợp ý.

Bảo Nhi bắn khoăn:

-Ba tao biết người này không nhỉ?

-Chuyện đó tao không rành. Chỉ biết rằng cơ sở của bác Thụy lúc này rất ổn định.

Bảo Nhi nhếch môi:

-Tiếc là trong nhà lại không được như thế.

Ngự Bình cười cười:

-Trong tim mày sóng gió cũng đang ùn ùn nổi lên. Mày khốn khổ là phải rồi!

Bảo Nhi dừng xe trước nhà Bình, con bé nói:

-Tối ngủ ngon sáng ra sẽ thấy... cuộc đời vẫn đẹp sao... Thôi! Chúc ngủ ngon.

Nhi khẽ lắc đầu. Phải chi cô được vô tư như Ngự Bình nhỉ?

Về tới nhà, Bảo Nhi thấy Thường đang ngồi với Tuệ ngoài phòng khách. Vừa thấy Nhi, ông anh quý hóa reo lên:

-Bàn giao Thường lại cho em. Anh đã rất bận.

Bảo Nhi chưa kịp nói lời nào, Tuệ đã vọt tuốt lên lầu. Cô ngượng ngập ngồi xuống:

-Anh tới lâu chưa?

Thường sửa lại gọng kính:

-Gần một tiếng rồi. Hôm nay Nhi về trễ?

Bảo Nhi nói:

-Em rủ nhỏ Bình đi ăn chè!

Thường hơi nghiêng đầu:

-Chắc là ngon lắm!

-Vâng! Phải biết có anh tới chơi, em đã mua về rồi.

-Cám ơn, tiếc là anh không thích chè.

Nhi dài giọng:

-Ồ! Em quên. Anh và ông Tuệ đã... xếp chè là món dành riêng cho phụ nữ mà! Nhưng nói thật, em luôn có cảm tình với đàn ông thích chè.

Thường cười gượng gạo:

-Anh biết thế nào em cũng nói thế để chọc quê anh.

Nhi bảo:

-Em nói thật mà! Em quen một người ăn một lúc năm... tô chè to mà vẫn chưa thấm tháp.

Thường ngập ngừng:

-Anh biết hần không?

-Dĩ nhiên là không! Hần vừa xơi chè vừa đọc thơ tình cho em nghe. Toàn là thơ... tuyển hay ơ là hay!

Liếc Thường, Bảo Nhi ranh mãnh:

-Hần ta đọc thơ ngọt lắm! Chắc là nhờ ăn nhiều chè.

Thường lắc đầu:

-Em tưởng tượng giỏi thật!

Nhi tủm tỉm:

-Vậy mà cũng có người chăm chú nghe rồi thắc mắc.

Thường tán:

-Khi yêu người ta thường mù quáng, bộ em chưa nghe câu đó à?

Bảo Nhi thần nhiên:

-Chưa! Vì chắc câu này anh vừa... sản xuất ra.

Tằng hắng lấy giọng, cô nói tiếp:

-Em có thể... sản xuất hộ anh thêm ba câu nữa:

Khi yêu người ta thường mù quáng

Bởi vậy tình yêu thật ngao ngán

Vì... mù làm sao tìm người xứng đáng

Nên đoạn kết cuộc tình thật ai oán

Thường cười nhưng gương mặt méo xẹo. Bảo Nhi chớp mi thật... đại khờ:

-Anh thấy sao? Thơ em và anh hợp tác có thể đăng ở Tuổi trẻ Cười không? Em thích được đăng báo lắm đó!

Thường rờ cằm:

-Nếu em thích, anh sẽ dùng tên em để làm bút hiệu. Nội dung thuộc về anh, hình thức sẽ là của em.

Bảo Nhi xua tay:

-Tên em xấu thấy mồ! Đâu xứng làm bút hiệu của anh. Quên chuyện đó đi!

Thường ngâm nga:

-Quên làm sao nhớ làm sao.

Muốn nhớ hay quên có được nào

Nhi ăn cơm hớt:

-Nhớ lại thêm buồn quên cũng tội.

Quên thì không nhớ càng đau

Thường nhướn mày:

-Em cũng biết nữa à?

Bảo Nhi... nổ:

-Biết chứ! Em còn quen với tác giả nữa kìa!

Giọng Thường đầy đồ kị:

-Ai thế?

Nhi đóng đưa chân:

-Một gã xấu trai nhưng tâm hồn và thơ thì tuyệt!

Thường hỏi ngay:

-Chắc không phải gã ăn một lúc năm to chè chứ?

-Không! Nhưng họ là bạn bè của nhau. Sắp tới họ sẽ xuất bản tập thơ đầu tay đấy!

Nghiêng đầu nhìn Thường, Nhi khích:

-Còn anh, định bao giờ?

Thường nhíp nhíp tay:

-Đời còn dài vội vã gì cho người ta ghét.

-Ai ghét?

-Thì những kẻ làm thơ khác.

Bảo Nhi phụng phịu:

-Vậy là anh bắt những người yêu thơ của anh phải chờ dài cổ rồi.

Chớp đôi mắt mà nhiều gã con trai từng khen đẹp, Nhi lấp lửng:

-Em buồn...

Thường hỏi dồn:

-Sao lại buồn?

Giọng Bảo Nhi cứ ngọt lịm:

-Em lỡ khoe với tụi bạn về anh. Em bảo anh sắp in thơ. Bây giờ không phải vậy, làm sao vui cho được.

Thường cảm động đến mức nói lắp:

-Em... em... có... khoe... thật hả?

Bảo Nhi gật đầu:

-Em mang mấy tờ Áo Trắng có đăng thơ anh tặng cho bạn xem, tụi nó ganh với em ra mặt. Nhiều đứa còn trắng trợn đòi em giới thiệu nó với anh nữa kìa.

Thường phồng mũi:

-Rồi em bảo sao?

Bảo Nhi cười:

-Em bảo phải hỏi ý anh đã...

Thường nói nhanh:

-Em thường biết anh không thích mà!

Bảo Nhi nheo nheo mắt:

-Anh chưa gặp bạn em, sao nói chắc thế? Tụi nó mới là những người yêu thơ thật sự, chứ không phải nghe lồm bồm, nhớ ầu ơ như em đâu.

Nhi chưa kịp nói tiếp, ngoài cổng có tiếng chuông reo. Cô ra mở cửa. Ông Trứ ngất ngưỡng đi vào. Thấy ông, Thường vội đứng dậy chào. Ông Trứ cười khà khà:

-Ngoan!... Ngoan! Bác vừa nhậu với ba mày xong. Đã thật! Đúng là rượu ngon... phải có bạn hiền. Hà! Đọc thơ nghe chơi thi sĩ.

Thường bối rối sửa gọng kính:

-Cháu không dám ạ!

-Sao lại không dám. Nghe đồn mày từng có thơ đăng báo mà! Bác đang khoái rượu, mà là thơ về rượu coi.

Bảo Nhi tròn mắt:

-Trời! Ba bắt ảnh xuất khẩu thà thơ à! Chắc chết...

Ông Trứ chỉ tay:

-Không được xía vào. Để ba kiểm tra thẳng rể tương lai chứ!

Mặt đỏ bừng, Bảo Nhi đứng đứng dậy:

-Ba uống nhiều quá rồi!

Bỏ mặc Thường ngồi lại, cô chạy vào bếp trong tiếng cười thích thú của ông Trứ. Ba cô và ông Hưởng, ba Thường là chỗ thân tình. Mỗi lần ngà ngà say, hai ông thường gọi nhau là “anh sui”. Lần nào nghe như thế, Nhi cũng bỏ đi nơi khác. Lần này cũng vậy.

Đó là phản ứng thật sự của Nhi, nhưng hai ông bố và cậu con trai cứ tưởng cô xấu hổ. Có lẽ đã tới lúc Nhi phải rạch ròi với Thường rồi. Nhỏ Bình vẫn tâm đắc câu: “chơi dao có ngày đứt tay”. Nhi sợ chơi dao có ngày đứt tim lắm!

Mở tủ lạnh uống một ly nước to cho... hạ hỏa, Nhi ngồi phịch xuống bàn. Không hiểu Thường đang đọc bài thơ nào mà cô chỉ nghe ba mình vỗ tay đôm đốp khen hay. Hừ! Thơ hay là thơ anh chàng lợm lặt của thiên hạ chứ có phải của mình đâu. Nếu ba chọn Thường làm con rể thì chắc chắn ông sẽ thường xuyên bị Thường qua mặt.

Thoạt nhìn Thường trông trí thức, bảnh bao, hiền lành và có chút nhút nhát. Nhưng tiếp xúc thường với anh, Bảo Nhi nhận ra Thường là người nhiều tham vọng. Ẩn đằng sau vẻ hiền lành, nhút nhát ấy là một sự tính toán, khôn ngoan mà trực giác cho Nhi biết Thường chẳng hiền như bề ngoài. Biết là biết thế thôi, cô đâu thể hé môi với ai nhận xét bằng cảm tính của mình khi ba và anh Tuệ rất thích Thường. Giọng ông Trứ vang lên:

-Nhi đâu! Ra mở cửa cho anh Thường về coi...

Bảo Nhi vùng vằng giậm chân đi một mạch ra sân. Thường đứng dứng vào chiếc Spacy của mình:

-Giận anh hả?

Nhi dấm dăng:

-Anh có làm gì đâu mà giận.

Thường ngập ngừng:

-Em nghĩ sao về lời bác Trứ nói lúc nãy?

Bảo Nhi vò chum lá tràm ổi trong tay:

-Ba em có rượu mà!

-Nhưng bác Trứ đâu có say.

Bảo Nhi nghiêm mặt:

-Em luôn xem anh như anh Tuệ.

Mặt Thường xịu xuống nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản:

-Anh tin rằng em đã hiểu lòng anh. Em là người trong mộng của anh chứ không phải là cô em gái nhỏ... anh về đây... chúc ngủ ngon.

Đóng cổng lại, Bảo Nhi trở vào. Ông Trứ vẫn còn ngồi ngoài salon. Nhìn đồng hồ ông xăng giọng:

-Giờ này mà bà ấy vẫn chưa về. Gọi tới xưởng coi bà có ở đó không?

Bảo Nhi vâng lời. Cô gặp người bảo vệ và chờ anh ta gọi mẹ.

Phải gần năm phút bà mới đến. Giọng bà vang lên pha lẫn với tiếng máy dệt ầm ì nghe thật khó chịu:

-Chuyện gì hả Nhi?

Cô ậm ự:

-Gần mười giờ rồi, mẹ chưa về sao?

Bà Thụy càu nhàu:

-Chắc! Đang vào đợt cao điểm sao về sớm được. Con đừng gọi để hỏi vợ vãn, mất thời gian của mẹ.

-Biết là vậy, nhưng đường khuya nguy hiểm lắm.

-Con không cần phải lo! Mẹ sẽ nhờ người đưa về. Thôi ghen!

Ôm Trứ gắt khi thấy Nhi gác máy:

-Bà nói gì?

-Mẹ bảo đang đợt cao điểm, không về sớm được...

Ông Trứ cười gằn:

-Cao điểm! Hừ! Với bà ấy lúc nào cũng là cao điểm. Tới nhà bác Hưởng mà xem, vợ bác ấy lo cho chồng cho con từng ly từng tí chớ có đâu như mẹ mày coi sự nghiệp trên hết.

Lừ mắt nhìn Nhi, ông nói tiếp:

-Xong đại học, ba sẽ tìm chỗ cho con làm, chớ không để con phụ mẹ đâu. Nhà mình và bác Hưởng là chỗ thâm giao. Thường là đứa tốt, có công việc ổn định. Nó không giấu ai chuyện thương con. Ba rất ưng ý nó.

Bảo Nhi hoàn toàn bất ngờ khi ông Trứ đang nhằn mẹ lại bắt qua cô và Thường một cách gọn gàng. Cô bẻ tay:

-Con không hề nghĩ tới Thường.

Ông Trứ nói một cách chủ quan:

-Nhưng con cũng đâu ghét nó? Vậy là tốt rồi. Hai đứa tiến tới là xứng đôi vừa lứa lắm.

Bảo Nhi sưng người. Rồi cô phản ứng:

-Con không thích Thường. Ba đừng có ép.

Dứt lời cô chạy về phòng nằm vùi trên giường, ngực nặng như đeo đá. Nhi thừa hiểu tính ba, ông sẽ ép cô làm theo ý mình cho bằng được mới thôi. Bảo Nhi nhếch môi cay đắng. Cô đau đớn khi nghĩ tới Minh. Anh là ai? Anh đang ở đâu? Anh có nơi ẩn náu, côi lẳng quên và là sức mạnh cho phút giây yếu đuối của đời em?

4. Chương 4

Bà Thụy gạt ngang khi ông Trứ vừa dứt lời:

-Con bé chưa xong đại học, anh đã muốn gả chồng. Làm gì vội dữ vậy?

Ông Trứ chắt lưỡi:

-Đã cưới ngay đâu mà vội? Tôi chỉ muốn con bé có nơi có chốn đàng hoàng, để nó đừng lông bông nữa.

Gần giọng, bà Thụy nhắc lại:

-Lông bông! Anh dùng từ ngộ thật! Nó có hư hỏng đâu mà anh lo thế!

Ông Trứ lừ mắt:

-Đội nó hư thì còn gì để nói nữa. Em lo sự nghiệp, tôi lo con cái. Gia đình anh Hưởng là chỗ bạn bè lâu năm, thằng Thường là đứa đoàng hoàng, mặt mày sáng sủa, tướng tá dễ coi, nó lại thương Bảo Nhi. Tôi thấy được.

Bà Thụy nhấn mạnh từng chữ:

-Đây là thời đại nào mà anh ép gả con chứ! Tôi muốn nói tự do lựa chọn. Bởi vậy tôi sẽ tạo điều kiện cho nó quen biết thêm nhiều người có vai vế trong xã hội... Rồi nó sẽ chọn đối tượng cho mình.

Ông Trứ cười nhạt:

-Như tôi và em ngày xưa chứ gì? Sống với nhau gần ấy năm, chúng ta được bao nhiêu ngày hạnh phúc? Tôi nghĩ cha mẹ đặt đâu, con ngồi đó thế mà hay hơn tự do yêu đương.

Bà Thụy cay đắng:

-Nói thế là anh thừa nhận tình cảm vợ chồng lâu nay là không thật? Chúng ta đã yêu làm nhau à?

Ông Trứ thở dài:

-Không hẳn là vậy. Yêu nhau nhưng không cùng nhau nhìn chung về một hướng thì còn khổ gấp mấy lần phụ nhau.

Bà Thụy lạnh lùng:

-Đó không phải lỗi nơi tôi. Tôi làm việc hết sức mình cũng vì cái gia đình này. Tôi muốn các con tôi đầy đủ, sung sướng, hạnh phúc. Anh không thích tiện nghi vật chất, mặc kệ anh. Nhưng bọn trẻ cần những thứ ấy, anh không thể cấm chúng.

Nhìn thẳng vào mắt chồng bà bảo:

-Trong tình yêu cũng thế. Hãy dẹp ý định ép Bảo Nhi ưng thằng Thường đi, nó nói với tôi nó không thích. Anh đừng mong buộc con.

Ông Trứ phân bua:

-Tôi chỉ con vào thằng Thường chứ không ép. Em đừng vu khống.

Bà Thụy dang tay:

-Chỉ là cách nói chứ có gì khác? Thằng Thường thương Bảo Nhi hay thương cái cơ sở sản xuất của tôi?

Mặt đỏ bừng lên, ông Trứ nóng nảy:

-Em đánh giá người khác rẻ quá! Thằng Thường không thềm vào cái cơ sở ọp ẹp của em. Vốn liếng được mấy đồng mà lúc nào cũng tự cao chứ!

Bà Thụy im lặng. Ông Trứ làm sao biết được thực lực của bà khi ông chẳng muốn quan tâm, Với bà đó là nỗi bất hạnh vì bà cũng đâu muốn giấu chồng vốn liếng của mình. Trái lại bà luôn ao ước được ông cùng gánh vác việc làm ăn, nhưng ông lơ và không muốn. Đã thế thì thôi, bà cho ông biết lúc này làm chi, khi linh tính mách với bà rằng gia đình ông Hưởng, mà cụ thể là Thường đang dòm ngó cơ ngơi của bà. Cũng có thể Thường yêu Bảo Nhi, nhưng nếu nó yêu Bảo Nhi một thì nó yêu cơ nghiệp này mười. Giọng ông Trứ vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của bà:

-Gia đình anh Hưởng và nề nếp vừa nha giáo làm tôi an tâm nếu con mình làm dâu nhà họ. Em thử nghĩ xem, lỡ như Bảo Nhi yêu thương lắm một đứa chả ra gì, gia đình thuộc loại bất hảo thì sao?

Bà Thụy lững lờ:

-Đó là số phận của nó.

-Nó chưa yêu ai, bây giờ hướng nó vào chỗ tốt, không tốt hơn tin vào số mạng sao?

Bà Thụy buột miệng:

-Tôi không thích thằng bạch diện đeo mực kính ấy.

Ông Trứ nhú mày:

-Thì sao là vậy. Nếu tôi không lầm, em đã gieo vào Bảo Nhi tư tưởng này, nên thời gian gần đây nó thường lẩn tránh thằng Thường.

Bà Thụy cười nhạt:

-Bảo Nhi đâu phải trẻ lên ba, nó có lập trường của nó. Hơn nữa nếu nó thích, thì những ý tưởng tôi gieo vào đâu nó cũng chẳng có đất đâm chồi nảy lộc.

Đứng dậy bà nói:

-Tóm lại tôi muốn Bảo Nhi sống thoải mái ở lứa tuổi của nó. Tôi tin người mà nó yêu thương tốt hơn thằng Thường gấp bội. Do đó chả có gì phải vội và ép buộc nó.

Quay lên lầu, bà gọi:

-Nhi à! Chở mẹ đi!

Len lén nhìn ông Trứ, Nhi nói:

-Thưa ba con đi...

Mau mau dẫn xe ra, Bảo Nhi đợi bà Thụy lên ngồi sau lưng là cô hỏi ngay:

-Ba nói gì với mẹ vậy?

Bà Thụy âm ự:

-Nhăn nhì chuyện làm ăn, chớ có chuyện gì khác.

Bảo Nhi gặng:

-Ba không nhắc tới con chứ?

-Không!

-Thế ba có nhắc gì anh Thuởng không?

Bà Thụy trả lời:

-Có! Ông hỏi mẹ thấy nó như thế nào?

Bảo Nhi hỏi hộp:

-Rồi mẹ bảo sao?

Bà Thụy thản nhiên:

-Mẹ bảo không ư. Cả con cũng thế. Như mẹ hỏi thật sao con không ư nó?

-Con không biết nữa.

-Không rõ lý do à! Chà! Nếu Thuởng kiên trì chắc con sẽ siêu lòng. Đúng không?

Bảo Nhi trề môi:

-Thiếu gì người đeo con, chớ có phải mình Thuởng đâu.

Bà Thụy nhẹ nhàng:

-Đừng kiêu căng. Ông bà xưa vẫn bảo: “lắm mối tối nằm không”. Nhiều người đeo con, nhưng chúng như thế nào, có đáng hoàng như Thuởng không? Và quan trọng nhất là con có thích ai chưa?

Bảo Nhi nhanh như máy:

-Chưa! Con chưa thích ai hết.

-Thật không?

Nhi bối rối:

-Sao mẹ lại hỏi thế?

Bà Thụy cười:

-Vì mẹ đã từng trả lời như vậy khi bà ngoại hỏi câu tương tự.

-Nhưng con chưa thích ai thật.

-Một chút xíu cũng không à?

Nhi chớp mắt:

-Nếu chỉ một chút xíu, thì con thích nhiều người lắm.

Bà Thụy mắng yêu:

-Vậy là tham lam... khỉ ạ!

Nhi phụng phịu:

-Bộ lúc nhỏ mẹ không vậy sao?

Bà Thụy im lặng. Một lúc sau Nhi mới nghe mẹ nói:

-Hồi đó nhà mẹ sát vách ba. Hai người để ý nhau từ lúc còn nhỏ. Mẹ chẳng thích ai khác ngoài ba con, dù chỉ một chút xiu.

Thở dài nghe xót cả lòng, bà Thụy thở than:

-Còn bây giờ... cứ như hai người xa lạ.

Bảo Nhi hỏi:

-Tại sao như thế hở mẹ?

Bà Thụy ngập ngừng:

-Hai mươi mấy năm trôi qua, ai cũng thay đổi. Hồi trẻ khác, và về già lại khác.

Nhi vẫn thắc mắc:

-Vậy ai là người có lỗi?

Giọng bà Thụy thoảng bên tai Nhi:

-Có lẽ cuộc đời có lỗi.

Nhi kêu lên:

-Ôi! Con chán quá!

Bà Thụy vội vàng nói:

-Sao lại chán? Có phải vợ chồng nào cũng như ba mẹ đâu. Con thấy gia đình Thuởng không? Lúc nào cũng đầm ấm, hạnh phúc.

-Tự nhiên mẹ đi ca tụng gia đình người khác. Trong khi gia đình của mình cũng đâu đến nỗi.

Bà Thụy nhếch môi nhưng không nói gì. Tối cơ sở sản xuất, bà xuống xe.

-Vào không con?

Bảo Nhi lắc đầu:

-Sợ trễ giờ học mẹ ạ!

Bà Thụy ngần ngừ:

-Thôi thì hôm khác mẹ giới thiệu con với người bạn cũ.

Nhi buột miệng:

-Ông Hiếu phải không?

-Sao con biết?

Nhi không trả lời, cô nhún gạ:

-Con đi học đây!

Nhưng hôm nay trường cho nghỉ vì giáo viên bận họp. Nhi biết từ hôm qua, và cô đã im lặng vì không muốn ở nhà dù hiểu lòng ngóng ngoài phố chẳng hay ho gì mấy. Ghé vào một quán cà phê, Nhi gọi cho mình ly sữa tươi rồi ngồi ngẩn ngơ. Bài “Because I love you” nghe mới thấm làm sao! Tiếc rằng hôm nay không có nhỏ Ngự Bình, nếu không nó đã ư ử hát theo rồi. Đang chúi mũi hút sữa, Nhi chợt thoáng thấy Minh lững thững bước về phía mình. Vần đôi mắt đăm đăm, cái nhếch môi ngạo mạn, anh nhỏ nhẹ:

-Tôi xin phép ngồi chung, chắc Nhi không từ chối?

Bảo Nhi trấn tĩnh lại và mồm mép:

-Tôi đang buồn vì không có ai trò chuyện đây.

-Cô bé hay đi cùng em đâu?

-Về quê rồi...

Mắt hơi nheo lại, Minh hỏi:

-Em trốn học à?

Nhi bĩu môi:

-Được nghỉ chứ không trốn. Tôi là học trò ngoan đấy! Còn anh? Có làm gì không mà coi rảnh rỗi thế?

Minh thần nhiên:

-Với tôi, ngồi quán là công việc.

Bảo Nhi dài giọng:

-À! Suýt nữa tôi quên. Anh là dân bảo kê mà lại... Ngồi quán đúng là công việc.

Minh nói:

-Nhận xét của em làm tôi về soi gương mất đúng tuần lễ, nhưng vẫn không nghĩ ra tôi giống dân bảo kê ở điểm nào.

Bảo Nhi lém lỉnh:

-Vậy là gương của anh không linh rồi. Nếu gặp gương thần trong chuyện công chúa Bạch Tuyết. Chắc chắn anh đã nghe được nhiều câu trả lời đích đáng.

Minh phán một câu:

-Em đúng là... lấu cá.

Bảo Nhi tỏ vẻ phật ý:

-Anh là người đầu tiên và cũng có lẽ là duy nhất nhận xét tôi như thế.

Minh xoa cằm:

-Vì tôi rất trung thực.

Nhi không chịu thua:

-Tôi lấu cá cũng chẳng có gì lạ, vì... ngồi uống ca phê với ma phải mặc áo giấy chứ!

Minh bật cười và Bảo Nhi lại một thoáng ngẩn ngơ vì nụ cười, ánh mắt của anh. Minh nhìn trả lại Nhi làm cô phải quay đi. Anh vừa nhấp cà phê vừa hỏi:

-Mặt tôi dính lọ à?

Bảo Nhi khịt mũi:

-Kh..ô... ng! Tôi thấy anh cười trông hay hay.

Minh phản công:

-Chỉ... hay thôi sao?

Bảo Nhi nhún vai:

-Tôi chưa phát hiện thêm điều gì khác.

Minh cười mỉm:

-Trái lại tôi vừa phát hiện thêm ở em một vài điểm ngồ ngồ.

Nhi hỏi ngay:

-Điểm gì vậy?

-Sao tôi phải nói chứ?

-Tôi ghét nhất ai úp mở.

Minh nhíp tay:

-Tôi lại thích những người tự chủ, không vì một lời nói khích mà đánh mất tính cách của mình.

Bảo Nhi nín thính. Suốt thời gian qua cô mong gặp lại Minh biết bao. Nhưng sao khi gặp, cô cứ đốp chát như thế này? Người ta luôn thích con gái dịu dàng, khép nép chứ không... nở mồm như cô. Ngang ngạnh, tự cao, không dễ khuất phục là khuyết điểm hay tính cách của Nhi? Cô không biết nữa. Nhưng chưa có... thằng con trai nào phá vỡ nổi tính cách của Nhi. Chắc Minh cũng không ngoại lệ. Đang chìm trong suy nghĩ. Nhi bỗng giật mình khi nghe có tiếng gọi mình bằng giọng gắt gỏng. Quay lại, cô thấy Tuệ và Thường. Cả hai đều nhìn cô với ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa hậm hực. Bảo Nhi tái cả mặt. Đây không phải là lần đầu anh Tuệ gặp cô ngồi quán với con trai. Nhưng không hiểu sao Nhi lại sợ khi người đối diện là Minh.

Giọng Tuệ gay gắt:

-Em không đi học à?

Nhi ấp úng:

-Em... được nghỉ...

-Hừ! Nghỉ thì về nhà chứ đâu phải đi ngồi quán.

Minh chủ động đứng dậy:

-Mời hai anh...

Tuệ khoát tay:

-Cám ơn! Chúng tôi không có thời gian.

Thường nhìn Minh soi mói:

-Trông anh quen quen. Chắc chúng ta đã từng gặp nhau.

Minh vẫn giữ nụ cười trên môi:

-Tiếc thật! Tôi lại không có cái cảm giác ấy.

Tuệ nhìn Bảo Nhi:

-Về sớm đó!

Cô gật đầu thật ngoan:

-Vâng!

Minh chợt tủm tỉm làm Nhi cáu:

-Anh cười gì vậy?

Minh nhìn theo Tuệ và Thường:

-Ông anh của em trông cũng... hắc quá chứ! Nhưng tia nhìn của... Ông vô tư hơn ông bạn đeo kính. Đường như mặt em đổi sắc vì tia nhìn... xuyên thấu tình ấy?

Bảo Nhi lơ lững:

-Anh muốn ám chỉ điều gì?

-Chuyện thường tình thôi, tôi xin lỗi nếu đã gây rắc rối cho em.

-Tôi không bị ràng buộc với ai hết.

Minh thở hắt ra:

-Vậy thì tôi an tâm.

Đặt ly cà phê xuống bàn, Minh nói:

-Tôi không nghĩ sẽ gặp em ở đây vì tôi biết em thích vào quán chè hơn.

Nhi nhìn Minh trân trối, anh thản nhiên nói tiếp:

-Chị bán chè kể với tôi ngày nào em và cô bạn cũng tới ủng hộ chỉ vài ba chén.

Bảo Nhi chớp mi:

-Tại nhỏ Bình rất thích chè đậu trắng...

Minh lại tủm tỉm cười. Nụ cười riều cột của anh làm Bảo Nhi nóng mặt. Cô vội bưng ly sữa tươi lên. Minh lại nhìn đồng hồ. Bảo Nhi dò dẫm:

-Anh đợi ai à?

Minh gật đầu:

-Đúng vậy. Nhưng em đừng nghĩ tôi đang giết thời gian bằng cách trò chuyện với em.

Anh hạ giọng:

-Nếu biết gặp lại em, tôi đã không hẹn với ai khác.

Bảo Nhi xoay tròn cái ly:

-Anh khéo tán quá! Thú thật tôi khá dị ứng với những người lấy quán làm nhà.

Minh gật gù:

-Tôi hiểu em muốn nói gì. Quán xá với tôi là nơi giao dịch chứ không phải là nơi uống, giải trí. Với tôi, thời gian còn quý hơn vàng bạc. Nhiều khi cả tuần tôi giam mình trong phòng, mắt mỗi nhử vì màn hình máy vi tính. Rồi có lúc đi liên tục, ngồi quán liên tục.

Bảo Nhi thắc mắc:

-Công việc của anh là gì mà lạ thế?

Minh nheo mắt nhìn cô:

-Tôi chuyên đi... săn người.

Nhi xịu mặt:

-Anh lại đùa!

-Tôi nói thật đấy!

Bảo Nhi chưa kịp hỏi thêm thì cửa quán xịch mở, hai người đàn ông và một cô gái ăn vận khá sang bước vào với vẻ tìm kiếm. Minh giơ tay ra hiệu. Anh vừa mỉm cười vừa nói với Nhi:

-Tôi phải đến với bạn. Rất tiếc không thể tiếp tục với em được.

Quay lại nhìn Nhi, Minh nhẹ nhàng:

-Hy vọng chúng ta sẽ còn gặp lại.

Bảo Nhi buâng khuâng trông theo dáng phớt đời của Minh. Cô chưa muốn anh đi chút nào vì còn rất nhiều điều cô không biết về anh. Cô nói thầm:

-Hy vọng chúng ta sẽ gặp lại...

Nhưng bao giờ? Ở đâu? Bảo Nhi không đoán được. Lời của Minh là thật tình hay chót lưỡi đầu môi nhỉ? Nếu Minh dùng Nhi để lấp thời gian trống thì đúng là không còn gì... đau hơn. Đứng dậy đi ngang bàn Minh ngồi, cô cố tình nhìn anh vào gập đầu chào, nhưng Nhi chỉ bắt gặp một gương mặt đứng đưng, lầm lỳ. Anh đang lạnh lùng nói gì đó mà dường như những người chung bàn đều im lặng. Bỗng dưng Nhi thấy gập mình. Thẳng người lên, Nhi bước thật nhanh ra khỏi quán. Cô hứa với lòng không đời nào nghĩ đến gã đàn ông đó nữa. Về đến nhà, cô gặp Tuệ và Thường ngoài phòng khách. Mỉm cười chào Thường xong, Nhi định về phòng, nhưng Tuệ đã gọi giật lại:

-Anh hỏi tí coi.

Bảo Nhi tránh ánh mắt của Thường:

-Em mệt rồi mà

-Mệt cũng phải ra đây.

Nhi ngồi phịch xuống salon:

-Anh muốn hỏi gì?

Tuệ hất hàm:

-Sao em quen cái thằng săn đầu người ấy?

Bảo Nhi sửng sốt:

-Ai cơ?

Tuệ có vẻ bực khi nghĩ Nhi giả vờ:

-Chắc! Cái thằng ngồi với em trong quán Ướt Mi chứ ai.

Nhi lấp lửng:

-Quen thì thiếu gì cách. Anh cần biết cận kề làm chi? Có khi nào em hỏi anh câu tương tự đâu!

Tuệ xù mặt, nhưng vẫn hỏi tiếp:

-Nó tên gì?

Nhi buông thông:

-Minh!

Thường vỗ đùi:

-Lê Hoàng Minh. Đúng là nó rồi!

Nhi kêu lên:

-Anh biết ảnh à?

Thường có vẻ cay cú:

-Biết, nhưng không nhiều lắm. Minh là tay săn đầu người giỏi nhất thành phố này.

Nhi ngớ mặt ra:

-Săn đầu người là gì? Em không hiểu?

Tuệ gặn liền:

-Em không hiểu sao lại ngồi chung với nó?

Bảo Nhi ấp úng:

-Em mới quen mà!

-Hừm! Quan hệ rộng rãi, thoải mái thật. Mới quen mà đã vào quán. Anh phải nói để ba quản lý em sát sát sườn hơn mới được.

Thưởng vội xen vào:

-Bảo Nhi lớn rồi mà Tuệ...

Hầm hầm nhìn em gái, Tuệ bảo:

-Lớn mới phải nói. Mà dễ với nó là không được đâu.

Bảo Nhi gân cổ lên:

-Ảnh là cái gì mà có quyền dễ hay khó với em. Xin lỗi! Em về phòng đây!

Mặc kệ Thưởng gọi tên mình, Bảo Nhi giận dỗi đi một nước, cô hầm ông Tuệ kinh khủng. Chưa gì Tuệ đã muốn Thưởng đeo vào cổ Nhi một cái gông. Nhưng đừng có hòng anh Hai ơi! Chấp anh và ba một phe. Em đã có mẹ hậu thuẫn, em và Thưởng chẳng duyên cũng không nợ thì làm sao có chuyện vợ chồng. Tạm an tâm với điều vừa nghĩ, Bảo Nhi ngã người lên giường. Cô còn ầm ỨC lúc này chưa... moi được gì ở Thưởng về cái gã Lê Hoàng Minh. Nhưng hãy để đó! Vội vàng là khi cô đã tự hứa không thêm nghĩ đến hắn nữa.

5. Chương 5

Dẫn lon bia xuống bàn, Minh tức tối:

-Tao không hiểu tại sao ông già lại lo cho người đàn bà đó dữ vậy. Lo đến mức bỏ công ty để chạy tìm kỹ thuật viên bậc nhất cho cơ sở sản xuất bao bì của bà.

Mẫn cười khẩy:

-Đó là phương cách là ăn của ba. Hơn nữa bà Thụy là bạn cũ. Chỉ sợ mẹ không hiểu rồi lên cơn ghen thôi.

Minh nóng nảy nạt:

-Ăn với nói! Mà theo ba, phải để ý mấy chuyện đó chứ?

-Trời! Là đàn ông anh đừng bắt em làm chuyện của mấy bà lắm điều. Tội lắm!

-Đó là trách nhiệm đối với gia đình, chứ không phải trò lắm điều. Tao chỉ ngại ngày nào đó gia sản này sẽ vào tay người khác.

Mẫn rút thuốc:

-Ngại thế sao anh không về làm cho ba?

Minh nhún vai:

-Tao không thích người bảo thủ, tự cao, xem thường con cái. Mà hợp ý ba hơn.

Mẫn chép miệng:

-Nói thật, khó ai hợp ý ba lắm! Ngay cả mẹ, người ba yêu mến nhất cũng thế. Mà thôi! Trời đã cho mỗi người một tính, biết sao hơn. À! Anh tìm được thợ cho ba chưa?

Khui lon bia mới, Minh đáp:

-Rồi! Nhưng đòi lương cao lắm đó!

-Miễn giỏi là OK.

-Đương nhiên là giỏi rồi. Tao đâu phải thợ săn tồi. Hơn nữa tao không muốn bị ba mang tiếng với bà bạn cũ ấy.

Uống một ngụm bia, Minh hỏi:

-Này! Kỳ làm ở khâu nhân sự là người như thế nào nhỉ?

Mẫn nhíu mày:

-Thằng cha ấy tính như đàn bà, năng lực thì có, nhưng sống ích kỷ và nhỏ mọn lắm. Anh để mắt tới hần rồi à?

-Không! Vừa qua tao có gặp thằng chả nên hỏi vậy thôi mà.

Mẫn nói:

-Lão ta khá được việc, nên ba cũng trọng dụng.

Minh lạnh lùng:

-Nếu sử dụng hần như cánh tay mặt thì coi chừng, ba lắm người rồi.

Mẫn hạ giọng:

-Nói có sách, mách có chứng, anh thừa biết ba mà. Ông đã thích ai rồi thì đừng hòng góp ý. Hơn nữa lão Kỳ vừa tìm được cho ba nhiều đối tác làm ăn mới. Lương gạo xuất khẩu gần như tăng gấp đôi...

Minh nhếch môi:

-Bởi vậy ba mới lo cho cơ sở sản xuất của người bạn cũ... Ấu cũng là một công đôi chuyện. Hai bên cũng có lợi mà!

Mẫn khó chịu:

-Lúc nào nhắc tới ba, anh cũng cay cú.

Minh lầm lì uống hết lon bia. Nhìn đồng hồ anh đứng dậy:

-Nhớ những gì tao vừa nói về thằng Kỳ. Ba và mày phải có kế hoạch giữ người có năng lực thật ngon lành. Nếu không họ sẽ đi hết đây.

Mẫn có vẻ tự tin:

-Công ty trả lương bao giờ cũng cao hơn những nơi khác, họ không đi đâu.

-Điều này chưa chắc. Cái họ cần đâu chỉ là tiền... Mà thôi! Tao không nói nữa.

Vào phòng tắm Minh đứng thật lâu dưới vòi hoa sen. Anh phải đến dự “Ngày hội nghề nghiệp” của sinh viên, nhưng không phải với tư cách được mời. Anh muốn ngồi phía dưới, chung với sinh viên để không bị các... tay sấn người khác để ý. Anh có cách...sấn người riêng của mình. Và Minh chưa lần nào thất bại. Cách đây một tuần Minh đã đến các trường đại học xin được cung cấp thông tin về các sinh viên giỏi. Anh đã có danh sách của họ, chắc chắn trong ngày hội này họ sẽ xuất hiện ở diễn đàn, và anh sẽ tha hồ mà chọn lựa. Đứng trước gương, Minh hài lòng nhìn về bên ngoài. Với chiếc quần jean bạc phéch, chiếc áo thun bụi đời, trông anh giống một sinh viên thích la cà ngoài quán hơn ngồi ở giảng đường. Tắt điện thoại di động, vứt nó lên giường. Minh khoan khoái xuống lầu.

Tới nơi, anh lẩn vào đám con trai đang ngồi chật kín bên dưới hội trường. Sau phần các doanh nghiệp tự giới thiệu, tới phần sinh viên chất vấn. Minh đặc biệt chú ý đến cô bé tên Thanh Thủy vì những câu hỏi cực kỳ thông minh sắc sảo. Cô bé học năm cuối... có lẽ anh sẽ giới thiệu Thủy với công ty L.A, nơi đang cần nhân lực và sẵn sàng tuyển dụng những sinh viên xuất sắc nhất, dù hần ta chưa ra trường, chưa được “chỗ ngồi” trong công ty, nhưng họ đã chọn là sẽ trả lương ngay. Nhắm lại trong đầu những cái tên đã được lưu ý, anh nhớ ra ngay thành tích học của cô bé. Không đợi chờ lâu, Minh đứng dậy khi Thanh Thủy vừa xuống khỏi diễn đàn.

Đang mải suy nghĩ, Minh bước đi và không tránh khỏi một cái chân dài cổ tình đưa ra thật nhanh... Minh vấp phải và chúi nhủi về phía trước trong tiếng cười khúc khích của đám con gái. Anh quay lại mỉm cười thay vì quạu quọ và bắt gặp cái nhìn dừng đứng của Bảo Nhi. Người vừa ngáng chân anh là Ngự Bình. Con bé đang che miệng cười tùm tùm còn Bảo Nhi lạnh tanh. Đưa tay lên chào cả hai, Minh vội vã đi về phía Thanh Thủy. Trong lúc ấy Bảo Nhi lên tiếng cầu nhàu:

-Mày chơi trò đó với hần chi vậy?

Ngự Bình... ngỡ ngác đến mức tội nghiệp:

-Trò gì đâu? Tao vô ý chứ bộ! Chưa kịp xin lỗi hần đã... vọt.

Tò mò nhìn theo Minh, Ngự Bình nói:

-Chà! Thì ra hần hót ha hót hải vì nhỏ Thanh Thủy. Hồng lẽ... hai đứa nó là bồ hải ta?

Bảo Nhi gắt:

-Mày buồn cười thật! Cứ nói chuyện với nhau là bồ hải?

Ngự Bình vẫn chót chết:

-Trông... hai đứa nó kìa! Xứng đấy chứ!

Giọng Bảo Nhi khô khốc:

-Hần không phải người tốt đâu!

Bình nhú mày:

-Sao mày dám nói như đinh đóng cột vậy?

Nhi ngập ngừng:

-Hôm trước tao nghe Thường bảo hần là tay săn người.

-Săn người là... là quái gì?

Bảo Nhi chép miệng:

-Tao không rõ.

Bình nhăn mặt:

-Sao mày không hỏi?

-Tao đang tránh mặt Thường là sao hỏi được. Ngay cả ông Tuệ tao cũng né. Đạo này ông Tuệ khó chịu lắm, hình như công ty ông đang làm có vấn đề. Có thể họ sắp tuyên bố phá sản.

Ngự Bình nói:

-Tao như ông về phụ bác gái một tay phải hay hơn không? Trước sau gì cơ nghiệp không thuộc về anh em mày. Làm công cho người khác thật phí.

Bảo Nhi chống cằm:

-Nếu ba tao chịu thì khỏe rồi. Chỉ tội mẹ tao gồng gánh hết. Nhất định khi tốt nghiệp xong, tao sẽ phụ mẹ dù thật tình tao cũng không thích chui đầu vào cái xưởng tối ngày ầm ầm tiếng máy dệt, ngột ngạt mùi sơn nylon đó.

Bình gật gù:

-Bác Thụy giỏi thật đấy! Ba tao nói vừa rồi bác gái mua đất ở Long An để mở thêm phân xưởng. Miền Tây là vừa lúa, mở cơ sở dệt bao đựng gạo đúng là lý tưởng.

Bảo Nhi thẳng thốt:

-Tao không hề biết.

Ngự Bình chép miệng:

-Mày đúng là vô tình. Vậy mà đòi phụ hộ bác Thụy. Tao coi bộ không xong rồi!

Bảo Nhi uể oải:

-Vào quán kiếm gì uống. Tao khát lắm!

Bình ngáy mắt:

-Mày có lên bực chất vấn, đặt câu hỏi với ai đâu mà khát.

Nhìn quanh quất, con bé thắc mắc:

-Hai... đưa nó trốn vào hốc nào rồi nhỉ?

Bảo Nhi nhoi nhói ở ngực nhưng vẫn giữ vẻ thản nhiên. Cô bước thật nhanh. Ra khỏi hội trường nóng bừng hơi người, Bảo Nhi thở phào. Cô nhất định không nghĩ tới Minh nữa.

Hai người vào quán bên kia đường. Vừa ngồi xuống, Nhi đã rối lên khi thấy Minh và Thủy ngồi gần đó. Cả hai đang cặm đầu vào bộ hồ sơ tuyển dụng của mười mấy doanh nghiệp vừa phát ra lúc nãy. Nhi và Bình cũng có bộ hồ sơ ấy nhưng cô không hy vọng được tuyển, vì cô không phải là sinh viên xuất sắc. Ngự Bình dài giọng:

-Thì ra... anh chị trốn vào đây! Tao cứ tưởng nhỏ Thủy chỉ biết học thôi chứ! Ai ngờ ngồi cạnh con trai nó cũng biết ông ọ. Vừa học giỏi vừa xinh xắn, con trai theo là phải.

Liếc Nhi một cái, Bình gõ gõ tay trên bàn:

-Nói thật nó dịu dàng, khiêm tốn chứ không tự cao, phách lối như mày. Nên sửa đổi tính tình đi!

Bảo Nhi phát cáu:

-Mày không nói đâu ai bảo mày ngọt. Tao đang muốn được nghỉ ngơi. Làm ơn stop giùm.

Nhún vai Ngự Bình gọi nước:

-Hai chai Pepsi để ủng hộ tuyển bóng đá!

Bảo Nhi không muốn nhìn, nhưng vì ngồi đối diện nên cô vẫn thấy... cảnh diễn ra ở bàn bên kia. Chẳng biết Minh nói gì mà mặt Thủy ngời ngời hy vọng. Anh đang thuyết phục con nhỏ thì phải. Vẫn ánh mắt quyến rũ, miệng cười duyên dáng, cử chỉ đĩnh đạc đầy nam tính, Minh như đã bắt cóc được Thanh Thủy. Con nhỏ say sưa khác nào con chiên đang nghe cha giảng đạo.

Điều đó cũng phải. Thủy vốn dịu dàng, khiêm tốn. Với đàn ông, con trai lúc nào cũng vàng dạ ngọt như mật, nên bây giờ Nhi thấy Thủy khép nép, hiền lành là phải. Điều bộ e ấp này đàn ông nào không mê mệt chứ! Cô cay đắng gặm lại mình. Ngông nghênh như Nhi, con trai cũng mê mệt, nhưng người cô thích lại đứng đưng. Rõ ràng Minh đang phớt lờ cô để tới với Thanh Thủy. Dầu chưa hiểu mục đích của anh, Nhi vẫn thấy tự ái bị va chạm.

Giọng Ngự Bình léo nhéo:

-Than khát sao này giờ không uống? Định ngồi là “Linh hồn tượng đá” chắc! Mày đang... đau vì bàn bên kia à?

Bảo Nhi chối phắt:

-Mắc mớ gì đến tao!

-Vậy mày đang nghĩ chuyện gì mà trơ ra thế?

-Tao nghĩ tới cái cơ sở sắp mở ở Long An của mẹ. Vốn ở đâu cho bà tung ra nhỉ? Ba tao biết thì mệt.

Ngự Bình lên giọng tài lanh:

-Một cơ sở sản xuất chớ có phải một túp lều đâu mà giấu. Sớm muộn rồi bác Trứ cũng biết.

Bảo Nhi thở dài:

-Rồi ai sẽ quản lý cơ sở đó? Đúng là mẹ tao ôm đồm quá sức mình.

Ngự Bình dặn dò:

-Nè! Đừng hé môi cho bác Thụy biết là tao nói ghen. Tao chỉ nghe trộm lúc ba tao to nhỏ với một ông chú họ làm ở công ty ông Hiếu thôi.

Bảo Nhi nhăn mặt:

-Tao biết mà!

Ngự Bình cúi tay cô:

-Hai đứa nó về kìa!

Bảo Nhi nâng ly nước ngọt lên. Cô biết Minh đi sát chỗ cô ngồi, sát đến mức Nhi có cảm giác anh chạm rất nhẹ vào cô. Thế nhưng Minh chỉ phớt lờ như không quen biết. Chưa bao giờ Nhi tức đến thế. Cô bóp chặt ly nước đến mức ngón tay tê điếng. Giọng Ngự Bình càng làm cô đau hơn:

-Gã này tự cao gớm! Mà nhắm cho gã một bài học nổi không?

Bảo Nhi bĩu môi:

-Hắn đâu có đáng tao phải ra tay.

Ngự Bình Nhún vai:

-Đúng là 49 gặp 50.

Bảo Nhi đứng dậy:

-Về!

Ngự Bình châm chọc:

-Về thì về. Đâu cần phải quạu quọ.

Đưa Bình tới nhà xong, Bảo Nhi vòng xe tới cơ sở dệt bao bì của bà Thụy. Lững thững bước vào trong, cô tìm mẹ. Phải vòng lên lầu, Nhi mới gặp bà Thụy. Bà đang đứng trước một dàn máy kéo sợi hư để xem thợ sửa. Thấy cô bà Thụy ngạc nhiên:

-Tìm mẹ có chuyện à?

Bảo Nhi lắc đầu:

-Con muốn xem. Lâu lắm rồi con đâu tới đây. Mai mốt ra trường con sẽ phụ mẹ.

Bà Thụy kêu lên:

-Cực lắm!

-Con biết nên mới muốn chia sẻ với mẹ.

Bà Thụy chớp mắt cảm động:

-Lẽ ra lời này phải để ba con nói.

Bảo Nhi phụng phịu:

-Mẹ không cần con chớ gì?

-Đâu phải!

Bà Thụy chột thổ dài:

-Phụ nữ ra làm ăn khổ hơn đàn ông nhiều lắm. Mẹ thật lòng không muốn con cực như mẹ. Cơ sở này nếu thẳng Tuệ không nhận, khi về nhà mẹ sẽ bán.

Bảo Nhi nhẹ nhàng:

-Đã nghĩ tới nước đó, bây giờ mẹ bôn ba làm chi cho mệt.

Bà Thụy xa xôi:

-Ba trách mẹ tham việc, điều ấy đúng. Càng làm mẹ càng mê, dù sóng gió không phải ít. Đã đam mê rồi làm sao bỏ được. Con muốn phụ mẹ vì thấy mẹ cực khổ phải không?

Bảo Nhi gạt đầu, bà Thụy nói tiếp:

-Vậy con gánh không nổi đâu vì động lực đó không đủ mạnh để con đeo đuổi, vượt qua khó khăn trong công việc. Nói như người ta thường nói là phải có máu mê, phải ghiền việc y như ghiền bài bạc mới được. Con không có sự say mê này nhưng thằng Tuệ có, nếu nó chịu điều hành cả sở cho mẹ, mẹ sẽ rất an tâm. Tiếc rằng nó chỉ nghe lời ba con...

Nhi im lặng. Cô thấy tự ái vì những lời của bà Thụy. Dầu gì nữ nhi cũng ngoại tộc. Mẹ không nói ra điều đó, nhưng vì người nhạy cảm, Nhi thừa hiểu ý mẹ. Bà Thụy chợt hỏi:

-Dạo này Thuởng còn đeo con không?

Nhi đáp ứng:

-Vẫn còn! Sao mẹ lại hỏi thế?

-À! Thì mẹ hỏi vậy mà! Trái tim con vẫn tro như đá, lạnh như băng sao?

Bảo Nhi cầu nhàu:

-Con thấy bức bối. Anh Tuệ cũng kỳ, biết con không thích, nhưng cứ ghép vào một cách trắng trợn. Mẹ liệu mà kiếm cho ông một bà cho ông bớt từng.

Bà Thụy nói:

-Chuyện đó tất nhiên mẹ phải lo, nhưng để sau này. Trước mắt phải làm sao cho anh con về làm cho mẹ.

Nhi buột miệng:

-Nghe nói công ty ảnh làm sắp tuyên bố phá sản.

-Mẹ biết. Nhưng nếu nhân cơ hội này ép nó về, ba con và cả Tuệ sẽ dưng dưng tự ái và không chịu đâu.

-Vậy mẹ định làm sao?

Bà Thụy nhếch môi:

-Đương nhiên là có cách rồi...

Bà lảng sang chuyện khác:

-Hôm nay con không học á?

-Sáng nay con đi dự "Ngày hội nghề nghiệp".

Bà Thụy riều cợt:

-Thế con tìm được chỗ nào ưng ý chưa?

Bảo Nhi bật cười:

-Mười mấy, hai mươi doanh nghiệp phát ra hàng ngàn hồ sơ tuyển dụng, nhưng con nghĩ chắc họ chả tuyển ai đâu.

-Có phải vậy nên con mới định đầu quân chỗ mẹ không?

Bảo Nhi chợt nóng mặt, cô không ngờ lòng hiếu thảo của mình lại bị hiểu sai như thế.

Bà Thụy ôm vai con gái:

-Mẹ nói chơi mà cũng xụ mặt. Trưa nay ăn cơm với mẹ.

-Ba chờ không thấy con về ông sẽ mắng...

-Mẹ sẽ điện thoại cho ông ấy!

Rồi để mặc Nhi một mình, bà bước đến bàn đặt điện thoại.

Hình như mẹ gọi hai cuộc. Tiếng máy dẹt ồn ào khiến Nhi không nghe được nội dung cuộc trò chuyện. Cô ngại nhất là ba... Ông mà bức thì sẵn sàng quát vào máy, và nếu không dần được mẹ sẽ quát lại. Lúc ấy thì ôi thôi...

Trở lại chỗ Nhi đứng, bà Thụy vui vẻ:

-Xong! Ông đồng ý rồi! Khổ ghê! Ăn cơm với mẹ cũng phải xin phép.

Bảo Nhi chở bà Thụy đi. Lên xe ngồi bà mới nhỏ nhẹ nói:

-Mẹ có mời thêm một người bạn.

-Ai vậy mẹ?

-Bác Hiếu!

Bà Thụy ngần ngừ nói tiếp:

-Bác ấy là bạn hồi mẹ còn trẻ. Bây giờ bác ấy có công ty xuất khẩu gạo nên cũng là bạn hàng. Mà là bạn hàng lớn. Bác Hiếu có nhiều kinh nghiệm thương trường rất quý, mẹ đang cố học hỏi đây.

Bảo Nhi hỏi băng quơ:

-Gia đình bác ấy thế nào hả mẹ?

Bà Thụy bỗng cười:

-Bác ấy có hai cậu con trai. Cậu nào cũng giỏi. Lúc này mẹ có mời luôn. Cùng trang lứa, con sẽ không buồn khi ngồi vào bàn.

Bảo Nhi nuốt tiếng thở dài. Ba thì muốn gả cô cho Thường. Bây giờ tới mẹ. Đường như bà cố tình sắp xếp cuộc gặp mặt sắp tới thì phải. Tự nhiên cô thấy no ngang.

Dừng trước nhà hàng “Sinh Đôi”, Nhi gọi xe rồi theo mẹ vào trong. Bà Thụy tươi cười bước đến phía một người đàn ông đứng với vẻ trông đợi. Hai người... tay bắt mặt mừng thân thiết đến mức... Nhi phải ghen hờn ba mình. Nhìn Bảo Nhi một cách ân cần, ông Hiếu khen như những người khách của mẹ đã từng khen:

-Bảo Nhi phải không? Cháu xinh lắm!

Lúc cô còn lúng túng gật đầu chào, bà Thụy đã hỏi:

-Anh đi một mình à?

Ông Hiếu trả lời:

-Có cháu Mẫn nữa. Nó đã vào chuẩn bị trước.

Bà Thụy kêu lên:

-Sao lại thế. Bữa tiệc này tôi mời mà!

Ông Hiếu ngọt ngào:

-Thụy lại câu nệ rồi! Ai mời cũng được. Quan trọng là vui và ngon miệng kìa.

Quay sang Nhi, ông nháy mắt:

-Đúng không Bảo Nhi?

Cô mỉm cười thay câu trả lời. So với ba, ông ta ăn đứt về mặt khéo dẻo mồm. Chẳng biết... thằng con trai ra sao.

Ông Hiếu giới thiệu Nhi với một thanh niên có khuôn mặt rộng rãi, dễ mến khá đàn ông:

-Bảo Nhi, con cưng của cô Thụy... Mẫn, con trai bác ấy!

Mẫn nhanh nhẹn khéo ghề:

-Mời cô và Nhi ngồi.

Bà Thụy hài lòng ra mặt:

-Nơi đây vừa ấm cúng vừa trang nhã.

Ông Hiếu hạ giọng:

-Hợp ý Thụy phải không?

Đưa tờ thực đơn cho bà Thụy, Mẫn ngọt ngào không thua bố:

-Mời cô và Nhi chọn món ạ!

Bà Thụy nhìn Bảo Nhi:

-Con thích ăn gì?

Bảo Nhi rụt rè kiểu diễn kịch:

-Con... xin ăn theo ý mẹ ạ!

Ông Hiếu cười:

-Con gái ngoan thật! Bà nhà tôi ham con gái lắm. Nhưng lại sanh hai thằng... lục lâm.

Bà Thụy kêu lên:

-Sao lại nói thế! Tôi thấy Mẫn rất có năng lực. Cháu phụ anh được khối việc. Tôi đang mong thằng Tuệ được một góc của Mẫn đấy chứ!

Mẫn vội lên lên tiếng:

-Cô quá khen! Cháu còn phải học hỏi người lớn rất nhiều!

Bảo Nhi khẽ cười vì lời sáo rỗng này. Nhưng mẹ cô lại khen:

-Biết học hỏi là tốt!

Ông Hiếu bỗng than:

-Có hai thằng quý tử. Nhưng chỉ nhờ mỗi thằng em. Anh hai nó... Chậc! Ngang ngược, bốc đồng. Bởi vậy nó có phụ giúp gì cho tôi đâu?

Mẫn chuyển đề tài thật nhanh:

-Thưa cô vẫn chưa chọn món ạ!

Bà Thụy như sực nhớ ra:

-Cô đang trí thật!...

Bảo Nhi khoanh tay nhìn xung quanh. Cô thấy mình hơi lạc lõng một chút. Nhưng Mẫn đã chủ động gọi chuyện trước. Anh chàng nhiệt tình tiếp thức ăn cho Nhi và biết cách tán ngẫu. Dần dà những ác cảm, dè dặt của Nhi đối với Mẫn đã biến mất. Cô thích thú cười trước những lời hết sức hóm hỉnh của Mẫn. Ông Hiếu rất hài lòng. Nhìn Mẫn và Nhi ông cười:

-Làm con bác nhé! Mẫn không có chị em gái. Mẫn sẽ rất chiều cháu Nhi ạ!

Bà Thụy cũng cười:

-Con bé chỉ to xác chó còn dại lắm! Suốt ngày cứ mè nheo nhõng nhẽo. Sợ anh Mẫn chịu không nổi ấy chứ!

Mẫn tủm tỉm nhìn Bảo Nhi như chờ nghe ý cô. Uống một ngụm nước ngọt, Nhi lảng đi:

-Món lẩu thái cay quá!

Ông Hiếu nhìn bà Thụy:

-Con bé giống em hồi còn trẻ. Biết giải quyết tình huống một cách thông minh và tế nhị.

Bà Thụy xa xôi:

-Tôi lại thấy mình ngày xưa vừa lý tưởng suông vừa ngốc nghếch ấy chứ! Dù sao ngày xưa ấy cũng qua rồi. Tôi không tiếc gì cả...

Ông Hiếu bưng ly bia lên. Bàn ăn chợt im lặng, Mẫn vội chuyển đề tài:

-Người thợ ba con giới thiệu có sửa được máy không ạ?

Bà Thụy khen:

-Ông ta giỏi lắm! Anh tài thật đó! Không phải trong nghề mà tìm ra thợ cho tôi.

Mẫn mềm mỏng:

-Nhờ đã làm ăn lâu năm nên ba cháu quen biết nhiều. Sau này cô cần gì cho biết, cháu không ngại giúp cô đâu ạ!

Bà Thụy thắc mắc:

-Nói vậy ông thợ này là cháu tìm giùm cô à?

Mẫn khẽ lắc đầu:

-Dạ không! Chính anh Hai cháu đã tìm ra ông. Những chuyện linh tinh này anh cháu tài lắm!

Bà Thụy chắt lưỡi:

-Tiếc là cô chưa gặp cậu ấy!

Mẫn mỉm cười:

-Rồi thế nào cũng có dịp. Cũng như mãi đến bây giờ cháu mới được nói chuyện với Bảo Nhi. Đúng là nếu có một cô em như thế này thật là thích.

Bảo Nhi khịt mũi nhìn thẳng vào Mẫn. Anh ta thản nhiên gấp vào chén cô một miếng tôm chiên bột. Kèm với miếng sà lách và lát cà chua:

-Ăn như vậy vừa ngon vừa không sợ thừa năng lượng.

Bảo Nhi lặng lẽ ăn. Trong khi mọi người đã qua chuyện buôn bán, kinh doanh. Đây là điều mẹ quan tâm nên trông bà hoạt bát chẳng thua gì ông Hiếu. Đường như bia giúp bà nói mạnh hơn bình thường.

Qua những gì nghe được, Nhi nhận ra qua hệ làm ăn giữa mẹ và ông Hiếu khá nặng. Thời gian gần đây ông đã giới thiệu nhiều ngân hàng cho bà được vay khá nhiều vốn. Mẹ cần thay thiết bị để tăng số lượng sản phẩm. Những thiết bị nhập từ nước ngoài về đâu có rẻ...

Bỗng dưng Bảo Nhi thấy lo lắng. Cô nhìn mẹ, ông Hiếu và Mẫn rồi suy nghĩ xem chỗ đứng của mình là ở đâu. Bên đây, bên kia, những lời ngọt ngào cứ tuôn trào không dứt. Bảo Nhi đau đớn nhận ra mình như một món hàng mà cả ba lần mẹ đều muốn độc quyền đem rao bán.

*

* *

Mình phà hơi thuốc rồi nói:

-Với yêu cầu ba đưa ra, tao nghĩ vốn của cơ sở, à không phải gọi là công ty mới đúng, vốn của công ty này khá lớn. Bà bạn cũ của ba không có đủ đâu.

Mẫn dài giọng:

-Ai bảo với anh ba nhờ công ty anh tư vấn cho bà Thụy? Hừ! Ba nhờ làm cho ba đó.

Mình nhòm người đây:

-Ba định nhảy vào lãnh vực bao bì à?

Mẫn nhún vai:

-Có sao? Xuất khẩu gạo kiêm sản xuất bao bì, một công đôi việc. Còn gì tiện hơn. Nhưng trước mắt phải có cơ sở cò con của bàThụy. Ba đã cố vấn để bà Thụy đổi trang thiết bị mới, rồi môi giới để bà Thụy mua

bất động sản ở Long An. Ông hứa sẽ hỗ trợ bà mở một xí nghiệp sản xuất bao bì ở đây vì đồng bằng sông Cửu Long là vựa lúa.

Môi nhép lên, Mẫn nói tiếp:

-Bà Thụy đâu có khả năng quản lý nên...

Minh phẩy tay:

-Tao hiểu rồi...

Mẫn có vẻ hóm hỉnh:

-Bà Thụy muốn hai... gia đình kết thân với nhau nên cố ý đẩy con gái cưng cho em.

Minh nhướn mày:

-Ý mày ra sao?

Mẫn đều cáng:

-Con bé còn đang đi học, trông xinh và ngây thơ lắm. Chơi qua ngày đến lúc xong việc thì thôi.

Minh lừ mắt:

-Mày bỏ ý định đó là vừa. Người ta sẽ nghĩ gì khi nghe những lời bỉ ổi vừa rồi?

Mẫn nhún vai:

-Mở dân đến miệng mà bắt mèo nhện mới là kỳ. Khi cố ý giới thiệu con mình, bà Thụy thừa biết chuyện gì sẽ xảy ra mà!

Rồi Mẫn khoát tay:

-Trở lại vấn đề đi. Như vậy là ba thuê công ty anh tư vấn về việc thành lập, về thuê, về luận, về kiểm toán... cho công ty bao bì đó qua trung gian của anh. Anh nhận không?

Minh rút thuốc:

-Sao lại không? Nhưng về nhân sự thì sao? Ba không cần à?

-Có! Nhưng chưa cần ngay. Anh để ý hộ để "Săn" giùm vài cái đầu.

Minh lơ lửng hỏi:

-Cho chức vụ gì?

Mẫn nói một hơi:

-Thì đương nhiên là giám đốc về quản lý phân khối sản phẩm, tiếp thị...

-Được! Thế ba có quy định thời gian không?

-Ba không ưa lề mề. Bởi vậy anh làm càng nhanh càng tốt.

Mẫn đứng dậy:

-Chủ nhật sinh nhật mẹ. Anh nhớ.

Minh dụi đầu điều thuốc:

-Tao nhớ! Cảm ơn đã nhắc!

Điện thoại reo. Minh nhấc máy. Mẫn nhún vai bước ra.

Giọng Bích Ly mướt rướt:

-Mình đi ăn cơm nhé?

Minh lạnh lùng:

-Anh bận hẹn với khách rồi.

-Thêm em đâu có sao!

-Có chứ! Khách của anh là phụ nữ mà. Hơn nữa chúng ta đã thỏa thuận từ ngày mới quen không thể đá lộn sân đâu cưng ạ.

Bích Ly thở dài:

-Nhưng em rất muốn gặp anh.

-Mới nhận một vụ quan trọng. Ít nhất nửa tháng nữa anh mới rảnh.

-Lúc nào anh cũng có lý do.

Minh tàn nhẫn:

-Biết thế sao còn làm phiền anh.

Đầu dây bên kia im lặng. Lát nữa anh nghe giọng Bích Ly hết sức nhẫn nại:

-Bao giờ rảnh anh hãy gọi. Em chờ anh hàng ngày, hàng giờ. Nhớ nhé Minh...

Đặt máy xuống, anh gác tay lên trán. Anh có quá nhẫn tâm không khi Bích Ly rất yêu anh? Cô cũng là một headhunter, một thợ săn đầu người khá giỏi ở công ty P.C. Một lần nhận tìm cho công ty T.Y một trợ lý đối ngoại Minh đã đụng độ Bích Ly. Trong công việc cô rất đáo để, nhưng ngay từ phút đầu gặp anh, Ly đã bị đốn ngã bởi cái vẻ kiêu ngạo, mạnh mẽ của Minh. Thế là vì tình, Bích Ly tình nguyện rút lui, lần đó Minh đã hưởng hai ngàn đô. Là thu từ việc cung ứng được một trợ lý xuất sắc cho công ty Y.Y.

Minh chủ động mời Bích Ly một bữa tiệc nhỏ chỉ có hai người trong nhà hàng nổi tiếng ở trung tâm Sài Gòn. Sau tối đó, Minh biết chắc cô gái headhunter chuyên nghiệp trong làng headhunting firon tại thành phố đã bị anh nắm giữ linh hồn. Anh không cần... sẵn cũng bắt được trái tim lúc nào cũng khao khát tình của Bích Ly

6. Chương 6

Phóng xe ra trường đại học T, Minh gác chông, lên yên ngồi chờ Thanh Thủy. Con bé này đang được một công ty tư vấn khác đặt vấn đề nên cô nàng vẫn còn lững lờ với đề nghị của anh. Minh tin chắc hôm nay Thủy sẽ gật đầu khi nghe một số điều kiện ưu đãi mà anh vừa tranh thủ kỳ kèo được với nơi... đặt hàng.

Tan học sinh viên nườm nượp ủa ra. Anh vẫn bình thản ngồi ngó mông lung. Chẳng hiểu sao ánh mắt lơ đãng của anh lại rơi ngay vào Bảo Nhi. Con bé trông thật ngộ ngáo với chiếc quần jean ống pát và cái áo thun ôm ngắn. Dường như Nhi cũng thấy anh, nhưng con bé khinh khỉnh phớt lờ. Nhớ tới cái ngáng chân làm anh chúi nhủi của Ngự Bình, Minh bỗng thích quậy.

Anh ngang tàng đứng khoanh tay như chặn Nhi lại. Cô lách sang một bên, nhưng Minh đã nhanh nhẹn lách theo:

-Chào!

Bảo Nhi nói:

-Xin lỗi! Tôi đang bận!

-Tôi cũng đang bận nhưng vẫn chào hỏi Nhi được.

Liếc Minh một cái vừa dài vừa sắc, Nhi cộc lốc:

-Anh muốn gì?

Minh tủm tỉm:

-Tôi muốn hỏi thăm Bình, bạn em.

Mặt Bảo Nhi tối sầm lại:

-Ngự Bình bận lấy xe. Muốn gặp, anh phải chờ.

Minh xua tay:

-Tôi không có thời gian. Nhờ Nhi nhắn lại rằng tôi sẽ đòi bằng được món nợ cô ấy đã vay.

Bảo Nhi tròn mắt:

-Nợ gì mới được chứ!

Minh nói:

-Cứ nhắn như thế, Bình sẽ hiểu.

Bảo Nhi vụt kêu lên:

-Nợ cái ngáng chân à? Anh đúng là nhỏ mọn!

Dứt lời Bảo Nhi bước đi, nhưng Minh vẫn lì lợm ngăn cô lại:

-Sao vội thế... bồng bồng ơi!

Bảo Nhi chớp mắt khi nghe Minh ngân nga y như đang hát “Em đi đâu mà vội nắng vàng ơi...” . Môi mím lại, cô cố lách người để tiếp tục bước. Minh xoay người bước theo. Anh bước sát đến mức Nhi chạm phải ngực anh. Gật mình cô thụt lùi. Minh hạ giọng:

-Tôi rất muốn gặp riêng em.

Bảo Nhi bĩu môi khinh bỉ khi thấy Thanh Thủy vội vã đi tới. Cô ta trừng mắt nhìn Bảo Nhi như nhìn người ngoài hành tinh.

Nhi hầm hừ:

-Đừng bao giờ bám theo làm phiền tôi nữa nhé! Nhớ đó!

Minh gằn từng tiếng:

-Nhất định tôi sẽ gặp lại em. Nhớ nhé!

Nhìn theo Bảo Nhi, Thanh Thủy hỏi với vẻ ganh tỵ:

-Anh quen Bảo Nhi à!

Minh lấp lửng:

-Anh quen nhiều lắm vì đó là công việc mà!

Mời Thủy vào quán gần đó, Minh vào đề ngay:

-Em nghĩ sao về đề nghị của anh?

Thanh Thủy ỏn ẻn than:

-Công ty nào cũng đưa ra đề nghị hấp dẫn như nhau, bọn sinh viên như em chẳng biết đâu mà lựa.

Minh cười:

-Đầu óc siêu phàm như Thủy lẽ nào lại không biết chọn đường mà đi, chọn nơi để lập nghiệp?

Vén mái tóc dài qua một bên, Thủy nói: -Ông bà thường bảo “Người giỏi không sợ thiếu đất dụng võ”. Em thấy mình cũng chẳng có việc gì phải vội.

Minh nheo mắt:

-Anh cần câu trả lời dứt khoát. Nói thật, cơ hội không tới với mình lần thứ hai đâu. Công ty định tuyển em đã hứa chắc sẽ đưa em đi học nước ngoài sau mười tám tháng tập sự. Nếu em không thích, anh đành chọn người khác.

Thanh Thủy tự cao:

-Trong khoa chẳng ai có thành tích học như em đâu. Bởi vậy anh đừng hù dọa...

Minh bình thần:

-Thành tích học tập chỉ là một trong những điều kiện để anh lựa chọn nhân sự cho công ty nào cần. Thực tế chứng minh rất nhiều người giỏi trong công việc, nhưng khi còn ở ghế nhà trường, họ học chỉ sàn sàn bậc trung, thậm trí còn từng thi trượt nữa... Như Bảo Nhi chẳng hạn, cô ấy học đâu bằng em...

Thanh Thủy ngập ngừng:

-Anh muốn nói người xếp thứ hai sau em là Bảo Nhi à?

Minh nhấn mạnh:

-Bảo Nhi đúng là người thứ hai tôi để ý trong trường này, nhưng cô ấy không hề xếp sau em. Vì nhiều lý do tôi muốn ưu tiên cho em hơn.

Thanh Thủy nói:

-Người khôn ngoan không tự đánh mất cơ hội của mình. Em nhận lời đề nghị của anh.

Minh khô khan:

-Ngày mai mời em đến công ty A.T để dự phỏng vấn. Em có hai mươi bốn tiếng để chuẩn bị. Đừng tới trễ nhé! Xong rồi! Em có thể về.

Thanh Thủy hơi hẫng vì những lời của Minh, cô khó chịu:

-Lúc nào anh cũng thế à?

-Hôm nay chúng ta gặp nhau để kết thúc công việc mà!

-Anh nguyên tắc thật!

Minh nhún vai:

-Hy vọng gặp em dịp khác!

Bỏ mặc Thanh Thủy ngồi lại với... một trời ảm ức, Minh đến quầy trả tiền nước rồi lên xe phóng đi. Sáng nay Hào nhắn anh tới văn phòng của hắn để nói chuyện gì đó, mà không trao đổi qua điện thoại được.

Hào cũng là một headhunter. Tuy không chuyên nghiệp nhưng hắn lại là một “thợ săn đầu người” giỏi mà dân trong nghề phải kiêng mặt. Bước vào văn phòng của Hào, Minh thấy anh chàng đang cầm đầu trước một xấp tài liệu chỉ chút số.

Minh hất hàm:

-Cái gì vậy?

-À! Tài liệu thống kê ấy mà!

Chỉ vào cái ghế gần đó, Hào nói như ra lệnh:

-Chờ tao một chút!

Tắt màn hình vi tính, cất xấp tài liệu đằng hoàng, Hào bước đến ngồi đối diện với Minh. Vừa đốt thuốc, anh vừa nói:

-Bác Hiếu vừa giao cho tao một việc làm tao nghĩ lẽ ra giao cho mày thì đúng hơn.

Minh cười khẩy:

-Khỏi rào đón, mày thừa biết mối quan hệ lâu nay của cha con tao mà! Ông giao việc cho mày là đã nể nang tao lắm rồi!

Hào hạ giọng:

-Nhưng việc này hơi khác thường.

Minh nhú mày:

-Là sao?

Hào rít thuốc:

-Cách đây vài hôm có một khách hàng tên Tuệ tới đề nghị tao xin cho anh ta làm ở công ty T.G. vì công ty cũ của anh ta đã bị phá sản. Tao đã tập hợp tư liệu, quan sát khả năng và định “tiến cử” hẳn rồi. Nhưng mới chiều qua, bác Hiếu đến với một người đàn bà.

Minh ngắt ngang:

-Bà Thụy phải không?

Hào lắc đầu:

-Tao không biết vì bác Hiếu chỉ giới thiệu là bạn mình chứ không giới thiệu tên. Bà khách bảo rằng bà ta cần khách hàng của tao nên sẵn sàng bỏ ra một số tiền hoa hồng lớn để có được anh ta.

Ngừng một chút, Hào nói tiếp:

-Tao đã giải thích rằng Tuệ chỉ muốn vào làm cho công ty T.G. Nhưng bà ta nhất định khăng khăng đòi tuyển cho bằng được hẳn. Vì nể bác Hiếu, tao đành hứa sẽ cố gắng. Bà về trước. Ở lại bác Hiếu lại yêu cầu tao phải tiến cử cho bằng được Tuệ với công ty T.G.

Minh im lặng nghe Hào kể tiếp:

-Bác ấy bảo Tuệ chính là con trai người đàn bà đó. Tuệ không muốn phụ mẹ vì lý do gì tao chẳng biết. Bây giờ có cơ hội, bà ấy muốn tóm cho bằng được cậu con trai. Bác Hiếu giới thiệu bà ta với tao cũng nhằm mục đích đấy, nhưng về sau lại yêu cầu tao làm khác đi. Dĩ nhiên bác Hiếu có lý do riêng. Mày nghĩ sao về chuyện khó hiểu này.

Minh im lặng. Vì Hào chưa nắm được kế hoạch lâu dài của ba anh nên hẳn thấy khó hiểu là phải. Ba anh đang có kế hoạch thuê tóm cơ sở bao bì của bà Thụy, nên đâu muốn con trai của bà bạn cũ về phụ mẹ. Ông đang nuôi tham vọng nuốt chửng cái xí nghiệp đặt bao bì mà ông vừa góp vốn vào kia mà.

Bỗng dưng lòng Minh dâng lên một chút bất nhẫn. Anh là một tay chuyên tư vấn cho các xí nghiệp công ty. Những mưu đồ gian xảo trên thương trường, với anh chẳng có gì lạ. Chuyện cá lớn nuốt cá bé, chuyện các công ty tìm cách “chơi nhau” để hưởng lợi, anh vẫn thấy nhan nhản, thậm chí Minh từng nhận được rất nhiều từ các dịch vụ này. Nhưng đó là công việc anh làm với những người xa lạ. Bây giờ đối diện với các thủ đoạn của chính ba mình, Minh chợt bối rối, chán chường.

Minh ngập ngừng nói quanh:

-Tao không quan tâm đến công việc của ông già, nên chẳng hiểu mục đích của ông.

Hào hỏi:

-Vậy theo mày, tao nên làm theo ý ai?

Minh trả lời không do dự:

-Mày làm cách nào vừa thoải mái, vừa dễ nhất.

Hào ụi thuốc hút dở rồi vươn vai:

-Tối nay có mục gì không? Tao muốn thư giãn.

Minh ụi oải:

-Tao vừa từ chối đi ăn cơm với Bích Ly.

-Lý do?

Minh ngược lên nhìn trần nhà:

-Tao không muốn tạo thêm hy vọng nơi Bích Ly.

Hào nhướn đôi mắt tí rì lên:

-Nhưng Bích Ly rất yêu mày. Cô nàng có công việc ổn định, thu nhập cao, nhà cửa đàng hoàng, gia đình khá giả., Bích Ly rất thông minh, năng lực làm việc tuyệt vời, khéo léo trong ứng xử.

-Trời ơi! Mày đang trích ngang lý lịch khách hàng đấy à? Tao đang cần một trái tim, một tâm hồn làm tao thật sự rung động, chứ không phải một bộ óc chất lượng cao để cung ứng cho những đơn đặt hàng ở thị trường.

Hào xùi xuống vả lả:

-Đúng là tao bệnh nghề nghiệp. Mãi theo nghề rồi cứ quen đánh giá một người bằng tiêu chuẩn chức vụ. Tao quên rằng tình yêu thật sự không biên giới, không tiêu chuẩn. Nhưng đã một thời gian dài, hai đứa bây thấm thiết lắm mà!

Minh bình thần:

-Nhưng đó không phải là tình yêu. Chưa bao giờ tao nói yêu với Ly. Bên nhau thấm thiết nhưng tụi tao lại có những thoả thuận riêng để không xâm phạm đời tư của nhau. Với tao sự nghiệp là quan trọng nhất. Tao chưa muốn bị ràng buộc.

Hào chọt vỗ đùi:

-Bây giờ tao mới hiểu tụi bây yêu theo kiểu Tây. Nhưng như vậy thì thiệt thòi cho Bích Ly quá!

Minh nhún vai:

-Chính cô ấy muốn thế!

-Chắc Ly tin rằng sẽ giữ được trái tim mày bằng tất cả những ưu điểm tao đã kể ra.

-Bích Ly có nhiều ưu điểm thật. Nhưng một người toàn vẹn nhất lại chính là người đáng chán nhất.

Hào phản đối:

-Điều này chưa chắc. Mày đang nhận xét vấn đề theo quan niệm “khi ghét, quả bồ hòn cũng méo”.

Minh nhếch môi:

-Thế mày yêu theo quan niệm nào?

Cao giọng lên, Hào phán:

-Lãng mạn, ngọt ngào, mơ mộng. Tuy cổ điển nhưng rất dễ thương.

-Còn người yêu?

-Khờ khạo, thơ ngây. Tao thích được chăm sóc lo lắng, chia sẻ với nàng từ A đến Z.

-Như vậy thì cực đấy!

-Ăn thua gì! Có cực mới vui.

Minh phì cười vì câu nói của Hào. Anh chàng thích quen với các cô bé choai choai hơn quen một phụ nữ đã thành đạt. Điều này chứng tỏ Hào rất thích vui. Yêu mà vui thì đúng là hạnh phúc.

Tự dưng Minh nghĩ ngay đến Thanh Thủy, Bảo Nhi, tới những cô bé đang chập chững bước vào đời.

Anh đang nghiên cứu kỹ lưỡng Thanh Thủy và thấy ở cô gái này có nhiều điểm giống Bích Ly. Quá khôn khéo, và dễ ngã trước một đối tượng vừa ý. Chỉ qua tiếp xúc mấy lần, Minh đã cảm nhận được tình cảm

Thanh Thủy dành cho mình. Anh không chủ quan, nhưng anh thừa kinh nghiệm để biết con gái muốn gì ở mình. Điều đó lại làm anh chán. Anh không muốn Thanh Thủy là một Bích Ly thứ hai, dù bây giờ nếu dễ dãi cặp với cô ta thì anh vẫn có được một khoảng thời gian dài vui vẻ.

Còn Bảo Nhi thì sao? Cô bé ấy cứ như mùi hương hoa trong đêm, nhẹ nhàng nhưng khiến người ta băng khuâng nhớ mãi. Minh chưa biết gì về Bảo Nhi cả. Anh chỉ thích trêu cho con bé ngênh mắt lên thôi. Thành phố này vừa lớn vừa đông, chắc gì Minh còn cơ hội gặp lại Nhi, nếu không ra đứng cô bé ở cổng trường. Anh lại không thích trồng cây si. Vừa rồi vì công việc, Minh mới phải đợi Thanh Thủy. Còn trong tình cảm, chắc chắn Minh không đời nào làm thế.

Tiếng Hào giục già:

-Sao! Có đi nhảy không?

Minh đứng dậy:

-Chắc! Đi thì đi! Tối nay tao sẽ đi.

Minh nghe huyết gió khoái trá. Anh chợt hào hứng khi nhớ tới điệu nhạc cuồng dại, ánh đèn chói sáng và những cô gái ở vũ trường. Với họ anh không phải nghĩ ngợi xa xôi gì hết. Bởi vậy anh sẽ có một đêm vui đúng nghĩa nhất.

7. Chương 7

Bảo Nhi thở phào khi ngồi xuống chiếc ghế đá ướt lạnh sương đêm. Thế là thoát. Cô không ngờ sinh nhật bà Mỹ, vợ ông Hiếu lại linh đình như vậy.

Bữa tiệc chính ê hề các món ăn cầu kỳ đã xong nhưng khách vẫn còn ở lại để tham dự những cuộc vui khác. Bảo Nhi không thích nhảy, cũng chẳng mặn mà với karaoke khi chung quanh cô chẳng có ai quen để có thể hợp... rơ.

Phải nói Mẫn có quan tâm đến Nhi, nhưng khách đông, bạn bè anh ta cũng nhiều nên sau khi giới thiệu Nhi cho một gã khá bảnh, Mẫn đã biến.

Nhi thoáng nghe Mẫn cầu nhậu với ông Hiếu rằng, một mình anh phải tiếp nhiều khách quá e rằng có thất thố. Lúc này Nhi đã tò mò tìm hiểu xem cậu trưởng nam của ông Hiếu là ai, nhưng cô tìm không ra. Đường như anh ta không có mặt mừng sinh nhật mẹ mình. Nếu vậy, Mẫn cầu nhậu cũng phải.

Đứng dậy, nhón chân, Bảo Nhi với tay hái nụ ngọc lan trên cao. Bây giờ là mùa mưa, ngọc lan thơm ngào ngạt. Ngồi ở đây thật dễ chịu. Nhi sợ nhất là phải nép một bên mẹ để gạt đầu vâng dạ khi các bà, các ông khoe con cái mình hoặc phải ngồi trơ ra nghe những câu chuyện thương trường mà cô chẳng có chút ấn tượng nào. Theo mẹ tới đây đúng là đại dột. Nhưng Bảo Nhi thể từ chối vì bà Thụy ra lệnh rất gắt...

Dầu chưa biết mục đích của mẹ khi ép mình đi dự sinh nhật bà Mỹ, Bảo Nhi vẫn phải đi... Tối nay Tuệ sẽ khéo bạn bè tới nhậu mừng anh đã xin được việc làm mới. Nếu Nhi ở nhà, cô sẽ biến thành... nô tì ngay. Phục vụ những gã nhậu là điều cô tối kỵ. Thà đi tới chỗ khác, có người phục vụ mình, vẫn sướng hơn. Đang xoay xoay nụ ngọc lan chỉ mới tách cánh trên tay, Nhi chợt nghe có tiếng chân người trên sỏi. Cô ngược lên và hết hồn khi nhận ra Minh. Đường như anh cũng ngạc nhiên không kém gì cô. Nhưng

ánh mắt ngạc nhiên ấy chỉ lóe lên rồi nhanh chóng cái nhìn đã dừng dừng cố hữu. Thong thả bước đến gần Nhi, Minh nói:

-Không ngờ em lại xuất hiện nơi này.

Nhi đáp chất:

-Lẽ ra người ngạc nhiên phải là tôi mới đúng. Anh định... săn ai à?

Minh tự nhiên ngồi xuống:

-Ờ! Tôi đã dạo một vòng trong đó. Ngờ đâu con nai tơ lại ở đây.

Bảo Nhi nóng mặt:

-Đúng là lỗ bịch!

-Khởi đầu đâu phải từ tôi. Tại em nhắc đến nghề tôi đang theo, khiến máu nghề nghiệp trong tôi rần rật chảy. Mà là thợ săn thì phải có con mồi. Đúng không?

Bảo Nhi chưa phản pháo, Minh đã hỏi tiếp:

-Em là bạn Mẫn à?

Nhi lấp lửng:

-Chẳng lẽ chỉ có anh mới được quyền là bạn Mẫn?

Vờ như không nghe giọng điệu chua ngoa của Nhi, Minh khịt mũi:

-Mẫn cũng khéo chọn bạn ấy chứ! Nhưng sao em lại ngồi đây một mình khi Mẫn đang nhảy nhót tung bừng ở trong ấy?

Bảo Nhi bắt bẻ:

-Sao anh cũng ra đây?

Chống tay vào đầu, Minh thản nhiên nhìn Nhi:

-Tôi thích cách nói chuyện của em.

-Còn tôi, không thích bất cứ điểm nào của anh.

Minh cười nửa miệng:

-Điều này chưa chắc.

-Anh chủ quan quá.

Minh thủng tha thủng thỉnh:

-Là một headhunter chuyên nghiệp, tôi phán đoán biết đối phương đang nghĩ gì.

Bảo Nhi thách thức:

-Vậy anh thử nói xem tôi nghĩ gì?

Xoa cằm, Minh hạ giọng:

-Em đang thắc mắc không biết ở đâu... lò ra một gã cũng không đến nỗi tệ.

Bảo Nhi bĩu môi:

-Đó là suy nghĩ của anh, tôi đâu tốn thời gian, tâm trí vì một người mình chẳng có tí cảm tình.

Minh nheo nheo mắt:

-Tại sao chúng ta lại đố kỵ nhau nhỉ? Thử nghĩ lại xem. Tôi và em hình như có duyên tái ngộ, nếu không dễ gì trong thành phố đông người thế này chúng ta cứ gặp nhau hoài. Tôi rất muốn làm bạn với em.

Bảo Nhi chớp mắt:

-Anh thẳng thắn đến mức làm tôi ngạc nhiên. Nhưng đâu phải cứ gặp nhau hoài thì sẽ là bạn nhau.

Minh nói:

-Thêm bạn bớt thù thì tốt. Mà tôi đâu tệ đến mức là kẻ thù của một cô bé dễ thương như em.

Bảo Nhi cắn môi, cô ngập ngừng:

-Muốn làm bạn với ai đó thì phải biết về họ. Mà tôi đã biết gì về anh đâu.

Minh bỗng hỏi:

-Em muốn biết gì về tôi?

Nhi cao giọng:

-Tất cả!

Minh bật cười:

-Đúng là phụ nữ. Lúc nào cũng hơi... bị tham.

-Tại anh hỏi mà! Tôi đưa ra mức độ tất cả, nhưng chắc gì toàn bộ cái tất cả ấy là sự thật.

Minh khen:

-Lém lẩn! Nếu thích em có thể làm một headhunter chuyên nghiệp.

Bảo Nhi bủ môi:

-Như anh ấy hả? Chắc tôi không thích rồi. Trên đời này có biết bao thứ để mua bán. Ai lại đi mua bán trí thông minh, năng lực của một người. Tôi thấy thế nào ấy. Dẫu mới vừa rồi, anh trai tôi tìm được một chỗ làm như ý cũng nhờ một headhunter.

Minh cười cười:

-Tại em có ấn tượng với cái từ “thợ săn đầu người”, tức một headhunter, như trong nghề nghiệp người ta thường gọi đó thôi. Nói thật mới đầu nghe tới headhunter, tôi cũng ón, vì danh từ này có gặp sự hù kỵ. Nhưng theo nghề mãi tôi lại thấy yêu thích. Đây là một tay nghề rất mới ở Việt Nam. Riêng ở phương Tây, headhunter là một công việc được giới trẻ đánh giá cao.

Bảo Nhi chất vấn:

-Tôi có tìm hiểu và biết headhunter chuyên... rút tĩa người từ công ty này sang công ty khác, xem con người y như một món hàng. Hoạt động này không tính người.

Minh ngắt lời cô:

-Lúc nãy Nhi nói anh trai em vừa tìm được chỗ làm ưng ý nhờ một tay săn đầu người. Như vậy có nghĩa là tay thợ săn này đã quan sát khả năng của ông và “tiến cử” cho công ty thích hợp. Như vậy hẳn đã góp phần điều tiết lao động từ nơi này sang nơi khác theo hướng phù hợp với nguyện vọng lao động và phù hợp với

chuyên môn ông anh Nhi có. Đây là việc tốt, đầy ắp tình người phải không?

Bảo Nhi đuối lý, cô chuyển hướng:

-Anh đã săn được bao nhiêu đầu người rồi?

-Tôi không nhớ nữa! Mục tiêu của tôi bây giờ chuyển sang cái khác rồi

Nhi tò mò:

-Là cái gì vậy?

Minh nghiêm nghị:

-Tìm người! Tôi đang... săn cho mình một trái tim đồng điệu với tim tôi.

Bảo Nhi khịt mũi:

-Giống phim kinh dị quá! Thật vô phước cho trái tim ai đó...

Minh tủm tỉm nhìn Nhi làm cô nóng cả người. Đứng bật dậy, cô áp ứng:

-Xin lỗi! Tôi phải vào trong...

-Ủa! Sao em đòi biết tất cả về tôi mà

Nhi lắc đầu nguây nguậy:

-Tôi thấy không cần, vì tôi không thích có bạn là thợ săn.

Dứt lời Bảo Nhi chạy tuốt vào trong. Minh lững thững đi theo. Lên sàn nhảy mini trên sân thượng, anh chẳng thấy Nhi đâu, trong khi Mẫn vẫn say sưa bên cạnh các cô gái khác. Minh định gọi cậu em, nhưng anh lại thôi. Xuống phòng karaoke, Minh vẫn không tìm ra Bảo Nhi, anh đành trở xuống đại sảnh nơi các bậc... tiền bối đang hả hê nói với nhau về thành công của mình, thất bại của kẻ khác. Vừa thấy anh, bà Mỹ đã lớn tiếng gọi. Dầu rất sợ bị lọt vào vòng vây của các bà, Minh cũng vui vẻ bước tới:

Bà Mỹ đang ngồi với một người đàn bà sắc sảo, ăn mặc sang trọng:

-Con trai lớn của tôi đây!

Minh khẽ gật đầu chào trong lúc bà Mỹ giới thiệu tiếp:

-Đây là cô Thụy, bạn ngày xưa cũng là người hợp tác làm ăn hiện nay với ba con

Minh nịnh đầm:

-Cháu có nghe ba nhắc đến cô. Không ngờ cô còn trẻ đến thế!

Bà Thụy cười thích thú:

-Cháu khéo nói. Cô mà trẻ trung gì.

Bà Mỹ góp vào:

-Chị còn rất trẻ. Đi chung với con gái, cứ y như chị em.

Nhìn quanh quất, bà Mỹ hỏi:

-Ủa! Không biết con bé đâu rồi nhỉ?

Bà Thụy nói:

-Chắc chắc là đi với Mẫn. Thấy hai đứa thân thiết, tôi cũng mừng.

Nhìn Minh, bà hỏi:

-Còn cháu! Thế nào rồi? Đã sắp cho mọi người uống rượu chưa?

Minh gãi ót. Anh hơi khó chịu vì mới lần đầu gặp mặt mà bà Thụy đã hỏi những câu thật... hết ý.

Bà Mỹ đỡ lời:

-Ôi trời! Ông tướng này chỉ giỏi lông bông. Tôi tìm mãi vẫn chưa ra người cột được chân nó

Bà Thụy chợt chuyển sang vấn đề khác:

-Nghe anh Hiếu giới thiệu, cháu làm cho công ty kiểm toán và tư vấn nguồn nhân lực D.A.I.S.E phải không?

Minh từ tốn:

-Vâng ạ!

Bà Thụy lại hỏi:

-Nếu cơ sở của cô muốn tuyển bằng được một người đang làm cho công ty khác, công ty của cháu... tiền cử được không?

Minh điềm tĩnh:

-Có thể được! Nhưng tùy theo năng lực chức vụ của đối phương mà số tiền chuyển nhượng sẽ cao hay thấp.

Bà Thụy gật gù:

-Cháu trả lời thế là cô an tâm rồi

Minh dò dẫm:

-Cơ sở của cô đang rất cần người à?

Bà Thụy thở dài:

-Gần đúng như vậy. Nhưng không gì tức cười bằng người cô cần tuyển lại chính là con trai mình. Nó không muốn giúp đỡ mẹ...

Bà Mỹ an ủi:

-Chị đừng buồn. Bọn trẻ bây giờ là vậy đó! Về làm cho gia đình, nó luôn nghĩ bị “Cây cao bóng cả” che khuất. Nhưng “Lá rụng về cội”, chị cứ tin lời tôi đi.

Thấy bà Mỹ nhìn mình đầy ngụ ý, Minh liền kiểng có rút lui, mặc cho bà thở than với bà Thụy.

Trở ra vườn, Minh ngồi xuống ghế đá. Tiếng nhạc, tiếng cười trẻ trung của đám bạn Mẫn vang ra khiến anh thấy mình già nua và cô đơn hơn bao giờ hết.

Có lẽ Bảo Nhi nói đúng. Công việc đang theo khiến Minh chai lỳ cảm xúc. Nhưng công việc là công việc. Headhunter vẫn là một... Thợ săn đầu người, trong mắt nhìn của dư luận, nghề của Minh vẫn còn bị định kiến dè bĩu. Minh đốt thuốc và thấy bóng Bảo Nhi thấp thoáng bên hành lang. Thì ra cô bé trốn ở đây. Nhưng sao Nhi lại tự cô lập mình, trong khi thường ngày Nhi rất hoạt bát, năng động?

Anh bỗng khao khát đến bên cô, nhưng rồi lại chùn chân khi nhớ tới những lời cô nói lúc nãy. Rõ ràng Bảo Nhi không thích Minh. Chẳng lẽ anh đầu hàng trước sự bướng bỉnh của cô?

Búng điếu thuốc hút dở vào đám cỏ, Minh quyết định sẽ tán cho bằng được Bảo Nhi. Anh vừa dợm đứng dậy thì thấy Mẫn bước ra. Đến bên Nhi, Mẫn thân mật nắm tay cô kéo vào nhà.

Minh tò mò tới cửa sổ nhìn vô... Bên trong ba mẹ anh đang cười cười nói nói cạnh bà Thụy, Bảo Nhi và Mẫn... Chẳng lẽ Nhi là con gái bà Thụy? Bỗng dưng tim Minh nhói lên một nhịp lẻ loi buồn bã. Anh nên mừng vì người Bảo Nhi thích là em trai mình chứ! Nhưng biết Mẫn có thật lòng với Bảo Nhi không khi trước đây nó từng tuyên bố chỉ chơi qua đường, đến lúc xong việc là thôi...

Bỗng dưng Minh thấy nao nao khi nhớ đến đôi mắt nghichngợm đầy vô tư của Bảo Nhi. Nếu con bé và Mẫn yêu nhau thật, Minh chẳng có gì nuối tiếc. Chỉ sợ rằng cậu em trai anh quen thói phỉnh phờ thì Bảo Nhi sẽ khổ.

Trở lại ghế đá ở khu vườn cạnh nhà, Minh đốt cho mình điếu thuốc khác. Anh thấy ba mẹ và Mẫn đưa bà Thụy và Bảo Nhi ra cổng. Khi trở vào Mẫn rẽ tới chỗ anh ngồi.

Xin cho mình một điếu thuốc, Mẫn hỏi:

-Hôm nay sao anh lặng lẽ thế?

Minh nhún vai:

-Anh đâu hợp với đám bạn em

-Vậy sao không vào trò chuyện với các cụ? Biết đâu chừng qua tán ngẫu anh lại có hồ sơ được vài ba người có năng lực?

Minh cười khẩy:

-Anh không muốn ba khó chịu

Rút một hơi thuốc, Minh nói:

-Tối nay em vui nhĩ? Nhưng không nên bỏ con bé một mình...

Mẫn nhếch mép thích thú:

-Anh muốn nói Bảo Nhi hử? Tại con nhỏ làm bộ bám váy mẹ, chớ đâu phải tại em. Hơn nữa em dùng tuyệt chiêu “Bất cần” của anh ra áp dụng để con bé thấy em rất có giá... Hà! Rồi thế nào cô nàng cũng phải lụy em. Cần gì phải đeo đuổi.

Minh cao giọng:

-Nhưng Bảo Nhi là con nhà lành, em không thể làm tổn thương cô bé

-Anh nói nghe đạo đức quá!

Mắt hấp háy một cách láu cá, Mẫn nói:

-Lúc này mẹ có hỏi em sao không thấy có Bích Ly...

Minh lẩm bẩm:

-Không thấy là hiểu rồi, còn gì nữa mà hỏi. Mẹ thật...

Mẫn nhấn xét:

-Chị ấy được chứ!

Minh ngắt lời:

-Anh cần một cô gái cho trái tim chứ không cần cho cái đầu.

Mẫn nhún vai:

-Thời buổi này còn tìm người yêu kiểu đó e rằng khó. Cứ như em mà khỏe! Không cần tìm, cũng có người đến với mình. Đôi lúc em nghĩ, cứ để ba mẹ lo chuyện vợ con biết đâu lại hạnh phúc.

Minh chợt hỏi:

-Em cho rằng Bảo Nhi thích em à?

-Chắc vậy! Cho nên em phải làm sao giúp ba tóm cái công ty bao bì đang dự định thành lập.

Minh tỏ vẻ khó chịu:

-Cơ sở của bà Thụy chỉ bằng bàn tay, ba cần gì phải làm thế?

Mẫn thản nhiên:

-Nhiều cái nhỏ gộp thành cái lớn. Cái ba muốn thu về trước mắt là kinh nghiệm quản lý, kinh nghiệm thương trường của bà Thụy.

-Còn sau đó thì “Vắt chanh bỏ vỏ” à?

Mẫn thắc mắc:

-Sao hôm nay anh lại quan tâm đến chuyện làm của ba?

Minh nhếch môi:

-Thấy ba đối xử với người bạn cũ của mình như vậy, anh thấy bất nhẫn.

Mẫn bật cười:

-Headhunter mà cũng... tình cảm nữa sao. Em tưởng với anh tất cả mối quan hệ giữa người và người đều là quan hệ giữa hai người đều là quan hệ đối chác, mua bán chứ?

Minh nghiêm mặt:

-Có cần mĩa mai đến thế không?

Mẫn lả vả:

- Em đùa chút mà!

Rồi anh chàng chuyển tông:

-Hỏi thật! Anh có thích Bảo Nhi không? Nếu có em sẵn sàng nhường.

Minh sầm mặt xuống:

-Vớ vẩn!

Mẫn khoái trá:

-Sao anh dễ quạu vậy? Từng tuổi này mà không tìm được người vừa ý coi chừng bị... tưng đó

Minh bỗng cúi lên:

-Mồm mép của chú mày còn tai quái hơn đàn bà. Tao chưa chọn ai vì chưa có sự nghiệp. Nhưng tao thể không để ba mẹ chọn vợ cho mình như mày.

Dứt lời anh dần gót bỏ vào nhà. Tối nay trời nóng quá! Cây lá ngoài vườn như ủ rũ, uể oải hơn thường ngày. Minh ra ban công ngồi đốt thuốc và mong mưa về.

8. Chương 8

Ông Trứ hát hàm:

-Con định đi đâu à?

Bảo Nhi ấp úng:

-Con tới nhà Ngự Bình ôn bài

-Hừm! Vẽ chuyện! Ở nhà không học được sao? Bọn chúng bây chụm đầu vào là toàn đầu láo, chớ học hành gì. Hơn nữa ba không thích thằng bố nó.

Bảo Nhi ầm ụt:

-Bác Toàn là chỗ làm ăn với mẹ nên ba ghét, chớ con thấy bác ấy còn tốt hơn bác Hưởng gấp mấy...

Ông Trứ vỗ bàn:

-Không được hỗn! Bác Hưởng là bạn thân nhất của ba, lại là bố thằng Thường. Con nói thế lờ tới hai bác thì sao?

Bảo Nhi cong môi lên:

-Cứ bạn của ba là tốt, bạn của mẹ thì xấu...

Ông Trứ quát:

-Im ngay! Không đi đâu hết! Dạo này mày đeo theo bà ấy rồi đâm ra hỗn.

Nhi ôm túi xách chạy tuốt lên lầu. Ngồi phịch xuống ghế, cô thút thít khóc. Nhi thừa biết lát nữa Thường sẽ chở ông bố tới đánh cờ với ba mình. Cô định lánh mặt anh, nhưng không được rồi!

Thời gian này cả ba lẫn mẹ đều... làm rộn cô. Mẹ cứ kéo Nhi đi nhà hàng với mục đích gặp Mẫn. Vì muốn chống đối ba, đã nhiều lần cô theo mẹ, để rồi khi ở bên Mẫn cô lại chán chường khi chẳng... bói ra chuyện để nói. Bảo Nhi chỉ muốn lang thang ngoài phố với khao khát gặp lại Minh. Nhiều lúc cô định hỏi Mẫn về anh, nhưng cô chưa dám mở miệng vì ngại.

Kéo gối ôm vào lòng, Bảo Nhi suy nghĩ... Trốn tránh Thường mãi cũng chưa phải cách. Cô phải làm sao cho anh đừng đeo đuổi mình nữa. Khi Thường chán theo Nhi rồi, cô sẽ tìm cách lánh luôn Mẫn...

Bảo Nhi bỗng thở dài. Thực tế đâu đơn giản như những gì cô đang tưởng tượng. Đây là cuộc đối đầu của ba mẹ. Cô là con, liệu làm nên... cơm cháo gì khi một mình phải chống lại cả... hai phe?

Mà tại sao ba mẹ không nghĩ tới cô cơ chứ. Nước mắt tủi thân lại trào ra, cô thút tha thút thít mãi. Đến khi nghe có tiếng gõ cửa phòng, Nhi mới quệt vội nước mắt ngồi dậy.

Mở cửa, Nhi đụng ngay gương mặt tươi cười của Thường. Xòe ra một gói quà xinh xắn, Thường nói:

-Tặng em! Quà Singapor đây!

Nhi lạnh nhạt:

-Cám ơn! Nhưng chưa đến sinh nhật, em không nhận đâu!

Dứt lời cô đóng mạnh cửa, nhưng Thường nhanh hơn, anh... đưa cả cánh tay và bàn chân mang giày... dẫm vào chặn lại

Giọng Thường hết sức tha thiết:

-Anh muốn nói chuyện với em. Một chút thôi Bảo Nhi...

Nghe tiếng ba mình cười sảng khoái dưới nhà, Nhi biết chính ông bảo Thường lên tìm cô, nếu không chả dám đâu. Bây giờ đuổi Thường xuống khác nào bẻ mặt ba mình. Buông tay ra, cô bước đến ngồi vào bàn học. Thường vào theo. Anh kéo ghế ngồi đối diện với Nhi:

-Sao cứ tránh anh hoài vậy? Suy nghĩ mãi anh vẫn chưa tìm được lý do làm em giận.

Bảo Nhi thẳng thắn:

-Em không giận anh, nhưng gặp anh em chẳng biết chuyện gì để nói. Cảm giác đối phó làm em mệt mỏi.

Mặt Thường đỏ ửng rồi tái xanh:

-Anh làm phiền em dữ vậy sao?

Nhi liếm môi. Cô chột áy náy vì những lời có phần độc ác của mình:

-Không phiền nhiều lắm, nhưng cũng có hơi phiền.

Thường cười mũi:

-Anh xin lỗi vậy!

Đặt gói quà lên bàn, Thường đứng dậy Nhi ngập ngừng:

-Anh bảo muốn nói chuyện với em, nhưng đã nói gì đã?

Thường nhỏ nhẹ:

-Anh chỉ sợ... hơi phiền em thôi!

Nhi chớp mắt:

-Dầu sao chúng ta cũng gặp nhau rồi. Nếu anh nói chuyện với em trong quán cà phê thì không phiền chút nào.

Mặt Thường sáng rỡ sau cặp kính nửa gọng đúng model:

-Em thích đi uống cà phê à?

Bảo Nhi nói:

-Em thích ra khỏi căn phòng tù túng này, chứ rất sợ cà phê!

Thường tự tin:

-Anh sẽ xin phép bác Trứ. Thế nào cũng được. Chờ anh nha!

Bảo Nhi ngồi lại trong phòng. Cô dấn mạnh vào đầu vì những mâu thuẫn của mình. Lẽ ra phải dứt khỏi mạnh mẽ với Thường, cô lại gieo vào lòng anh hy vọng chỉ vì muốn được thoát khỏi bốn bức tường này...

Cẩn môi Nhi nhớ tới những gam màu êm ái của quán Ướt Mi. Vào đó biết đâu cô sẽ gặp Minh. Nếu không gặp anh, Nhi sẽ bắt Thường chở đến quán chè vỉa hè, cô sẽ ép anh ăn một lúc năm chén chè.

Giọng Thường hồ hởi vang lên:

-Bác Trứ đã OK. Minh đi thôi Nhi. Anh xuống nhà trước đây!

Nhìn mình trong gương, Nhi nhún vai vuốt lại mái tóc rồi bước xuống thang. Ngang phòng khách cô gạt đầu chào hai ông cụ đang mãi mê đánh cờ và phóng vụt ra sân.

Thường hạnh phúc ra mặt:

-Ưu tiên cho em chọn quán đây!

Ngồi sau lưng Thường, Nhi nói:

-Em chỉ biết mỗi quán Ướt Mi!

Thường tán đồng:

-Vậy thì tới đó! Quán này tập trung những tay làm ăn nên dân choai choai rất hiếm vào đây quây. Hy vọng chúng ta sẽ có những phút giây êm ả.

Bảo Nhi im lặng nhưng trong lòng bồn chồn không yên. Nhi mong được gặp Minh, nếu thấy cô ngồi với Thường anh sẽ nghĩ gì nhỉ?

Tới nơi, Thường mau mắn gọi xe và đưa Nhi vào quán. Với thái độ tự nhiên anh nắm tay cô, nhưng Bảo Nhi rút tay lại rồi vờ đưa lên vuốt tóc, để tránh cho Thường bị hẫng. Hai người ngồi xuống bàn ở một góc. Nơi đây Bảo Nhi có thể quan sát hết xung quanh và buồn khi không thấy Minh đâu cả.

Thường bỗng hỏi:

-Lần đầu em đến đây với ai?

Bảo Nhi đáp gọn:

-Một mình!

-Thật à! Không sợ bị bắt cóc sao?

Bảo Nhi cười nhẹ:

-Bắt em để tống gạo nuôi cơm à!

Thường tán:

-Có người tình nguyện tống mọi thứ để được có em.

Nhi lém lỉnh:

-Đừng nói với em là người đó là anh nha!

Thường không thôi ngấm Nhi:

-Nếu đúng là anh thì sao? Em sẽ đồng ý chứ!

Cô nhăn nhó:

-Nói như vậy là làm phiền em nhiều lắm đó!

Thường lảng đi:

-Em uống gì?

-Sữa!

-Cốc tai ở đây nổi tiếng ngon

Nhi... nghênh mặt lên:

-Em thích sữa hơn.

-Vậy thì... sữa.

Nhi tủm tỉm cười:

-Anh có thể ăn một lúc năm chén chè không?

Thường sửa giọng kính:

-Nếu vì em, anh có thể ăn cả nồi.

Nhi gõ tay lên bàn:

-Tốt nhất anh nên vì anh.

Nhi vừa dứt lời, Thường bỗng nói nhỏ:

-Tuệ kìa!

Nhìn theo hướng mắt của Thường, Nhi mừng rỡ:

-Gọi anh đi!

Thường ngáp ngừng:

-Tuệ đi với bạn mà! Hình như họ có rượu rồi.

Bảo Nhi choán miệng:

-Em biết, nhưng càng đông càng vui...

Rồi không đợi ý Thường, cô đứng dậy gọi anh mình. Tuệ có vẻ ngạc nhiên nhưng anh cũng kéo mấy người bạn cùng đi về phía hai người. Khi đến gần, Nhi mới nhận ra trong đám bạn Tuệ có một gã từng đi cùng Minh hôm xảy ra vụ va quệt xe...

Thường kéo ghế một cách miễn cưỡng, dù trước đây anh và đám người này từng nhậu. Trong khi đó Nhi lại vồn vã chào hỏi bạn anh Tuệ.

Hào mỉm cười khi cô nhìn anh:

-Hi! Cô bé! Chúng ta lại gặp nhau rồi!

Tuệ kêu lên:

-Anh quen em gái tôi à?

Hào gật đầu:

-Vâng! Quen sau một vụ va quệt xe đáng nhớ. Em gái anh có tính cách lắm!

Tuệ nheo mắt:

-Tôi biết! Con bé chua hơn chanh giã!

Bảo Nhi chợt bồn chồn, cô nhìn ra cửa và thấy Minh bước vào. Tim cô như ngừng đập khi ánh mắt anh hướng về phía mình rồi thản nhiên quay đi.

Hào vỗ vai Thường:

-Nhậu nhé!

Thường từ chối:

-Tối nay tôi không muốn uống.

Bảo Nhi vội nói:

-Anh cứ đi với anh Tuệ cho vui

Thường lắc đầu bực dọc vì bị phá đám

Hào nháy mắt:

-Thì ngồi xem tụi này nhậu. Chỗ quen không mà!

Tuệ xua tay:

-Tha cho Thường đi. Nó phải đưa Bảo Nhi về!

Hào dứt khoát:

-Không được! Lần trước Thường đã bỏ chạy giữa chừng rồi. Lần này phải phạt.

-Ngồi chờ tớ nhe! Tớ sẽ gọi taxi cho Bảo Nhi.

Thường nhìn Bảo Nhi đầy trách móc, nhưng cô vờ không hiểu ý anh:

-Đừng nhìn em như thế. Em không để anh khó xử với bạn đâu. Em sẽ về một mình...

Thường phân bua:

-Nhi hiểu lắm rồi. Tối nay anh không muốn uống rượu.

Bảo Nhi nhìn những người bạn Tuệ đứng gần đó:

-Em hiểu! Nhưng bạn anh đâu hiểu. Họ sẽ cười anh Tuệ là có nhỏ em chẳng biết điều chút nào.

Tuệ chất lưỡi:

-Nó đã... lịch sự đến thế, tội gì mà không đi với bọn tao. Nhậu cũng là công việc mà!

Bảo Nhi tán thành:

-Các anh cứ tự nhiên. Em sẽ về taxi. Giờ này còn sớm. Anh đồng ý không anh Hai? Lâu lâu anh cho em làm người lớn một bữa nhé!

Giơ tay lên cao, Tuệ phán:

-Duyệt!

Thường cộc lốc:

-Tôi không đồng ý!

Tuệ cau mày:

-Sao thế?

Sửa lại gọng kính cho ngay trên sống mũi, Thường nói:

-Tao xin phép bác Trứ đưa Nhi đi, tao phải có trách nhiệm đưa Nhi về.

Hào chém vào thật độc:

-Xời! Tưởng chuyện gì quan trọng. Quyền huynh thế phụ, ông quyết định sau cùng đi Tuệ!

Câu nói của Hào làm Tuệ phồng mũi, anh chàng vỗ vai Thường:

-Nếu không nhậu, là chê... ông anh mày?

Thường tìm cách hoãn binh:

-Để tao đưa Nhi tới tận nhà đã.

Tuệ lắc đầu:

-Mày tính đánh bài chuồn hả? Bảo Nhi đâu phải con nít. Mày nhất định đi với tụi tao.

Thường nhìn Nhi:

-Anh không an tâm chút nào.

Bảo Nhi trấn an bằng nụ cười thật tươi:

-Yên trí! Em từng vào đây một mình mà.

Tuệ kéo Thường đứng dậy:

-Cù cưa hoài. Đi cho rồi!

Chỉ tay vào trán Nhi, Tuệ dặn dò:

-Về cho sớm đây!

Bảo Nhi thở phào khi cả đám đàn ông kéo nhau đi. Không khí trong quán như lắng dịu hơn nhờ bài nhạc không lời vang ra thật nhẹ từ dàn hoa giấy ở đầu đó.

Nhi nâng ly uống từng ngụm sữa nhỏ. Cô chờ nhưng Minh không đến. Điều đó Nhi không trách anh được vì hôm ở nhà Mẫn, chính cô đã đồng ý bảo: “không cần, không thích có bạn là thợ săn”. Hơn nữa biết đâu chừng Minh đang chờ người yêu?

Vờ vén mái tóc, Nhi liếc vội về phía Minh. Anh đã... biến mất rồi. Tự dưng cô ghen ở ngược. Đầu gục xuống, tóc sổ tung, Nhi chẳng màng vuốt lên, cô tự trách mình không... tinh tâm. Khi ngồi bên Thường lại mơ nghĩ tới kẻ khác. Khi gặp được anh ta, lại tìm cách... tống Thường đi. Để bây giờ đúng như mẹ nói: “lắm mối tối nằm không”.

Nhi đang bị Mẫn và Thường vây quanh, nhưng trái tim cô không hề hướng về họ. Không hiểu đó là hạnh phúc hay khổ đau, vì dù nếu cô yêu một trong hai người cũng chưa chắc cô đã toại nguyện. Bà và mẹ vẫn đối chọi với nhau và cô khác nào món hàng chưa biết sẽ phải vào tay ai.

-Buồn ngủ thì về nhà, ai lại gà gât ở đây.

Giọng Minh vang lên thật khẽ, thật sát làm Bảo Nhi hết hồn.

Cô ngược lên và đụng ngay cặp mắt quyến rũ của Minh. Anh đang nhìn cô bằng cái nhìn hết sức dịu dàng.

Nhi lặng lẽ nhìn lại. Minh lên tiếng trước:

-Em nghĩ sao khi tôi vui miệng kể với Mẫn đã từng thấy em vào quán café với một người không phải là hân?

Bảo Nhi so vai:

-Tôi sẽ nghĩ rằng tôi đã lầm khi đánh giá cao về anh.

Minh mỉm miệng:

-Cách đối đáp của em lúc nào cũng thông minh hơn người.

Nhi châm chọc:

-Anh không định... sẵn tôi ấy chứ!

Hơi ngả người vào ghế, Minh giễu cợt:

-Theo đúng nguyên tắc nghề nghiệp. Tôi không thể trả lời câu hỏi này.

Bảo Nhi gật gù:

-Vì sợ cạnh tranh chớ gì?

Minh bật cười:

-Đúng là tự cao khi hỏi thế!

Minh cố tình kéo dài giọng:

-Sao hân dám bỏ em một mình đi nhậu nhỉ?

Bảo Nhi thản nhiên đáp:

-Vì Thường là bạn anh Hai tôi. Em gái mà giữ rịt bạn của anh mình đúng là kỳ! À! Tôi hơi bất ngờ khi thấy bạn của anh. Thì ra anh ấy cũng quen anh Hai tôi và Thường

Minh nói:

-Hào cũng là một headhunter. Hân là người tìm việc làm mới cho anh Hai Nhi mà!

Dẫu có hơi ngạc nhiên khi nghe Minh nói thế, Bảo Nhi vẫn gật đầu:

-Tôi biết!

Minh chậm rãi hỏi:

-Thế em có biết Thường cũng từng nhờ đến headhunter chúng tôi không?

-Anh ấy nhờ headhunter làm gì khi công việc hiện tại hết sức ổn định?

-Làm người ai cũng cầu tiến. Nhất là đàn ông. Tham vọng vươn lên của cánh mày râu chúng tôi rất lớn. Thường tìm đến chúng tôi cũng vì cao vọng được vươn lên.

Bảo Nhi tò mò:

-Nhưng cụ thể là gì?

Minh nheo nheo mắt:

-Đây cũng là bí mật nghề nghiệp, tôi không thể nói dù tôi đã không nhận vụ của Thường. Lần gặp anh ta và Tuệ ở quán này khi ngồi với em. Thường đã mơ hồ nhớ tôi, nhưng tôi lại muốn quên những khách hàng mình không đảm nhận.

Bảo Nhi bĩu môi:

-Tôi ghét nhất những kẻ nói lưng chừng.

Minh bình thản:

-Tôi muốn giữ một khoảng cách với người không xem mình là bạn.

Nhi ậm ự:

-Sao anh nhớ dai và để bụng lâu thế?

Minh chăm chú nhìn cô:

-Không lẽ bây giờ em đã đổi ý?

Bảo Nhi chớp mắt nói băng quơ:

-Ngay lúc buồn, có người trò chuyện cũng đỡ...

Minh kêu lên thích thú:

-A! Thì ra... tiểu thơ đang buồn... sao thế?

Nhi xụ mặt:

-Anh có vẻ vui với cái... sự buồn của tôi.

Minh cười mũi:

-Không! Tôi chỉ ngạc nhiên vì buồn mà sao trông em tươi thế kia.

Má Bảo Nhi ửng đỏ lên. Cô có cảm giác Minh đọc được những gì cô đang nghĩ trong đầu. Đúng là cô đang vui chứ có buồn đâu. Minh bỗng nói:

-Em vẫn thường gặp Mẫn?

Nhi gật đầu, Minh hạ giọng:

-Hai người hợp nhau chứ?

-Tôi không biết!

-Sao lại thế?

Nhi im lặng. Minh dò dẫm hỏi bằng một câu đối tráo:

-Nghe Mẫn nói hai bên sẽ tiến tới hôn nhân mà?

Bảo Nhi cười héo hắt:

-Đó là dự định của người lớn. Các ông hoàng bà chúa thì có những cuộc hôn nhân chánh trị, còn tôi và Mẫn chắc là hôn nhân kinh tế.

-Sao lại chưa chốt dứt vậ? Mình phải làm chủ đời mình chứ!

-Tôi từng nghĩ như thế. Nhưng thực tế rất khác. Mẹ tôi đang muốn kết thân với gia đình Mẫn để thuận tiện cho kinh doanh. Lý do này khiến tôi khổ tâm khi quay đi.

Môi nhếch lên, Nhi nói tiếp:

-Trong lúc đó ba tôi lại muốn con rể là Thường, vì ba Thường là bạn thân của ông. Anh Hai tôi là bạn thân của Thường. Chỗ thân tình mà!

Giọng chợt nghẹn lại, Nhi gần như muốn khóc:

-Trong gia đình ai cũng xem tôi như trẻ con. Lúc nào cũng sợ tôi quen nhầm bạn xấu. Bởi vậy hết ba chuẩn bị một thằng rể theo ý ông là tốt, giờ tới mẹ sắp xếp cho tôi quen một người bà tin rằng có tương lai. Tôi có cảm giác bị xé làm đôi, nhưng chẳng phân nửa nào thuộc về mình.

Minh sững sờ nhìn Bảo Nhi. Không ngờ cô bé dễ mũi lòng đến thế. Nhìn đôi mắt rơm rớm của Nhi, tim anh khó chịu làm sao!

Minh vội an ủi:

-Ba mẹ có ý tốt khi chọn bạn cho em. Nhưng người quyết định sau cùng vẫn là em mà. Tất cả chỉ là dự tính, em không phải lo.

Bảo Nhi gượng gạo:

-Cám ơn anh đã trấn an... tôi thật buồn cười. Khi không lại trút nỗi buồn bực vào anh, người mà trước kia tôi không thích gọi là bạn.

Minh nói:

-Tôi sẵn sàng nhận hết buồn phiền, miễn em khuây khoả là được. Em không thích có bạn là thợ săn, chớ đâu phải không thích tôi.

Dịu dàng nhìn Nhi, Minh hỏi nhỏ:

-Có phải vậy không?

Nhi cắn môi. Cô lảng sang chuyện khác:

-Anh thân với Mẫn không?

Minh gật đầu:

-Đủ để đọc được những suy nghĩ của hắn. Em muốn tìm hiểu Mẫn, cứ hỏi tôi.

Bảo Nhi bĩu môi:

-Xì! Ai thèm hỏi!

-Có nghĩa em đã rất hiểu Mẫn nên chẳng thèm hỏi làm chi?

Nhi nói:

-Anh muốn nghĩ sao tùy!

Cô bỗng ngập ngừng:

-Mẫn có bao giờ nhắc tới tôi không?

Minh đáp:

-Có!

-Anh ấy đã nói gì?

-Thật sự tôi quên rồi.

-Bộ nhớ của anh tệ vậy sao?

Minh nhún vai:

-Không tệ, nhưng dành để nhớ những chuyện quan trọng khác.

Bảo Nhi nhấn mạnh:

-Cảm ơn là trong bộ nhớ đó đã không có bóng dáng tôi.

-Nhưng trong tim thì có... thật đấy!

Bảo Nhi ngồi chết cứng trên ghế. Cô tránh ánh mắt của Minh bằng cách cúi xuống uống sữa. Khổ nỗi ly sữa đã cạn.

Cô ấp úng thật tội:

-Hết cả rồi!

Minh tủm tỉm cười và gọi cho Nhi ly sữa nữa:

-Tôi đùa mà! Làm gì run đến mức... khát sữa vậy?

Bảo Nhi trấn tĩnh thật nhanh:

-Vẫn biết anh đùa mà tôi còn run đến thế. Huống hồ chỉ là thật...

Mắt Minh vẫn không rời Nhi:

-Nếu thật thì sao?

Vờ đặt tay lên ngực, Nhi hóm hỉnh:

-Tôi sẽ chết vì sợ!

Minh hơi nghiêng đầu:

-Tôi rất hạnh diện khi có người chết vì mình. Nhưng rồi tôi sẽ chết theo em.

Mắt Bảo Nhi cứ nóng bừng bừng, cô không hiểu Minh đùa hay thật. Nếu đùa thì anh ác. Còn nếu thật... chẳng lý nào... Thôi cứ xem như anh đang bày trò đùa, và Nhi là người tham gia. Uống ngụm sữa vừa được mang đến để củng cố tinh thần, cô nói:

-Tôi muốn tìm hiểu người mà trái tim có chứa đựng hình bóng tôi.

Minh thách thức:

-Về phương diện nào? Trình độ chuyên môn? Năng lực đặc biệt? Hoàn cảnh gia đình chung và riêng?

-Tôi muốn biết tất cả. Tiếc là hôm ở nhà Mẫn, tôi đã không đủ kiên nhẫn nghe hết.

-Vậy hôm nay em nên chuẩn bị tinh thần. Thường khi tôi trích dẫn lý lịch ai, tôi sẽ sẵn cho bằng được người đó. Còn em thì sao?

Nhi hất mặt:

-Tôi có phải là một headhunter đâu! Anh đừng đánh trống lảng nữa. Hãy nói về mình xem hay dở, vui buồn ra sao?

Minh càu nhàu:

-Em đang năn nỉ mà tôi có cảm giác em đang ra lệnh không hà!

Bảo Nhi cong cớn:

-Năn nỉ hả? Hồng dấm đâu!

Minh lại cười. Bảo Nhi lại uống sữa vì nụ cười và cái nhìn của anh.

Minh bỗng nói:

-Mẹ tôi rất thích có con gái nhưng trời lại cho bà hai thằng con trai. Bà hay than với mọi người là anh em tôi vô tích sự chẳng đờn tấu việc nhà nào cho mẹ. Ồ không, chỉ giỏi xách xe chạy rong hoặc tấp vào nhà đứa con gái nào đó ngồi chầu chực chờ nó sai vặt.

Bảo Nhi khúc khích:

-Mẹ tôi cũng hay mắng anh Tuệ như thế. Con trai thường việc nhà thì nhác, việc... con gái thì siêng.

Minh cao giọng:

-Với tôi chuyện đó không đúng. Vì từ nhỏ tôi đã giúp mẹ rất nhiều.

Mắt xa xôi, anh kể:

-Hồi đó gia đình tôi nghèo lắm. Nhà không có, cả gia đình phải chen chúc trong cái kho gọi là phòng thiết bị dùng đựng đồ dùng dạy học ở trường ba mẹ tôi dạy. Sáng tôi đi học chiều phụ mẹ bán những thứ quà vặt như kẹo, cóc, ổi cho bọn học trò ở cổng trường. Sau đó ba tôi mượn vốn mở được một kiosque bán sách báo, văn phòng phẩm. Để tăng thu nhập, ông nhận phát báo tận nhà, và tôi với chiếc xe đạp mi ni cà khỏ của mẹ đã còng lưng mười mấy cây số mỗi ngày để phát báo.

Ngừng một chút, Minh nói tiếp:

-Với phương châm “tích tiểu thành đại”, ba mẹ tôi chất mót từng đồng để vốn ngày càng lớn hơn. Giao sạp báo cho tôi và đứa em quản lý, ba mẹ hùn hạp buôn bán. Gặp thời nên ông bà mau chóng đứng vững trên thương trường cho tới bây giờ ba tôi đã có một cơ nghiệp tương đối ổn.

Bảo Nhi tò mò:

-Anh không phụ bác à?

-Tôi thích tự lập hơn.

Nhi... nghiêm trang phỏng vấn:

-Sao anh chọn nghề này? Một nghề hết sức mới ở Việt Nam?

-Trước đây tôi theo học kỹ thuật và tốt nghiệp hạng thủ khoa. Ra trường tôi làm cho một hãng nước ngoài, được hai năm tôi ngồi vào ghế giám đốc với mức lương không tệ.

-Rồi sau đấy?

Minh từ tốn:

-Tôi nhận được lời đề nghị từ Tomy, một người bạn Mỹ làm chung trước đó. Anh là chuyên gia giỏi nên một tập đoàn đa quốc gia đã nhờ headhunter Thái Lan mời anh ta về làm. Sau một thời gian Tomy lại tự mình làm tiếp cái công việc tìm người cho chính công ty anh ta phụng sự.

Bảo Nhi nhẹ nhàng:

-Và bây giờ tới anh?

Minh thẳng thắn gật đầu:

-Đúng vậy! Tôi đang phụ trách bộ phận nhân sự cho công ty này.

-Chắc chỗ làm mới này đã dành cho anh rất rất nhiều ưu đãi?

Minh nói:

-Tôi đã suy nghĩ rất nhiều trước đề nghị của Tomy. Bỏ công ty cũ với chức giám đốc sản phẩm mà không phải tự nhiên có được để tới làm nơi khác với mức lương thấp hơn nhiều, chức vụ cũng không bởi tôi sẽ phải đi lại từ đầu. Thậm chí phải chấp nhận một cuộc thi tuyển sòng phẳng cùng nhiều ứng viên khác.

Bảo Nhi ngạc nhiên:

-Khó khăn thế sao anh lại... lại...

Minh đỡ lời Nhi:

-Vì tôi thấy công việc ở đây thích hợp với tôi hơn. Khi đã quyết định tôi phải cố gắng hết sức mình. Sau một năm làm việc cật lực tôi đã được cử đi học khóa nghiệp vụ quản lý một năm ở Anh, nhờ thành tích làm việc xuất sắc.

Bảo Nhi trầm trồ:

-Vậy bây giờ anh là “yếu nhân” của công ty rồi còn gì?

Cô nháy mắt trêu:

-Lương chắc đã cao hơn nhiều?

Minh mỉm cười:

-Yếu tố tiền lương luôn là sự hấp dẫn trước mắt. Nhưng nó chỉ có tác dụng nhanh với những lao động thường bậc trung. Còn tôi, khi chuyển việc làm, tôi chỉ nghĩ tới một con đường đó là sự nghiệp.

Bảo Nhi liếc trộm Minh. Anh là đại diện cho từng lớp trí thức trong xã hội. Nhưng thoát nhìn anh giống một sinh viên hơn một headhunter chuyên nghiệp. Bởi vậy hôm anh xuất hiện ở “ngày hội nghề nghiệp” Nhi cứ ngỡ anh cũng như những sinh viên khác, đang đi tìm cơ may cho một chỗ làm.

Minh hạ giọng:

-Đừng nói về nghề nghiệp của tôi nữa được không?

Bảo Nhi nhè nhẹ gạt đầu:

-Ngoài những lúc đắm mình vào công việc ra, anh thích làm gì?

Minh ngẫm nghĩ:

-Tôi thích... vọc phá những chiếc xe gắn máy. Cụ thể là xe tôi và đứa em...

Bảo Nhi chăm chọc:

-Cho nên anh rất xót khi ai lỡ đụng vào “chiến mã” của mình?

-Đấy chỉ là phương tiện. Làm gì phải xót. Em đúng là... độc miệng.

-Vậy sao hôm đó anh trông... xù xì dễ sợ quá vậy?

Minh nói:

-Một tháng có ba mươi ngày, thế nào cũng vướng một ngày bực bội. Hôm đó tôi không được vui.

-Nhưng cũng đâu cần phải lắm lì, dữ tợn như dân xã hội đen...

-Dầu sao tôi cũng đã sửa chổng xe giùm em mà...

Bảo Nhi chớp mắt:

-Ngoài việc làm thợ sửa xe ra, anh không còn thú tiêu khiển nào khác sao?

Minh ngập ngừng: -Còn chứ! Tôi cũng thích chơi bô-ling, nhưng thú thật công việc của tôi đòi hỏi giao tiếp nhiều, nên đôi khi giải trí cũng là công việc.

Nhìn Nhi, giọng Minh trầm xuống:

-Với tôi, những phút giây thế này thật hiếm hoi, thật hạnh phúc.

Bảo Nhi đứng đĩnh nói:

-Vậy mà tôi đã hân hạnh chứng kiến hai lần phút giây hiếm hoi, hạnh phúc của anh. Một lần ở Bar Đồng Dao, một lần ở quán cà phê ngay cổng trường, chỉ có điều tôi không đoán được lần nào anh hạnh phúc hơn.

Minh thản nhiên tán tiếp:

-Lần này là lần tôi hạnh phúc nhất.

Bảo Nhi... le lưỡi:

-Eo ơi... xạo! Xạo không chớp mắt luôn.

Minh ung dung bắt bẻ:

-Căn cứ vào đâu mà em bảo tôi... xạo?

Nhi chưa kịp trả lời, anh đã nói tiếp:

-Em nói thế chẳng qua để phủ nhận cảm giác của mình.

Cô tròn xoe mắt:

-Cảm giác gì kia chứ?

Minh trả lời thật gọn:

-Cảm giác hạnh phúc như tôi...

Mặt Nhi nóng bừng:

-Anh chỉ đoán bừa. Tôi không có.

-Vậy cảm giác của em thế nào? Chẳng lẽ đau khổ khi phải ngồi đây? Tôi rất thích có người bạn như em. Đừng bướng bỉnh từ chối tình cảm mà cả hai chúng ta đều nhận được khi nhìn vào mắt nhau.

Bảo Nhi quanh co:

-Là bạn tôi anh sẽ chịu nhiều thiệt thòi. Thí dụ như tôi không thể đi nhậu với anh...

Giọng Minh nghe thật bùi tai:

-Thì chúng ta đi ăn chè, ăn bột chiên, há cảo. Rồi em sẽ thấy, tôi sẽ là người bạn tốt.

Bảo Nhi nhìn anh:

-Hôm nay anh thật khác!

-Khác là thế nào?

Bảo Nhi im lặng. Chẳng lẽ cô nói trông anh không còn ngạo mạn, kèngh đời như trước kia? Biết đâu chừng đó chỉ là cảm nhận của cô, còn Minh lúc nào cũng thế thì sao?

Nhưng Nhi cần gì phải suy nghĩ lung tung, Minh đã đến với cô như cô hằng mong muốn. Chút tình cảm nhận được “khi nhìn vào mắt nhau” ấy có thể chỉ là cơn gió thoảng, nhưng cũng có thể là “tình trong giây phút mà thành thiên thu”.

Đâu ai biết ngày mai sẽ thế nào. Hãy bằng lòng với niềm hạnh phúc đang có đi con nhóc ạ!

9. Chương 9

Nhìn Minh trầm tư bên khối thuốc, Hào chợt nói:

-Tao không hiểu lý do gì khiến mày không cho Bảo Nhi biết mối quan hệ giữa mày và Mẫn, trong khi tình cảm của hai đứa bây ngày càng đậm.

Môi nhếch lên, Minh bảo:

-Có gì đâu mà đậm? Tao vẫn chưa ngỏ lời yêu cô bé mà!

Hào trợn ngược đôi mắt hí :

-Mày định... chơi với Bảo Nhi như từng chơi Bích Ly à? Tao thấy không được. Nhi là con gái mới lớn chớ chưa đối diện với đời như Ly.

Minh gắt:

-Mày lắm lời quá! Tao có định thế bao giờ đâu!

-Chớ mày định sao?

-Thật ra tao chưa muốn vướng bận vào lúc này. Với tao, sự nghiệp vẫn đứng cao hơn tình yêu và hôn nhân. Tao đã từng nói, bộ mày quên rồi à?

Hào tuông một hơi:

-Nghĩa là nếu yêu mày, Bảo Nhi phải chịu làm chiếc bóng bên đường? Chờ, chờ mãi mà không biết khi nào mày dừng chân trên đường sự nghiệp. Tóm lại rồi con nhỏ cũng như những cô gái từng lụy mày. Sẽ mệt mỏi theo năm dài tháng rộng rồi sẽ tự động rút lui?

Minh khó chịu:

-Sao mày lại quan tâm đến chuyện của tao?

Hào nhấn mạnh:

-Mày lắm rồi! Tao chỉ quan tâm đến Bảo Nhi.

Minh bật cười khô khốc:

-Mày yêu rồi à?

Hào hơi thách thức:

-Nếu đúng vậy thì sao? Bảo Nhi cần một người biết thế nào là yêu, con bé cần một người biết trân trọng nâng niu, chớ không cần một người như mày.

Hơi nhồm lên, Minh gằn:

-Như tao thì sao?

Hào buông từng tiếng:

-Ích kỷ. Máu lạnh. Không biết yêu, dù tán gái rất khéo.

Minh nóng mặt. Nhưng thói quen nghề nghiệp đã giúp anh vẫn giữ được bình tĩnh. Anh từ tốn nói:

-Cảm ơn mày đã cho những nhận xét đó. Trong tình cảm tao không giữ chân hay trói buộc ai. Bởi vậy tao không muốn Nhi biết tao là anh Mẫn. Cô bé sẽ không áy náy khi chọn lựa người đàn ông của mình. Nếu mày thích Nhi, cứ tự nhiên đeo đuổi. Tao không ngại đâu!

Hào kêu lên:

-Mày phách lối đến mức hợm hĩnh. Tao không yêu Bảo Nhi mà còn thấy khó chịu vì những lời ngạo mạn này. Mày không ngại vì mày tin đã nắm chắc phần hồn con bé chớ gì?

Minh lặng lẽ nhả khói.

Hào nói tiếp:

-Tay Thường đeo Bảo Nhi rất kỹ. Nếu mày đã chọn sự nghiệp, tao nghĩ mày nên dang ra để sau này Nhi không phải khổ.

Minh hất hàm:

-Mày đã nói hết chưa?

-Coi như đã hết. Phần còn lại để mày tự nghĩ.

Minh đứng dậy:

-Tao về đây!

Rồi không để Hào... lên lớp thêm tiếng nào, Minh đẩy cửa bước ra. Không khí bên ngoài phòng máy lạnh nóng đến mức làm anh hơi choáng. Phải mất cả phút Minh mới thăng bằng trở lại.

Trưa nay anh phải về nhà ăn cơm. Mẹ anh vừa ra lệnh như thế trong điện thoại Vào tới phòng khách anh thấy ông Hiếu đang bồn chồn đi tới đi lui. Gần đó, Mẫn nằm gác chân lên salon nghe nhạc. Đi thẳng vô bếp, anh thấy mẹ đang lằng xằng, Minh nhú mào:

-Nhà có khách hả mẹ?

Bà Mỹ vui vẻ:

-Cũng người quen không thôi. Mẹ bảo thằng Mẫn mời Bích Ly tới ăn cơm.

Minh xụ mặt:

-Sao mẹ không hỏi ý con?

-Ồi dào! Cần gì phải hỏi... Mà ngoài Bích Ly còn có bà Thụy và con gái... Mẹ muốn tổ chức một bữa cơm thân mật trong gia đình, nhân tiện cho Bích Ly và Bảo Nhi làm quen với nhau.

Minh cộc lốc:

-Con không dự bữa cơm này đâu!

Vừa quay ra Minh đã gặp Bích Ly ngay ngưỡng bếp. Cô... tay xách nách mang trông thật đảm đang. Miệng cười thật tươi, Ly lên tiếng:

-Cháu chào bác ạ!

Bà Mỹ mừng rỡ:

-Bích Ly mới tới hả! Sao mang gì nhiều thế! Minh! Đỡ hộ con bé xem.

Minh miễn cưỡng đỡ những túi xách trên tay Ly rồi để trên bàn. Không nói một lời nào, anh bỏ đi lên và nghe mẹ mình cười:

-Cái thằng! Già đầu rồi còn mắc cỡ.

Thấy Minh ra đến sào, ông Hiếu gọi giật ngược lại:

-Mày đi đâu thế?

Minh sầm sầm quay vào:

-Con không ăn cơm nhà.

Sầm mặt xuống, ông Hiếu hỏi:

-Tại sao khi mẹ mày chịu cực bày tiệc tùng là vì anh em mày?

Minh cười khẩy:

-Vì con à? Sự thật đúng thế không? Con không thích làm con rối cho người khác giật dây, dù người đó là ba. Từ lâu con không dự vào chuyện làm ăn của ba. Giờ cũng thế!

Chuông ngoài cổng vang lên. Mẫn vội vã ra mở cửa. Minh thấy bà Thụy bước vào nhưng không có Bảo Nhi. Tự nhiên anh nhẹ nhõm. Dầu trước sau gì cô cũng biết mối quan hệ giữa anh và Mẫn. Nhưng nếu chuyện đó xảy ra ngay lúc này thì không nên chút nào. Bà Thụy vừa chào ông Hiếu vừa nói:

-Bảo Nhi đi học vẫn chưa về. Chẳng hiểu có hư xe không nữa. Sợ cả nhà trông nên tôi đến trước...

Bà Mỹ đơn đả ra đón khách:

-Phải lúc này bảo Mẫn tới trường rước Bảo Nhi thì chúng ta khỏi phải trông rồi...

Minh thừa hiểu cô bé sẽ không đến. Giờ này có lẽ Nhi đang chui vào quán lán nạn. Phải chi biết cô đang ở đâu anh sẽ đến ngay để an ủi sốt chia gánh nặng cô bé đang mang trong lòng. Bà Mỹ nhìn đồng hồ:

-Chúng ta chờ Bảo Nhi thêm chút nữa.

Quay sang Minh, bà bảo:

-Gọi Bích Ly lên đây Minh...

Minh còn lưỡng lự thì điện thoại cầm tay của anh reo. Mẫn nhanh nhẹn:

-Anh nghe đi, để em mời chị Ly cho.

Minh bước vội ra hàng hiên. Giọng Bảo Nhi vang lên rõ như đang ở cạnh anh:

-Anh đến với tôi được không?

Minh nghe tim mình rộn ràng:

-Có chuyện gì à? Ừm!...Tôi đang đói. Nhưng em ở đâu? Quán cơm... bụi trên đường Võ Văn Tần à? Tôi sẽ đến!

Bảo Nhi dặn dò lẩn... hăm dọa:

-Chắc chắn ghen. Tôi sẽ chờ, nếu anh không đến tôi sẽ chết vì đói đó!

Minh trầm giọng:

-Anh đến ngay mà! Ráng chút nữa đi nhóc!

Vào nhà, anh tăng hăng:

-Xin lỗi! Ba mẹ, cô Thuý và cả Bích Ly. Con bận chuyện nên phải đi ngay.

Bà Mỹ kêu lên đầy bất bình:

-Trời đánh còn tránh bữa ăn. Chuyện gì gấp dữ vậy!

Bích Ly dịu dàng:

-Anh không thể nán lại một chút sao?

Bà Thuý bối rối: - Hay chúng ta khỏi chờ Bảo Nhi?

Minh cố nở nụ cười hết sức dễ thương:

-Dạ không cần đâu ạ! Cháu rất tiếc...

Nhìn sang Ly, Minh ngập ngừng:

-Thông cảm cho anh nhé!

Bích Ly gượng gạo gạt đầu. Mở cửa, phóng xe ra, lòng Minh cứ phoi phới. Anh đúng là ác đối với Ly. Nhưng biết sao hơn khi trái tim luôn có những lý lẽ riêng của nó. Cũng chắc gì anh với Bảo Nhi đã tới đâu, khổ nỗi lúc này đây anh chỉ nghĩ đến cô. Những người phụ nữ khác đều trở nên vô nghĩa.

Tới quán, Minh thấy Bảo Nhi ngồi ở cái bàn ngoài lề đường dưới gốc me râm mát. Minh vừa ngồi xuống, Bảo Nhi đã phụng phịu:

-Anh trễ chừng một phút nữa thôi là có người lăn đùng ra chết!

Minh vội vã:

-Để tôi gọi cơm.

Nhi cong môi:

-Tôi gọi rồi! Hôm nay tôi đãi. Tiêu chuẩn sinh viên thôi nha...

Nhi vừa dứt lời người phục vụ đã mang ra hai đĩa cơm gần nóng hổi. Cô hình mũi:

-Tôi đãi anh hai đĩa. Như thế mới no. Minh mỉm cười:

-Lâu lắm rồi tôi mới ăn cơm bụi.

-Tôi điện thoại vào giờ đó, anh có bị mẹ nhằn không?

- Sao em lại hỏi thế?

Bảo Nhi lí lắc:

-Vì tôi thường bị mắng nếu có đứa bạn nào lỡ dại gọi đến vào những giờ... linh như cơm trưa, cơm chiều.

Minh nói:

-Tôi ở một mình, nên em cứ gọi thoải mái.

Nhi ngạc nhiên:

-Sao lại ở một mình?

- Tôi đã bảo thích tự lập mà!

Bảo Nhi gật gù:

-Tự lập theo kiểu đại gia. Cũng sướng!

Cô bỗng hỏi:

-Anh không thắc mắc sao có buổi... chiều đãi lễ đường này à?

Minh thủng thỉnh đáp:

-Em trốn bữa cơm thân mật ở nhà Mẫn chờ gì?

Suýt sặc vì đang nhai, Bảo Nhi ấp úng:

-Sao... sao... anh biết?

-Vì tôi cũng được mời. Lúc nhận điện thoại của em, tôi đang ở nhà Mẫn mà!

Bảo Nhi nhăn nhó:

-Ngại thật! Bỏ một bữa tiệc để ăn đĩa cơm bụi. Tôi xin lỗi!

Minh xua tay:

-Tôi phải cảm ơn em mới đúng vì thật ra tôi đang đánh nước cờ chuẩn, nhưng không xong. Nhận được điện thoại, tôi mừng khủng khiếp!

Bảo Nhi liếc Minh :

-Anh nói thế cho tôi khỏi áy náy chờ gì? Nếu không thích, anh tới nhà Mẫn làm chi?

Minh đưa đẩy:

-Thì cũng vì cả nể bạn bè, và cũng vì muốn gặp em... Dẫu trong hoàn cảnh hơi éo le một chút.

Nhi bĩu môi:

-Muốn gặp tôi, rồi định đánh nước cờ chuẩn. Anh đúng là mâu thuẫn! Hay đúng hơn là... xạo!

Minh buông đũa xuống:

-Tình cảm của con người khó nói lắm! Mâu thuẫn với chính mình là bình thường. Lẽ ra tôi không nên đến với em, tôi phải cùng... phe với Mẫn. Lý trí rồi cuộc đã thua khi tôi trở thành bạn em rồi!

Bảo Nhi dầm dầm cơm trong đĩa:

- Tôi cũng là bạn anh như Mẫn. Anh ưu tiên cho tôi làm gì rồi bây giờ thở than.

- Tôi nghĩ đến em vì em là con gái.

Nhi nghe giọng mình khác hẳn:

-Chỉ vậy thôi sao?

Minh đáp:

-Tôi chưa tìm ra lý do nào khác.

Bảo Nhi lãnh đi thật nhanh:

-Lúc này anh có thấy mẹ tôi không?

- Có! Bác ấy tới rồi tôi mới đi!

-Trong bữa... cơm thân mật ấy còn có ai nữa?

Minh nói:

-Một cô bạn của anh trai Mẫn. Nhưng tiếc rằng ông anh lại không hiện diện.

Nhi tò mò:

-Tôi chưa gặp ông anh Mẫn lần nào. Ông ta trông ra sao nhỉ?

Minh nhún vai:

-Thì cũng như mọi ông anh khác, muốn chứng tỏ quyền làm anh của mình.

-Anh có giống thế không?

-Tôi phải tốt hơn chứ! Nhưng đâu phải đứa em nào cũng ngoan như em?

Bảo Nhi lườm Minh một cái thật dài. Minh bỗng hỏi:

-Em nghĩ gì mà không đến nhà Mẫn?

Bảo Nhi trả lời:

-Tôi muốn tỏ thái độ cho mẹ biết tôi không thích bị đặt.

-Có muộn lắm không? Muộn còn hơn không Em không thích Mẫn sao?

Bảo Nhi im lặng. Một lát sau cô nói:

-Anh ta chẳng tạo được chút ấn tượng nào với tôi hết. Khổ nỗi mẹ cứ khen lấy khen để... Rốt cuộc mẹ cũng ép uống tôi y như ba, dù trước đây bà luôn bảo rằng phải để con cái tự do lựa chọn, tự do trong tình yêu và hôn nhân.

Nhi nhếch môi:

-Rốt cuộc tôi chỉ được lựa chọn một trong hai người là Mẫn và Thuởng.

Minh dò xét:

- Nếu tình thế bắt buộc, em sẽ chọn ai?

Bảo Nhi nói:

-Tôi sẽ chọn chính bản thân tôi.

Minh nheo mắt khen:

-Có tính cách lắm! Dù hơi bất hiếu một chút vì không chịu ngồi chỗ cha mẹ đặt.

Bảo Nhi xụ mặt:

-Anh cười trên nỗi khổ của người ta à?

Minh xua tay:

-Tôi nói thật ấy chứ! Trong trường hợp này bất hiểu đâu phải là trọng tội, tôi cũng là một đứa con bất hiếu. Tánh tôi và ba tôi rất xung khắc. Đó là lý do khiến tôi ở riêng và không giúp đỡ gia đình trong kinh doanh. Tôi muốn có hướng đi riêng, không phụ thuộc vào người lớn về mọi mặt.

Bảo Nhi nhận xét:

-Như anh cũng chưa hẳn là bất hiếu.

Minh tủm tỉm:

-Chúng ta có điểm tương đồng đấy! Một khi đã chọn bản thân mình thì phải mạnh mẽ hơn nữa. Tôi hứa sẽ giới thiệu việc làm nếu em thích tự lập hơn là về làm phụ tá cho mẹ.

Bảo Nhi thở dài:

-Một mình mẹ gánh vác cơ sở ấy vừa cực vừa khổ tâm. Tôi chỉ muốn về giúp mẹ. Nhưng dường như ý bà thích kéo anh Tuệ về hơn...

Bảo Nhi buồn buồn:

-Mẹ không tin con gái, hay mẹ sợ con gái theo nghề này sẽ cực? Tôi không biết. Mẹ luôn bảo: -Phụ nữ có được tấm chồng bảo bọc, lo lắng, yêu thương mình là sướng nhất. Miệng luôn nói thế nhưng bà có chịu an phận đâu! Với mẹ, công việc là lẽ sống chứ không phải là gia đình.

Minh rót nước ngọt ra ly:

-Sau này em sẽ chọn gia đình hay công việc?

Bảo Nhi xa xôi:

-Quá sớm để trả lời câu hỏi này. Thế còn anh? Anh chọn gia đình hay sự nghiệp?

Minh tự tin:

-Đương nhiên là công việc! Đàn ông mà không có sự nghiệp thì làm sao ngẩng mặt nhìn đời.

Bảo Nhi bỗng hỏi:

-Còn cô gái của anh?

Minh nhún vai:

-Tôi chỉ có bạn. Người yêu phiên lẫn!

Bảo Nhi hơi hăng:

-Sao lại phiên. Tôi không hiểu? Có người yêu, cuộc sống sẽ có ý nghĩa hơn chứ!

Minh chăm chú nhìn Nhi:

-Ý nghĩa như thế nào? Em giải thích được không?

Nhi lúng túng vì ánh mắt riêu cợt của Minh:

-Sẽ có người chia sẻ buồn vui, ấm lạnh với mình. Sẽ có người chỉ sống vì mỗi mình mình.

Minh thản nhiên ngắt lời Nhi:

-Tôi vẫn tìm được cảm giác đó ở bạn bè.

Tim Nhi như thất lại, cô hỏi:

-Anh không cần yêu thật à?

Minh mỉm cười:

-Chưa đến lúc. Người ta có cả đời để yêu. Còn sự nghiệp thì phải do mình tạo dựng từ lúc còn trẻ. Có sự nghiệp sẽ có tình yêu, có tất cả. Vì thế cần gì vội vàng.

Bảo Nhi máy móc uống nước. Đây có lẽ là... khám phá quan trọng nhất của Nhi đối với Minh... Anh là người vô cảm thật hay anh cố tình nói thế để dập tắt chút tình vừa nhen lên trong tim Nhi? Cô thật sự không biết. Đối với đời, Nhi chỉ là cừ non, còn Minh đã là một con sói bản lãnh đang thời sung sức nhất. Anh vươn vượt ra thật nhẹ cũng đủ làm Nhi bị tổn thương. Nhưng thà anh khiến tim cô rướm máu vì đã yêu người khác chứ... đau vì câu khẳng định “Minh là người của công việc. Minh chỉ biết sự nghiệp. Minh không chọn tình yêu, gia đình” của anh thì thật đáng thất vọng!

Minh gõ nhẹ lên bàn:

-Nghĩ gì mà thờ ra thế?

Bảo Nhi thành thật:

-Tôi đang nghĩ về anh. Có thật là anh không biết yêu không? Có phải mọi headhunter đều có trái tim bằng đá không?

Minh cười trước sự ngây thơ của Nhi. Anh nhỏ nhẹ:

-Lo học hay hơn lo nghĩ vẩn vơ. Nhóc ạ!

Nhi vênh vao:

-Tôi không phải học sinh cấp ba để... bị anh khuyên như vậy.

Minh dài giọng trên:

-Ồ nhỉ! Tôi quên em đang có những hai gã đàn ông để lựa chọn. Nay mai em sẽ là cô dâu, nếu không đủ bản lãnh làm chủ đời mình.

Bảo Nhi lặng thinh nhưng trong lòng tức Minh hết sức. Uống một ngụm nước ngọt cho bình tâm, Nhi nhấn mạnh:

-Ngự Bình không bao giờ... chọc vào vết thương của tôi như anh. Bởi vậy...

Minh nhột nhạt vì câu nói nửa đường của Bảo Nhi. Anh gặng lại:

-Bởi vậy thế nào?

-Tôi đã vội khi nghĩ anh là người bạn mà tôi có thể thổ lộ hết lòng mình.

Minh hơi ngượng. Anh không ngờ Bảo Nhi lại phản ứng cay cú vậy. Nếu biết trước anh đã không thắc mắc để Nhi có dịp nói một cách hả hê như vừa nói. Bảo Nhi im lặng. Buổi trưa vĩa hè nắng vàng đến chói mắt. Nhi chợt buồn kỳ lạ. Ngồi bên Minh mà cô thấy mình lẻ loi thế nào ấy! Môi cắn chặt, Nhi cố dằn nhưng nước mắt vẫn trào ra. Nhi xoay lưng giấu gương mặt bí xị của mình. Minh ray rứt đến mức khó chịu vì đôi mắt rưng rưng ấy.

Nhưng vốn ngạo mạn, Minh đâu thể hạ mình nói tiếng “Xin lỗi” với con bé mau nước mắt như Bảo Nhi. Muốn thế phải khích cô nàng mới được:

-Này! Sao mót ướt thế nhóc? Vậy mà đòi làm chủ đời mình. Nước mắt đâu giải quyết được vấn đề.

Bảo Nhi mĩa mai:

-Với những người vô cảm như anh thì đúng vậy. Nhưng với nhiều người khác, nước mắt vẫn là vũ khí lợi hại.

Minh tủm tỉm:

-Em day nghiện khá lắm! Tôi thích nghe những lời như thế. Đây cũng là một cách rèn luyện tư duy đấy!

Bảo Nhi nhếch môi:

-Tối giờ tôi đi học buổi chiều rồi. Anh đợi dịp khác sẽ... rèn luyện tư duy tiếp nhé!

Minh nhìn đồng hồ:

-Thời gian trôi nhanh thật! Tôi cũng đi làm đây.

Ngập ngừng một chút Minh nói nhỏ:

-Về nhà thế nào em cũng bị mẹ mắng về tội cho bà... leo cây trưa nay. Có gan làm phải có gan chịu chứ không được nhé đấy. Nếu chịu không nổi, cứ điện cho tôi. Tôi sẽ can đảm ngồi nghe em than thở.

Bảo Nhi gật đầu:

-Tôi sẽ cố, nếu không bị ba cản nhằn mỗi khi gọi điện cho ai vào buổi tối...

Minh nheo nheo mắt:

-Nhưng nhất định tôi sẽ đợi. Chưa nghe được giọng em là tôi chưa ngủ. Thật đó!

Nhi bĩu môi:

-Tôi sẽ cho anh chờ tới sáng!

Minh mỉm cười:

-Tôi nghĩ em không ác đến thế đâu, cô bạn nhỏ.

Vừa bước vào phòng khách. Nhi đã đụng phải gương mặt đờ đờ sát khí của bà Thụy. Nhi chưa kịp chào hỏi, bà đã quát:

-Ngồi xuống đây!

Nhi ngồi phịch xuống salon nhanh như máy. Cô đã chuẩn bị tinh thần từ lúc nghe Minh dặn dò nhưng khi bị mẹ nạt cô vẫn sợ hết hồn. Đúng là muốn tự làm chủ đời mình không dễ chút nào.

Bà Thụy hậm hực:

-Không đến nhà bác Hiếu cũng không thêm nói một tiếng báo hại người ta phải chờ đợi. Mà chỉ giỏi làm mẹ mất mặt.

Bảo Nhi làm thinh chịu trận. Bà Thụy lại hỏi:

-Tại sao không đến nhà bác Hiếu? Con không thích Mẫn. Nó có gì không tốt?

-Vấn đề đâu phải ở chỗ tốt hay xấu. Con không thích là vì không thích... chỉ thế thôi!

Bà Thụy chất lưỡi:

-Ngốc quá đi! Trước đây con cũng từng nói thế với Thường. Mẫn khác xa nó. Lẽ ra con phải thích chứ!

Bảo Nhi đứng bật dậy gào to:

-Con ghét cả hai... đứa ấy. Ba mẹ mà cứ ép con sẽ chết đó! Dứt lời cô dùng dùng chạy ngược ra đường mặc bà Thụy gọi theo inh ỏi. Leo lên chiếc xích lô vừa trở tới, Nhi chỉ đường tới nhà Ngự Bình. Và con bé lại ra mở cửa cho cô với đôi chân trần không dép. Mồm nhai nhóp nhép, Bình đoán già đoán non:

-Lại chiến tranh nên mày phải di tản à?

Thấy Nhi làm thinh nằm vật ra ghế, Bình tiếp tục thắc mắc:

-Hay là mày thấy lão Minh cặp kè với Thanh Thủy?

Bảo Nhi nói như rên:

-Làm ơn cho tao yên một chút.

Ngự Bình hạ giọng:

-Nhưng mà chuyện gì?

Nhi ngập ngừng:

-Tối nay tao ở đây được không?

Bình nheo mắt:

-Hề mày dám là được hà.

Bảo Nhi ngần ngại:

-Tao sợ bác Toàn không chịu...

-Ba tao đâu có ở nhà.

-Vậy tao ở lại thật à ghen!

Ngự Bình phì cười:

-Chẳng lẽ tao nói đùa! Có người để đầu láo, tao càng mừng. Chỉ sợ ba mẹ mày gọi điện lại hỏi, tao bị... vắng miếng lấy thì oan lắm!

Nhi khoát tay:

-Mày cứ nói không có tao là xong.

Bình trề môi:

-Ba mẹ mày thừa biết mày chả còn chỗ nào khác để dung thân. Nói láo... ngu thà nói thật còn hơn.

Rồi con bé lừ mắt:

-Sao chiều nay mày bỏ học? Bộ ăn tiệc ở nhà Mẫn tới tận bây giờ à?

Bảo Nhi ôm đầu:

-Tao không hề tới đó. Bởi vậy mới bị mẹ tao mắng. Bà tra hỏi lung tung. Tao bèn vọt.

Ngự Bình ngạc nhiên:

-Vậy mày đi đâu suốt cả chiều?

Nhi ngần ngừ rồi kể chuyện mình và Minh cho Bình nghe.

Cô nói tiếp:

-Lẽ ra khi chia tay Minh tao đến lớp. Nhưng đầu óc cứ lung tung lộn xộn, có đi học cũng chả nhét được chữ nào nên tao tấp vào nhà sách. Một là trốn nóng, hai là đọc để khỏi nghĩ lan man.

Với tay lấy ba lô ra, Nhi thấy một lô sách lên bàn:

-Mày đọc đi!

Ngự Bình lật mỗi quyển vài ba trang rồi thấy tất cả sang một bên. Giọng đầy bất mãn con bé thắc mắc:

-Lão Minh nói thế nghĩa là sao nhỉ? Có phải lão muốn lập một hàng rào an toàn cho mình không?

Bảo Nhi ngó mặt ra:

-Mày nói hàng rào an toàn gì?

Bình chép miệng:

-Sao mà ngốc thế! Lão muốn nói rằng giữa mày và lão chỉ là bạn. Mày đừng mơ tưởng.

Bảo Nhi tự ái:

-Tao mà... thèm tư tưởng à! Hồng dám đầu!

Ngự Bình tăng hắng:

-Người ta bảo “Ho và yêu là hai thứ bệnh chẳng giấu được ai” kia mà... Dạo này tao thấy mày có bị... ho, đầu đã cổ gấu.

Mặt đỏ ửng lên, Nhi lầu bầu:

-Có điên mới yêu cái gã... rô bốt ấy!

Ngự Bình từng từng:

-Thế gian này thiếu gì người điên... Thú thật tao cũng thắc mắc như cô Thụy. Sao mà ghét Mẫn và Thường nhỉ?

Bảo Nhi nhăn nhó:

-Đừng nhắc tới họ nữa.

Bình vẫn thản nhiên:

-Tao thà đến với người yêu mình, chứ không đời nào chạy theo cái bóng người khác.

Bảo Nhi lặng thinh. Cô chợt thấm thía những lời Ngự Bình vừa nói. Suốt chiều nay cô cứ lang thang trong nhà sách. Quyển nào cô cũng mở ra đọc, nhưng rốt cuộc chẳng nhớ đã đọc những gì. Nghĩ cho cùng giữa cô và Minh đúng là bạn, một tình bạn trong sáng. Vậy là tốt rồi! Tại sao Nhi muốn rắc rối bởi một thứ tình cảm khác nhỉ? Đàn ông coi trọng sự nghiệp rất sợ bị ràng buộc. Minh chính là mẫu đàn ông đó. Cũng có thể anh chuyên tâm vào công việc nên không chú ý đến tình yêu. Nhưng cũng có thể anh chưa gặp đối tượng để có thể đặt tình yêu lên cao hơn sự nghiệp. Mà dầu lý do nào chẳng nữa, Minh cũng đã khẳng định tình cảm giữa hai người. Tình bạn là tình yêu không có cánh. Anh sẽ mãi là bạn tốt của Nhi. Vậy càng tự nhiên, thoải mái...

10. Chương 10

Bảo Nhi hui hắt với những suy nghĩ mà từ chiều đến giờ vẫn quanh quẩn trong đầu. Nhi cứ lập đi lập lại điệp khúc “Tình bạn là tình yêu không cánh” như để bản thân phải nhập tâm với điều đó. Ngồi dậy, Nhi nói:

-Tao đói quá!

-Thì ăn cơm!

Vừa nói Bình vừa lon ton xuống bếp trước. Bảo Nhi hỏi:

-Bác Toàn đi đâu rồi?

Bình nói:

-Ba tao ngủ lại xưởng. Dạo này máy móc hay hư lắm! Không có ông đâu ai biết sửa. Nghe nói xưởng của cô Thụy vừa mới được một ông thợ giỏi, nhưng lương cao tận mấy xanh. Cỡ lương đó, xưởng ba tao không dám trả. Bởi vậy tội nghiệp ông già phải nai lưng ra làm giám đốc lẫn thợ máy.

Nhi ngập ngừng:

-Ở nhà một mình không sợ à!

Ngự Bình so vai:

-Tao chỉ sợ buồn vì không ai nói chuyện thôi. Mà y tá, có cha mẹ có anh hai đầy đủ. Chớ đâu mất mẹ như tao. Suốt ngày thui thủi một mình. Có muốn giận cũng chẳng ai để giận.

Bảo Nhi chớp mắt:

-Ăn cơm đi!

Ngự Bình bỗng chuyển đề tài:

-Hồi trưa mà... cho Minh ăn món gì vậy?

Nhi trả lời:

-Cơm gà! Anh chàng ăn hết hai đĩa rồi khen ngon. Đúng là... là... khéo nịnh bạn.

-Thế mà ăn mấy đĩa!

-Đương nhiên là một!

Bình cười cười:

-Sao lại đương nhiên? Nếu là mày, tao sẽ... dứt hai đĩa cho hần khiếp vía.

Bảo Nhi nói:

-Như vậy thì hơi... bị mất duyên.

Ngự Bình xúi:

-Hôm nào gặp Mẫn, mày thử hỏi về Minh xem. Mẫn đánh giá anh ta thế nào?

Bảo Nhi cương quyết:

-Tao không gặp Mẫn nữa đâu!

Ngự Bình bấu môi:

-Sao lại nói như đinh đóng cột thế! Trái đất tròn mà! Xài cái gì cũng có đồ xơ cua. Trong tình cảm cũng thế. Ngốc á.

Nhi buông đũa đứng dậy:

-Tao sợ mày thật rồi!

Bình ngạc nhiên:

-Ăn gì ít thế?

-Nghe mày nói, tao no ngang.

-Nhưng đó là thực tế cuộc sống mà!

Bảo Nhi xua tay:

-Không cãi với mày nữa. Tao gọi điện thoại.

Bình tò mò:

-Về nhà hả?

Nhi ậm ự:

-Không!

Bước tới điện thoại, cô nhấn số của Minh. Bạn bè mà. Gọi cho nhau có gì... xấu chứ!

Nhi hồi hộp chờ chuông đổ. Đầu dây bên giọng nữ dịu dàng cất lên làm cô bị hẫng. Vội vàng gác máy, Bảo Nhi ngồi phịch xuống ghế. Đúng là số phone của Minh. Đây là điện thoại di động. Anh đang ngồi với cô gái nào vậy kìa!

Ngực nhức nhối, Bảo Nhi ngược lên và gặp cái nhìn của Ngự Bình. Con nhỏ bưng cả cơm theo để hóng chuyện. Vừa nhai, Bình vừa hỏi:

-Lộn số hay kẹt máy vậy?

Nhi nhắm mắt lại, giọng Ngự Bình chưa loét:

-A... hiểu rồi! Có giọng đàn bà trả lời máy của chàng, đúng không! Ày! Chuyện nhỏ mà! Chàng chỉ có bạn bè. Mà bạn bè thì... ỨC TỈ ĐỨA. Trai gái lại gì không có...

Bảo Nhi bực bội:

-Nói như mày chẳng lẽ cả thế giới là bạn hần hết? Vậy mà hồi trưa bảo người ta phải điện thoại. Rồi còn nói không nhận được điện thoại. Rồi còn nói không nhận được điện là thức tới sáng để chờ, Đúng là mồm mép của quý sa tăng.

Ngự Bình bỏ chén cơm xuống:

-Thì ra là gọi cho... bạn vàng. Hừm! Thằng cha này đáng trách thật! Mà đọc số của hần cho tao.

Nhi kêu lên:

-Để làm gì?

-Để xem hần có nghĩ tới mày không.

-Nghĩa là sao?

Ngự Bình gắt:

-Mày đọc số phone đi, rồi sẽ biết.

Bảo Nhi ngần ngừ rồi đọc số điện cho Bình. Con bé mím môi nhẩn từng nút và ghé mắt lên chờ.

-Dạ! Cho em gặp anh Minh.

Bịt máy lại, Bình chắc mẩm:

-Giọng này không phải của Thanh Thủy...

Rồi cô tăng hăng:

-Em là Ngự Bình, bạn thân của Bảo Nhi. Vừa rồi nhờ Nhi bị... xe tông... Dạ! Chở vào nhà thương... Em báo cho anh hay... Chắc rất nặng... Thôi em phải vào xem nó ra sao. Stop nhé.

Ngự Bình gác máy cái cụp. Xoa hai tay vào nhau, con bé hả hê:

-Nghe giọng coi bộ cũng hốt hoảng, nhưng kịch hay thật, ai mà biết!

Bảo Nhi nhẩn nhó:

-Mày bày trò làm chi vậy!

Bình thần nhiên:

-Thử coi tim hần bằng gì?

Nhi giấy nẩy:

-Trời ơi! Mày đùa trên sinh mạng của tao à!

Ngự Bình cười sặc cả cơm:

-Mày vẫn bình an mà! Bộ sợ... xui hả? Hà! Giờ này chắc lão Minh đang rửa tào là đồ con gái bộp chộp. Báo tin không đầu không đuôi. Nếu lão nhiệt tình với bạn, muốn vào nhà thương xem... bạn hiền sống chết ra sao, lão cũng chả biết nhà thương nào mà lần.

Bảo Nhi bồn chồn:

-Tao sợ Minh điện thoại về nhà hỏi cho rõ, thì tao chết thật.

Ngự Bình ghé mắt ra:

-Ồ ha! Lúc này tao không nghĩ tới chuyện này. Giờ... sao đây?

Nhi chưa kịp trả lời, Bình đã hất mặt:

-Kệ! Mày định overnight ở đây, còn lo gì nữa. Hần không dám điện về nhà mày đâu. Chừng một tiếng đồng hồ sau, tao sẽ cho hần... lên máu lần nữa.

Bảo Nhi lắc đầu:

-Thôi đi! Để tao gọi cho Minh...

Nhanh tay rút giấy điện thoại ra khỏi máy, Ngự Bình gắt:

-Mày lụy hần vừa thôi. Ở cạnh Minh lúc này là một con nhỏ nào đó. Chắc chắn cô ta cũng là bạn như mày. Hừ! Bạn với bồ cái gì? Tóm lại hần là một thằng đểu. Hần... cặp rất nhiều đứa con gái, nhưng với đứa nào hần cũng dùng chiêu bài tình bạn ra để làm rào chắn cho mình. Hần sẽ không chịu trách nhiệm với cô bạn nào cả. Ai lỡ yêu hần thì ráng mà chịu.

Nhi cãi ngay:

-Tao không cho là như vậy. Minh rất coi trọng sự nghiệp. Anh rất đàng hoàng trong quan hệ. Tao nghĩ người phụ nữ lúc này là khách hàng của Minh.

Bình bĩu môi:

-Hết giờ làm việc lâu rồi em ơi!

Bảo Nhi nằm vật ra salon. Ngự Bình mở nhạc. Bài “Một thời đã xa” nghe nhức nhối làm sao “Đời ai cũng có giây phút trót yêu dại khờ. Và em đã biết biết anh sẽ chẳng yêu em đâu... giây phút bên nhau, anh sẽ quên mau chỉ có em thôi giữ mãi bóng hình xưa...”. Ngự Bình giục:

-Vào tắm rửa cho khỏe đi. Cả ngày ngoài phố, trông mày phờ phạc quá!

Nhi bật dậy. Cô đứng thật lâu dưới vòi nước nóng. Ngự Bình mới đúng là bạn thân nhất của cô. Con bé thông minh, ranh mãnh và Nhi không giấu được Bình điều gì, đâu có những điều cô đã chối quanh chối quẩn như những điều cô đã chối quanh chối quẩn như những điều cô và Minh chẳng hạn. Khổ nỗi Ngự Bình quá tinh ý.

Ngay lần đụng độ đầu tiên, chỉ cần liếc sơ qua, con bé đã bắt trúng mạch của Nhi. Ngự Bình cho rằng cô bị đốn ngã bởi vẻ bất cần đầy ngạo mạn của Minh. Từ trước tới giờ, Nhi quen được bọn con trai cùng trường sẵn đốn, cô quen được Thuởng chiều lụy, nên khi gặp vẻ dừng dừng tự đắc của Minh, cô đã bị sốc mạnh. Từ cú sốc ấy Nhi đâm ra cứ tơ tưởng đến anh. Minh cứ chập chờn trong những giấc mơ của Nhi lẫn ở ngoài đời. Đó có phải là tình yêu không? Nhi thật tình không biết. Trở ra phòng khách. Nhi thấy Ngự Bình đang dán mắt vào ti vi. Con bé nói đều đều:

-Tao vừa gọi về nhà mày và gặp cô Thụy.

Bảo Nhi ấp úng:

-Mẹ tao bảo sao? Tao xin cho mày ở đây chơi. Cô Thụy đồng ý rồi. Yên tâm đi!

Nhi ngón ngoảnh cười:

-Mày đúng là bạn vàng.

Ngự Bình bĩu môi:

-Hổng dám... vàng đâu! Tao bị hạ xuống đồng rồi!

Nhi xịu mặt:

-Lại chì chiết!

-Nhưng tao nói đâu có sai.

Ngã người ra ghế, Bảo Nhi cười thích thú:

-Nghe tao hăm chết, mẹ tao sợ rồi!

-Cô Thụy sợ hay không tao chẳng biết. Chỉ nghe giọng cổ lạnh như băng. Tao nghĩ mẹ mày đang tìm cách đối phó với mày đó.

Nhi cau mày: -Mày lại hù tao.

Ngự Bình nhún mạnh:

-Cô Thụy đang lún vốn vào cơ sở, đất đai ở Long An. Không khéo liên kết thì cả cơ xưởng ở đây sẽ rơi vào tay ông Hiếu.

Bảo Nhi tái mặt:

-Bác Toàn nói với mày hả?

Không trả lời Nhi, Bình nói tiếp:

-Chỉ còn cách gả mày để làm thông gia với ông Hiếu, cô Thụy mới có thể giữ lại cơ nghiệp đang có thôi.

Bảo Nhi ú ớ:

-Không còn cách nào khác sao?

-Còn chứ! Đó là bán đi một phần cơ sở trên đây để trả bớt nợ. Nhưng cô Thụy đời nào làm thế, vì cô ấy còn có mày mà!

Bảo Nhi thờ người ra:

-Ngoài lần nghe Minh nói rằng: “Mấn bảo hai bên sẽ tiến tới hôn nhân” ra. Tao chưa khi nào nghe bên nhà bác Hiếu đề cập tới vấn đề này.

-Vậy sao cô Thụy cứ nói với mày về Mấn mãi thế! Đầu óc mày dạo này làm sao ấy! Chỉ cần ráp nối những vấn đề từng xảy ra là đã thấy rõ mục đích của ông Hiếu. Nếu chuyện cưới xin không có thật thì rõ ràng ông Hiếu đã gài cô Thụy vào thế kệt để mua rẻ những cơ sở dệt bao bì.

Bảo Nhi cãi:

-Mẹ tao nói ông Hiếu giàu lắm mà!

Ngự Bình chép miệng:

-Càng giàu càng tham. Nhưng nói thật, ông ta không giàu như thiên hạ nghĩ đâu. Công ty của ổng đang rơi vào thời kỳ khó khăn. Và ổng giấu rất kỹ bí mật này.

Bảo Nhi không tin:

-Đã giấu kỹ, sao nhóc con như mày lại biết?

Ngự Bình kể:

-Tao có ông chú họ làm bên ông Hiếu. Chú Kỳ nói với ba tao mà! Chú tao là tay mặt của giám đốc Hiếu, nhưng dạo này chú ấy muốn đi nơi khác vì theo chú, công ty của ông Hiếu đang trên đà suy sụp. Bởi vậy ổng phải... với tay qua những lãnh vực làm ăn khác. Chính chú Kỳ nói ba tao mới hiểu lý do tại sao ông Hiếu rút vốn, hùn hạp làm ăn với cô Thụy đó chứ!

Bảo Nhi lo lắng:

-Làm sao cho mẹ tao tin đây!

-Ấy! Mày mà hờ môi là tao bị mắng đấy! Theo tao, có lẽ cô Thụy cũng phải thấy vấn đề chứ không hẳn đã tin tưởng hoàn toàn vào đối tác của mình.

Mắt Bảo Nhi vụt sáng lên:

-Hay là hỏi thử y Minh. Anh ấy có thể là một người tư vấn tốt.

Ngự Bình trách:

-Sao mày cả tin thế! Hỏi một người làm nghề như Minh khác nào đem biểu không bí mật... quốc gia. Lẽ ra tao phải kín miệng với mày mới phải.

Bảo Nhi ầm ức:

-Nhưng đây là chuyện hệ trọng của gia đình tao mà!

Ngự Bình hạ giọng:

-Đúng vậy! Khổ nỗi đây là chuyện của người lớn. Mình chỉ nghe để biết thôi chứ có giải quyết được gì đâu!

Bảo Nhi xùi mặt buồn thiu mặc cho trên ti vi đang có chương trình: “Trong nhà ngoài phố” vui ơi là vui.

Ngự Bình bỗng tắt ti vi rồi bước tới chỗ để điện thoại:

-Tới giờ tao... làm việc với Minh rồi!

Bảo Nhi năn nỉ:

-Mày đừng bày trò nữa mà!

Bình gạt ngang:

-Muốn thử vàng mà để lửa chưa tới thì đâu có... dặng! Mày cứ mặc tao!

Dứt lời cô lẩm nhẩm đọc lại số điện của Minh rồi nhón tay bấm nút:

-Mày im lặng nghe tao diễn tuồng nghe chưa!

Bảo Nhi chống tay làm thỉnh. Ngự Bình bỗng khịt mũi, giọng thẳng thốt:

-Anh Minh hả! Ngự Bình đây... Nhỏ Nhi nó... nó... hic... hic...

Bình bật khóc như thật rồi gào lên tức tưởi:

-Nhỏ Nhi ch... ết rồi... Hu! Hu! Nó chết oan chết ức mà chưa kịp nói là nó rất y... êu... anh...

Bảo Nhi nhòm người lên. Cô nhào tới nhưng Ngự Bình đã nhanh nhẹn đẩy Nhi ra rồi tiếp tục gào vào máy:

-Bảo Nhi rất yêu anh. Anh biết chưa... Hu! Hu!... Nó chết mà không nhắm mắt được... Hu! Hu!

Ngự Bình khóc ré lên rồi gác máy. Ngồi phịch xuống salon với đôi mắt ráo hoảnh, con bé ôm hai vai:

-Eo ơi! Tao vừa diễn vừa nổi da gà vì sợ... Mày nghe có ép phê không?

Bảo Nhi mím môi, mắt nhắm nghiền lại. Thấy cô làm thỉnh, Bình gắt:

-Sao không trả lời?

Bảo Nhi giận dỗi:

-Tao chết rồi, lấy ai trả lời cho mày!

Ngự Bình phá ra cười khoái chí:

-Chắc lão Minh đang rụng rời tứ chi vì “Tin buồn” vừa rồi. “Sô” này hay đấy chứ!

Nhi lầu bầu:

-Hay... cái đầu mày!

Bình hiu hiu tự đắc:

-Tao tin chắc lão Minh bị sốc mạnh. Bởi vậy lúc này lão cà lăm trong máy.

Bảo Nhi hỏi ngay:

-Minh nói gì vậy? Lão bảo tao hãy bình tĩnh. Hà! Nhưng lão mới hồn vía bay lên mây. Đêm nay thì khỏi ngủ rồi.

Nhi trách:

-Mày ác quá!

Ngự Bình hất hàm:

-Vậy thì mày điện cho hắn biết: “Em nè! Em còn sống... nhần nè” đi! Với tụi con trai phải ác nó mới nhớ mình suốt đời.

Mở ti vi Bình nói:

-Xem tiếp! Kịch này cũng vui lắm đấy.

Bảo Nhi tức điên lên. Cô nhìn điện thoại và không biết nên làm thế nào. Nếu bây giờ cô điện cho anh thì rõ ràng cô... yếu quá! Cũng nên để Minh sống với tâm trạng có bạn chết một đêm cho biết thế nào là mùi vị sinh ly tử biệt. Nhắm mắt lại, Nhi bắt đầu đếm... Đêm nay không biết Minh có thao thức không. Riêng cô chắc sẽ khó ngủ...

Cô tiếp tục đếm. Vừa đếm Nhi vừa tưởng tượng ra cảnh Minh ngồi rít thuốc liên tục bên ly cà phê đen để tưởng nhớ đến cô, người con gái chết trẻ, trót yêu thầm anh nhưng chưa kịp nói.

Vừa đến cổng trường, Bảo Nhi đã nghe tiếng Minh gọi mình. Quay lại, cô thấy anh đang bước tới với gương mặt lầm lì, đôi mắt giận dữ trông thật dễ sợ. Anh gằn giọng:

-Tôi cần nói chuyện với em.

Nhi chợt rỗi lên. Cô nhìn theo Ngự Bình khi con nhỏ đang đưa xe ra bãi gửi, rồi nói:

-Tối giờ tôi vào học rồi!

Minh lạnh lùng:

-Nghỉ một buổi chẳng nhằm nhò gì. Mời em vào quán Lan Hải.

Vừa nói, anh vừa nắm tay Nhi kéo đi.

Vào quán anh thô bạo đẩy cô xuống ghế. Ngồi đối diện, Minh nhìn như xoáy vào Bảo Nhi làm cô hết sức bối rối. Nhi biết Minh đang giận cô ghê gớm lắm. Gương mặt lầm lì của anh trông mới ớn làm sao. Tự nhiên Nhi thấy run, cô yếu ớt hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

Minh hằm hừ:

-Suốt đêm qua chắc em vui lắm phải không?

Bảo Nhi ấp úng:

-Đâu có!

-Hừ! Trò chơi của em ản tượng thật! Nó làm tôi phải điên đảo cả đêm. Thú thật, chưa bao giờ tôi có cảm giác đau đớn đến thế, dày vò đến thế.

Nhìn thật lâu vào Bảo Nhi, Minh cười khẩy:

-Tôi ân hận vì sự vô tâm của mình trước chân tình của em. Giờ nghỉ lại tôi thấy mình đúng là ngốc.

Môi nhếch lên đầy ngạo mạn, Minh nói tiếp:

-Không hiểu em có yêu thầm tôi mà chưa kịp nói, như trong kịch bản tối hôm qua Ngự Bình đã diễn một cách xuất sắc không? Nếu có, thì tình yêu ấy cũng chết theo em đêm qua. Tôi không phải ray rứt gì hết. Tôi đã thương tiếc, buồn khổ vì đột ngột mất một người bạn. Giờ lòng tôi đã chai đá. Với tôi em hiện hữu trên đời hay không không quan trọng. Giữa chúng ta bây giờ là khoảng cách của hư vô thăm thẳm. Vĩnh biệt em như đêm qua tôi đã nói trong tuyệt vọng!

Dứt lời Minh vụt bỏ đi. Nhìn dáng anh bước nhanh ra vỉa hè, Bảo Nhi muốn chạy theo nhưng hai chân cô chợt rã rời. Minh giận cô thật rồi. Qua những lời của anh. Bảo Nhi biết anh không bao giờ tha thứ cho mình. Minh là người tự kiêu, đem anh ra đùa, chẳng khác nào đánh vào lòng tự trọng của anh. Nhưng trò này do Ngự Bình bày ra chứ có phải do Nhi đâu! Sao anh không để cô giải thích chứ! Bộ trên đời này mình anh biết tự ái hay sao? Bảo Nhi nghẹn ngào ngồi gục vào tay. Giọng Ngự Bình hốt hải vang lên:

-Khổ ghê! Sáng sớm đã nhè rồi! Minh đâu?

Bảo Nhi cắn môi, giọng nhoè nhoẹt:

-Đi rồi!

-Hắn đã nói gì?

-Minh giận tao lắm! Anh ấy bảo với anh ấy tao đã chết thật rồi!

Ngự Bình cười khoái chí:

-Càng giận thì càng... yêu. Minh nói thế cho hả tức vì bị lừa ngoạn mục. Tao cá với mày vài hôm anh chàng sẽ tìm mày ngay. Vậy là tao thành công rồi... Ý ẹ!... Ê!!!

Bảo Nhi tức tối:

-Mày còn cười được nữa sao! Minh không bỏ qua cho tao chuyện này đâu.

-Nếu hần nhỏ mọn như vậy, mày còn nghĩ tới hần làm chi nữa

Nhi giận dỗi đứng dậy:

-Tao sợ mày thật rồi!

Dần bước chân thật mạnh, Nhi đi như chạy vào lớp. Ngự Bình leo đèo theo sau. Hai đứa ngồi kế nhau nhưng chẳng ai nói với ai lời nào Bốn tiết học nặng nề trôi qua. Nhi ghi bài như máy Thật tình mà nói cô không nên giận Ngự Bình vì hồi tối cô cũng đồng tình với việc con bé làm mà. Cô cũng muốn thử lửa... cục vàng của mình. Rốt cuộc chính cô bị thiêu rụi. Giờ thì trách bản thân không có lập trường, chớ trách ai. Nhưng nếu không giận Ngự Bình, Nhi biết làm gì đây cho vơi buồn tức.

Buổi trưa về nhà, vừa bước lên lầu, Nhi đã đụng phải Tuệ. Anh gườm gườm:

-Tối hôm qua mày với Ngự Bình bày trò quỷ gì hả?

Bảo Nhi chối biến:

-Em có bày gì đâu?

Tuệ nạt:

-Không bày trò sao mới bốn giờ sáng tao đã bị điện thoại dựng đầu dậy rồi? Hừ! Hết chuyện chơi nên mới phao lên rằng mình bị xe đụng chết. Không hiểu sao tay Minh ấy cũng tin lời chúng bây nữa... Đúng là... đại gái!

Mắt vẫn lừ lừ, Tuệ hất hàm:

-Mày với nó thế nào rồi!

Nhi trấn tĩnh lại:

-Bạn bè bình thường chớ có gì đâu?

Tuệ gật gù:

-Bạn bè bình thường. Mày nói đó nhé! Mặt nó trông cáo lắm. Liệu mà giữ phần xác lẫn phần hồn. Tao không thích mày la cà với nó trong mấy quán cà phê. Nhớ đấy!

Bảo Nhi làm thỉnh rút vào phòng. Tội nghiệp Minh. Hần là tối đêm qua anh đã trần trọc suốt. Nhi đã chơi trò thật đại dột. Anh giận là phải. Có lẽ Nhi phải đích thân xin lỗi và giải thích với Minh. Chạy tới điện thoại cô nhấn số. Đầu máy bên kia đã bắt được tín hiệu, nhưng ngay sau đó Minh đã tắt ngay khi đọc được số điện của người gọi. Gục đầu xuống, cô rướm rướm chực khóc.

Mãi đến khi nghe chị Bé giúp việc mời ăn cơm, Nhi mới uể oải bước xuống tầng bậc thang. Mâm cơm chỉ có cô và Tuệ. Anh vừa ăn vừa cắn nhẩn:

-Nếu biết thế này trưa nay tao không thèm về cho mệt. Suốt tuần rồi dường như tao ăn cơm chung với mẹ có một lần. Ngày nào mẹ cũng ăn cơm khách. Mẹ hết cần chồng con rồi.

Bảo Nhi nói:

-Bộ ăn cơm khách sướng lắm sao? Lẽ ra anh phải phụ mẹ quản lý cái xưởng ấy. Anh lại lánh nặng tìm nhẹ thì thôi đi. Bây giờ lại dám lên án mẹ.

Tuệ quanh co:

-Ba không thích tao lao đầu vào đó.

-Lao vào đó có gì sai? Mẹ lớn tuổi rồi, phải quản lý một cơ ngơi khá bẽ thế, đã vậy chồng con không ủng hộ, thử hỏi mẹ có mệt mỏi chán chường không? Mẹ chỉ trông đợi vào anh. Nếu anh chịu khó ghé mắt đến cơ sở một chút, mẹ sẽ vui biết bao.

Tuệ gắt:

-Mày biết gì mà nói! Cơ sở ấy bé tẹo. Một mình mẹ trông coi đủ rồi. Tao chen vào càng rộn chuyện.

Bảo Nhi lắc đầu:

-Mấy năm nay anh và ba đầu đặt chân vào xưởng. Đầu ghé mắt xem cơ ngơi của mẹ ngày càng to. Mẹ đang quản lý một cơ ngơi khá đồ sộ. Vốn liếng tính bằng tỷ đấy!

Tuệ kêu lên:

-Mày xạo vừa thôi!

Nhi nói:

-Không tin thì anh cứ tới xem. Chính vì ham phát triển nên mẹ đang lúng túng trong quản lý. Người ta sẽ lợi dụng yếu điểm này để mua rẻ lại cơ sở, một khi mẹ sơ xuất trong làm ăn.

Tuệ ngơ ngác:

-Người ta! Nhưng cụ thể là ai?

-Những người cùng hùn vốn với mẹ.

-Mẹ làm gì có hùn vốn với ai?

Bảo Nhi kêu lên:

-Vô tâm như anh đúng là sướng. Em không biết mẹ cực khổ để làm gì, phải để cơ nghiệp lại cho anh không? Trong khi anh chẳng hề có một chút quan tâm đến công việc của mẹ.

Tuệ nóng mũi:

-Mày cũng vậy thôi. Trách gì tao! Giỏi thì phụ mẹ đi!

Bảo Nhi cười nhạt:

-Người mẹ trông chờ tin tưởng đâu phải em. Em có xin mẹ cũng chẳng cho em phụ... Mẹ chỉ trông vào anh. Thật đó!

Tuệ im lặng ă. Nhi lại tiếp tục nói:

-Anh nghĩ sao nếu mẹ phải nhờ người ngoài vào phụ mình? Anh nghĩ sao nếu hấn ta từ từ... lật đổ mẹ?

Tuệ ậm ự:

-Ba từng bắt anh hứa không để mất tới công việc của mẹ.

Bảo Nhi nói một hơi:

-Chẳng qua tại ba mặc cảm mình không bằng vợ. Quan niệm biết đủ là đủ của ba là một tấm bình phong thô kệch chỉ che mắt trẻ con...

Tuệ quát:

-Mày dám phê phán ba à!

Bảo Nhi bảo:

-Từ bé em luôn xem ba mẹ là thần tượng. Nhưng bây giờ ngôi cao ấy gần như sụp đổ hoàn toàn rồi. Ba vì không muốn em theo con đường kinh doanh của mẹ nên ép em ứng Thưởng. Mẹ vì muốn tạo quan hệ làm ăn, lại muốn em ứng con ông Hiếu. Rồi cuộc ai cũng nghĩ tới bản thân chứ có nghĩ tới em đâu!

Ngừng một chút, Bảo Nhi nói tiếp:

-Nghe người ta đồn ông Hiếu chỉ còn cái vỏ, ổng muốn bám vào xí nghiệp bao bì nhà mình để mở hướng đi khác trong kinh doanh. Em không đủ hiểu biết lẫn khả năng để thuyết phục mẹ đừng tin ông ta. Nhưng anh lại có thể, vì mẹ rất thương anh. Ngoài anh ra không ai làm tốt công việc quản lý cơ sở ấy hơn đâu. Nếu thương mẹ, anh nên dành chút thời gian phụ mẹ. Anh lớn rồi, anh có suy nghĩ độc lập chứ đâu thể theo thói quen cũ, cứ làm theo tất cả mệnh lệnh của ba.

Tuệ dần chén:

-Mày lên giọng với tao nhiều quá rồi đó.

Nhìn dáng hầm hầm của anh mình, Bảo Nhi thở dài. Tuệ cũng bảo thủ như ba. Để gì anh chịu nghe những lời cô vừa nói. Ôi! Sao hôm nay cô toàn gây những buồn bực cho mình. Nhìn điện thoại, Nhi bồn chồn không yên. Cô đi lòng vòng trong nhà rồi nhấc máy lên...

Phía bên kia, Minh lại nhấn nút tắt. Bảo Nhi không khóc nổi nữa. Cô buông mình nằm xuống ghé với tâm hồn trống rỗng.

11. Chương 11

Bảo Nhi co ro đứng nép vào hiên nhà Minh. Cô đã chờ anh hơn một giờ đồng hồ dưới mưa, nhưng Minh vẫn chưa về. Nếu Ngự Bình mà biết, chắc chắn con nhỏ sẽ mắng cô ngốc. Kéo áo mưa lại, Nhi đưa tay vuốt mặt. Chiều nay chẳng hiểu sao mưa lớn quá. Tìm ra được nhà Minh, Nhi đã lạnh run, giờ phải đứng chờ, cô đuổi sức lắm rồi. Tối qua, Nhi đánh bạo hỏi anh Tuệ số điện thoại của Hào. Rồi từ Hào, Nhi đã hỏi ra địa chỉ của Minh. Bây giờ đã đợi anh thật lâu, Nhi vẫn không biết mình sẽ mở lời thế nào. Càng giải thích, sự hiểu lầm càng tăng thêm mức độ. Ngự Bình đã nói thế và cương quyết... bắt Nhi lặng thinh, không điện thoại, không tìm đến Minh. Bảo Nhi đã làm thế được gần ba ngày, nhưng tưởng sẽ vui đi sự muộn phiền, nào ngờ Nhi không thể quên được ánh mắt lạnh lùng, gương mặt giận dữ, cái nhếch môi dừng dừng ghé lạnh của Minh. Chính vì vậy cô nhất định phải gặp bằng được anh để xin lỗi, để giải bày rồi sau đó hai người có vĩnh viễn chia xa, Nhi cũng cam chịu.

Chiếc xe phân khối thắng rít lại dưới làn mưa. Ánh đèn xe loá sáng khiến Nhi chẳng thấy gì, nhưng Nhi biết chắc người ngồi trên xe là Minh. Nhưng ngoài anh ra còn có một cô gái. Cô ta hạnh phúc ôm chặt lấy eo anh rồi chạy lúp xúp trong chiếc áo mưa xuống mở cửa trong khi Minh vẫn ngồi trên yên. Bảo Nhi chẳng biết Minh thấy cô không. Cô đã định bước tới, nhưng hai chân như tê dại. Lần đầu tiên trong đời cô hiểu thế nào là tuyệt vọng. Cánh cửa sắt nhà anh mở rộng, Minh phóng thẳng xe vào và cửa xập lại thật nhanh. Một cơn gió ào tới làm Nhi rùng mình. Cô đứng như tượng đá dưới mưa. Sao anh lại tàn nhẫn đến thế hả Minh. Dẫu là người lạ đi chẳng nữa anh cũng nên mở cửa cho người ta trú mưa mà, huống hồ chỉ chúng ta đã từng là bạn nhau... Em không tin anh hẹp hòi đến thế, khổ nỗi sự thật đúng như vậy. Anh không xứng với tình cảm em đã trân trọng dành riêng cho anh. Mưa nhạt nhòa hay nước mắt nhạt nhòa làm em không thấy gì ngoài bàng hoàng thấy một tình đau? Ôi! Nước mắt hay nước mưa quất vào lòng ngực. Em trôi trong cảm giác bênh bồng mà tưởng tượng đến căn phòng màu hồng hạnh phúc anh đang âu yếm phả khói thuốc vào tóc cô gái anh yêu, mà không cần biết bên ngoài bão giông có một con bé ngốc nghếch bước đi bằng những bước chông chênh. Nhi đi mãi đi mãi mà không biết đã qua những dãy phố, con đường con nào để về được nhà mình. Chỉ biết khi vào tới ngưỡng cửa phòng khách cô đã quy xuống...

Khi tỉnh lại Nhi thấy mình nằm trên giường, dưới hai ba lớp chăn dày êm ấm. Mùi dầu gió nồng nặc khắp phòng khiến cô nhăn nhó nhồm người lên... Bảo Nhi hết sức kinh ngạc khi nhận ra người ngồi trên ghế chính là Thường. Anh đang nhìn cô đầy âu yếm dịu dàng:

-Sao anh lại ở đây vậy?

Thường mỉm cười:

-Anh ngồi... canh chừng em này giờ mà!

Nhi kêu lên:

-Ai bảo anh làm thế?

Thường phân bua:

-Chị Bé chó ai!

Bảo Nhi chưa kịp... nết thêm tiếng nào đã nghe giọng chị Bé vang lên:

-Lúc này em té xỉu ngay cửa. May phúc có cậu Thường, nếu không chị không biết phải làm sao rồi. Nhờ cậu ấy bế em vào phòng, xoa dầu ủ ấm, đổ rượu vào miệng nên em mới tỉnh, nếu không chắc đã thành tôm đông lạnh rồi! Đã không cảm ơn còn nạnh hộc người ta.

Nhi trừng mắt nhìn Thường rồi cô kéo mền che kín cả đầu. Nỗi đau chưa kịp lắng xuống của cô lại chợt bùng lên dữ dội. Cô nói to:

-Em không cần anh! Anh đi đi!

Thường dỗ dành:

-Anh không để em một mình lúc này. Em đang bệnh mà!

Bảo Nhi chợt bật khóc. Cô nói một hơi:

-Em đang muốn chết đây nè! Anh cứ để mặc em.

Thường kéo mạnh cái mền xuống và giữ chặt hai vai Nhi lại. Anh giữ chặt đến mức cô không vùng vẫy, cục cựa gì được. Bảo Nhi chẳng nhìn đi đâu khác ngoài hướng nhìn thẳng vào anh.

Thường sẵn giọng:

-Chết vì thất tình à! Thật không đáng chút nào!

Nhi cố dần khỏi tay anh:

-Đáng hay không chỉ em mới hiểu. Anh đừng chen vào chuyện của em.

Thường buông cô ra, anh tới cửa sổ đốt thuốc hút. Bên ngoài trời vẫn mưa. Bảo Nhi lại liên tưởng căn phòng của Minh... Nơi đó cũng đang có hai người, nhưng chắc họ đang vui vẻ hạnh phúc chứ không như cô và Thường bây giờ... Nước mắt cô lăn tròn trên má...

Thường búng điếu thuốc ra ngoài cửa sổ. Bước tới bên Nhi, anh dịu dàng:

-Em phải ăn một chút gì đó.

- Em không ăn!

-Em phải ăn để có chết cũng không thành ma đói.

Dứt lời Thường đi ra ngoài. Bảo Nhi úp mặt vào hai tay. Cô nghe giọng chị Bé đều đều:

-Sao em lại đuổi cậu Thường. Cậu ấy thương em thật lòng lắm đó!

Nhi cau có:

-Em không cần chị quảng cáo. Em không thích Thường.

Chị Bé hỏi ngọt sớt:

-Vậy em thích ai?

Bảo Nhi làm thinh. Chị ta chợt vỗ đùi:

-Quên nữa! Lúc này có người gọi điện thoại hỏi thăm em...

Bảo Nhi nhồm người lên:

-Ai vậy? Trai hay gái? Họ hỏi gì về em? Sao chị không gọi em? Hỏi lâu chưa?

Chị Bé tròn mắt:

-Làm gì mà... quay chị còn hơn quay đố vậy? Ai trả lời cho nổi.

Nhi nuốt nghẹn xuống:

-Thằng cha nào chị không biết. Hắn hỏi “Bảo Nhi đã về chưa”.

Chị vừa trả lời:

-“Rồi!” là hắn cúp máy cái rột. Đúng là là... bất lịch sự!

Bước vội xuống giường Nhi nói:

-Em phải gọi điện mới được.

Vừa nói Nhi vừa để chân trần đi như chạy trên nền gạch lạnh ngắt. Tay run rẩy, cô nhún số. Nhưng đầu gối bên kia Minh vẫn không trả lời. Những tiếng títt như xoáy vào hồn cô nhức buốt. Bảo Nhi ngồi phịch xuống cầu thang, co ro vòng tay ngang ngực.

Giọng Thường xót xa:

-Tự hành xác mình đến thế sao?

Nhi thờ ơ:

-Anh chưa về à!

-Anh vừa đi mua cháo cho em.

Bảo Nhi gắt:

-Em đã nói không ăn mà.

- Không ăn là xỉu tiếp. Hay em thích anh... ủ ấm nữa?

Bảo Nhi nóng mặt:

-Đừng... có mà vô duyên!

Thường đón lấy chén cháo chị Bé vừa mang tới:

-Vậy thì ăn! Anh nhất định ép em ăn hết mới thôi!

Mắt rơm rớm, Nhi sụt sùi:

-Đâu cần tốt với em. Em không yêu anh đâu.

Thường gật đầu:

-Anh biết! Nhưng em không thể cấm anh yêu em.

Bảo Nhi ngơ ngàng nhìn Thường. Dẫu có nhiều người thích, nhưng đây là lần đầu cô được nghe lời tỏ tình, một lời tỏ tình ngọt ngào và bất ngờ làm cô xúc động. Phải chi lời nói ấy do Minh nói nhỉ? Nhi khẽ nuốt tiếng thở dài. Giọng Thường vỗ về:

-Ngoan nào! Anh dứt cho em nhé!

Bảo Nhi xoay mặt vào tường:

-Em không ăn.

- Nếu vậy anh sẽ ngồi đây hoài.

- Vô ích thôi!

Thường nói:

-Có một bài thơ anh đọc và lấy đó để hy vọng... Bài thơ tên là “Nói dối”.

Cả trong những lời nói dối,

Sự thật đôi khi vẫn có ít nhiều.

Quả tình em nói không yêu

Nhưng anh tin,

Có thể em vẫn yêu một tí..

Bảo Nhi vùng dậy:

-Không có một tí nào cả. Trái tim em dâng hết cho người khác rồi.

- Minh chớ gì? Anh ta như hòn đá lăn tròn, chưa có rong rêu nào bám được đâu.

Nhi hất mặt lên:

-Anh biết gì về Minh mà nói.

Dựa lưng vào ghế, Thường nhỏ nhẹ:

-Trước đây anh không biết nhưng anh đã tìm hiểu. Minh quá xứng đáng để em yêu. Nhưng quan trọng là hắn có đáp lại tình yêu đó không. Nếu không thì vì lý do gì?

Bảo Nhi nóng mặt:

-Anh đâu cần thắc mắc chuyện của em.

Thường vẫn mềm mỏng:

-Cần chứ! Nhờ thắc mắc anh biết khá nhiều về Minh. Anh không ngờ em chống đối cô Thụy vì anh chàng.

Chép miệng, Thường nói tiếp:

-Minh hay Mẫn gì đối với cô Thụy cũng thế. Em rơi vào thế bị động rồi. Quan trọng là để hai người ấy thoả thuận với nhau kìa.

Bảo Nhi cau kinh:

-Em không hiểu ý anh.

Thường nói:

-Gia đình ông Hiếu đang cần chuyển hướng làm ăn. Nên dầu yêu hay không, anh nghĩ Minh hoặc Mẫn cũng sẽ đến với em. Nếu em không thích Mẫn, ông Hiếu sẽ nhanh chóng đổi lại bằng Minh.

Bảo Nhi kêu lên:

-Anh nói cái gì vậy? Ông Hiếu có quyền gì mà đổi Mẫn bằng Minh.

Thường bật cười:

-Ông ta là bố, để đạt được mục đích, ông có thể dụng quyền làm bố của mình đối với hai cậu con trai chứ!

Bảo Nhi nhìn Thường với tất cả kinh hoàng, cô líu lưỡi:

-Minh... Minh... là... là con lớn của ông Hiếu à?

Đến phiên Thường ngạc nhiên:

-Em không biết điều đó sao?

Cô thần nhiên lắc đầu, mắt tối sầm đau đớn. Vậy là rõ rồi. Lâu nay Minh đùa dai với Nhi. Anh đùa một cách cố ý và độc ác thì không sao, Nhi vẫn chỉ nghịch phá một chút, Minh đã phản ứng dữ dội. Tại sao Minh lại giấu Nhi mối quan hệ gia đình của mình nhỉ? Có phải tại anh ngại khi đối diện với Mẫn không? Anh từ chối Nhi cũng vì Mẫn phải không?

Giọng Thường đều đều:

-Em không biết có lẽ vì Minh giấu. Theo như lời Hào nói thì Minh là đứa con bú rởn, anh ta chẳng hợp với ai trong nhà, nhưng không có nghĩa là không biết nghĩ tới gia đình. Vì bất mãn cách làm ăn của ông Hiếu, Minh không làm việc với công ty của ông. Anh ta lẩn lộn bên ngoài và cũng tìm được một địa vị tương đối. Minh là một người bản lãnh trong công việc, khuyết điểm của Minh là... máu lạnh, là tìm đá, là...

Bảo Nhi bật tai lại:

-Anh đừng nói nữa!

Cô vừa dứt lời thì nghe tiếng bà Thụy vang lên ngay cửa phòng:

-Con không nhéo gì với anh Thường vậy?

Bảo Nhi ngược lên nhìn mẹ trong khi Thường lúng túng chào bà. Hai người chưa biết ứng xử ra sao, bà Thụy đã nói tiếp:

-Cô cảm ơn cháu, nếu không có cháu, chắc con bé này chết cóng rồi.

Bảo Nhi xụ mặt:

-Mẹ lại nghe chị Bé đặt điều...

Thường bỗng ngập ngừng:

-Cháu xin phép về ạ...

Bà Thụy ngọt ngào:

-Sao vội thế! Ở chơi với em nó tí nữa.

Thường sửa giọng kính:

-Đã có cô chăm sóc Bảo Nhi, cháu có thể an tâm về rồi ạ...

Bà Thụy bật cười:

-Chu đáo lắm! Cô cảm ơn cháu nhé!

Thường dịu dàng:

-Em ráng ăn một chút sẽ khoẻ ngay. Anh về đây!

Bảo Nhi căn môi nhìn ra cửa sổ. Ngoài trời vẫn mưa. Bà Thụy kể lể:

-Hình như áp thấp nhiệt đới nên mưa tầm tã. May nhờ bác Hiếu cho mẹ quá giang, nếu không thì ướt hết. Mà con đi đâu cả buổi chiều cho mắc mưa vậy hả?

Bảo Nhi không trả lời. Bà Thụy nói tiếp:

-Vì chuyện của Minh phải không?

Nhi nghe cổ khô khốc. Cô còn đang bất ngờ, bà Thụy đã nhỏ nhẹ:

-Mẹ nghe Tuệ nói mới biết con quen con trai lớn của bác Hiếu. Tại sao lâu nay lại giấu mẹ?

Bảo Nhi ấp úng:

-Con không hề biết Minh là anh hai Mẫn. Thật đó! Con cũng không hiểu tại sao Minh không nói ra mối quan hệ này.

Bà Thụy nói:

-Có thể Minh thấy không cần thiết. Bây giờ biết rồi, con nghĩ sao?

Bảo Nhi vuốt lớp lông mịn màng của chiếc mền len:

-Tụi con mới ở mức độ bạn và sẽ không tiến triển hơn nữa, nên con chẳng nghĩ gì hết.

- Sao lại bị quan thế? Giận dữ rồi sẽ hoà. Muốn có được tình yêu, con phải nhún mình một chút, ngang bướng quá, đàn ông nó ngại lắm! Mẹ từng nghe bác Mỹ than rằng Minh cũng ngang ngạnh. Con quen thói được nuông chiều, được đeo đuổi và ngông nghênh với Minh là thua...

Bảo Nhi cười buồn. Không lẽ cô kể với mẹ chuyện vừa xảy ra, không lẽ cô nói với mẹ Bảo Nhi kiêu căng đã bị đồn ngã rồi? Giọng bà Thủy đầy tính toán:

-Nói là nói thế, nhưng con vẫn còn mẹ và bác Hiếu hậu thuẫn...

Bảo Nhi hốt hoảng:

-Mẹ đã nói gì với bác ấy!

Bà Thủy cười nhẹ:

-Mẹ chỉ cho bác ấy biết con và Minh quen nhau thôi. Còn những vấn đề khác, tự bác ấy định đoạt. Với mẹ Minh thay Mẫn cũng tốt!

Bảo Nhi khô khan:

-Sẽ không có chuyện ấy xảy ra đâu mẹ. Mẹ không nên tin bác Hiếu, ông ấy chẳng tốt lành gì đâu. Ai cũng biết ông ta hùn tí vốn vào xí nghiệp bao bì của mẹ với mục đích dần dà sẽ mua lại với giá rẻ, chỉ có mẹ vì tin tưởng nên không thấy điều đó thôi.

Bà Thủy hơn khựng lại, nhưng bà nhanh chóng gằn giọng:

-Cái gì mà “Dần dà mua lại với giá rẻ”? Hừm! Cơ sở của mẹ đang làm ăn thuận lợi, mẹ đang mở rộng địa bàn, tăng doanh thu, sao lại phải bán rẻ? Hừm! Đứa... khốn kiếp nào độc mồm rao bậy. Con nói xem?

Bảo Nhi ú ớ:

-Thật là thế mà! Người ta còn khẳng định công ty bác Hiếu đang hồi suy sụp...

Bà Thủy gạt ngang:

-Người ta nào! Hừ! Bố con thằng Thường và ba mày phải không? Toàn một lũ thích trù mạt người khác...

Nhi làm thính nghe mẹ mắng nhiếc. Lúc này đúng là Thường có nói... Thôi cứ để mẹ nghĩ thế. Nhi chắc mẹ không tin đâu, nhưng cô đã đánh động, mẹ phải cân nhắc thôi. Hất mặt nhìn Nhi, bà Thủy ra lệnh:

-Mẹ sẽ bảo con Bé hâm cháo lại cho nóng, con phải ăn cho bằng hết rồi đi ngủ. Mẹ cấm không được nghĩ quẩn rồi nói bừa. Mẹ lúc nào cũng muốn con được hạnh phúc, nên không để con khổ đâu... Ngoan! Cứ nghe lời mẹ là ổn thoả.

Bảo Nhi bước xuống giường với bước chân hệt hẫng. Cảm giác chênh vênh đứng trước vực sâu bỗng ủa đến khiến cô mất thăng bằng. Nhi nghe mẹ gọi mình nhưng cô không trả lời được. Lần nữa Nhi lại thấy mình đang rơi...

Ngự Bình nhấp nhóm ngồi trên ghế. Cô đã chờ đúng một tiếng, nhưng vẫn chưa gặp được Minh. Cánh cửa phòng làm việc của anh vẫn đóng, Minh vẫn chưa nghỉ, dù giờ làm đã hết rồi. Nóng ruột, Bình đứng dậy, vừa đưa tay tính gõ, thì cánh cửa bật mở. Gương mặt tươi rói của Thanh Thủy đưa ra đầy kiêu hãnh làm Bình khó chịu. Cô ta che miệng như rất ngạc nhiên:

-Ủa! Bò cũng tới đây nữa à?

Ngự Bình vênh vao:

-Không lẽ chỗ này dành riêng cho dân hợm hĩnh?

Thanh Thủy xụ mặt bỏ đi một nước. Ngự Bình căm ghét nhìn theo. Cô ghét Thủy thì ít, nhưng căm Minh thì nhiều. Hừm! Tất cả con gái trên thế gian này gần như là bạn hằn rồi còn gì. Nhỏ Bảo Nhi quá ngốc nên mới ốm liệt giường vì một gã như vậy. Gõ như đóng đinh vào cửa, Ngự Bình nghe tiếng Minh cầu gát vang ra:

-Mời vào!

Cô đẩy mạnh cửa. Minh hơi bất ngờ. Anh không hỏi:

-Là em à! Định mời tôi đi ăn giỗ phải không?

Ngự Bình ngờ mặt:

-Ăn giỗ ai?

Minh cay cú:

-Bạn em chờ ai!

Bình bĩu môi:

-Đàn ông gì thù dai quá! Anh có biết thế nào là khoan dung, rộng lượng không?

Minh đáp:

-Biết chứ! Nhưng tôi không lạm dụng những tính tốt ấy... Nào! Em ngồi đi!

Ngự Bình vừa kéo ghế vừa đảo mắt nhìn quanh, cô nói:

-Hết giờ nhưng vẫn còn trong phòng làm việc với... bạn. Anh tài thật đó!

Minh cau mày:

-Tôi không có cả thời gian nghỉ trưa. Em cần gì, vào đề đi!

Ngự Bình nói một hơi:

-Tôi đến đây để thông báo hai chuyện. Thứ nhất, tôi là người bày trò gọi điện thoại phá anh chứ không phải Bảo Nhi. Con bé hoàn toàn vô can. Anh mắng Nhi là sai rồi!

Giơ tay lên, Bình nghiêm nghị:

-Tôi thề là đã nói thật...

Liếc Minh một cái, cô tiếp:

-Thứ hai. Nhỏ Nhi đang bệnh nặng sau buổi đêm mưa gần hai tiếng đồng hồ trước nhà anh. Điều này cũng là sự thật...

Minh ngắt ngang:

-Tôi biết và đã gọi lời thăm qua bác Thụy rồi.

Ngự Bình hằm hừ:

-Làm vậy anh thấy được sao? Vì ai mà Bảo Nhi bệnh hả?

Minh đứng đưng:

-Điều này tôi không biết!

Ngự Bình rít lên:

-Anh đúng là độc ác, nhỏ mọn. Không hiểu sao Bảo Nhi lại lụy cho khổ thân. Tôi vì thương bạn nên mới tới đây với... một trời ân hận. Tôi xin lỗi đã bày trò trên chộc anh. Nhưng anh cũng phải xin lỗi Nhi vì đã mắng oan con bé. Tệ hơn nữa, anh đã bỏ mặc nó trong mưa, nhấn tâm vào ngôi nhà ẩm áp của mình với một cô gái, trong khi con bé muốn gặp anh để giải thích, thanh minh.

Môi mím lại đầy phẫn nộ, Ngự Bình nói tiếp:

-Với một tình bạn bình thường thôi, thái độ tàn nhẫn của anh đã là một điều sỉ nhục nói chi đầu sao anh và Nhi cũng là chỗ thâm giao. Nó bệnh vì tự ái bị va chạm nhiều hơn vì tình... Suy cho cùng chắc gì Bảo Nhi đã thật sự yêu. Con nhỏ lắm tưởng đó thôi!

Đứng dậy, Bình nhếch môi:

-Tôi đã nói hết những gì muốn nói. Anh có mời tôi cũng chẳng thêm ở lại căn phòng lạnh như trái tim anh đâu!

Ngự Bình đóng mạnh cửa làm Minh buột cả đầu. Anh đã chuẩn bị tinh thần khi thấy Ngự Bình bước vào, nhưng không ngờ con bé chua ngoa đến thế. Đốt cho mình điều thuốc, Minh mệt mỏi phà khói. Độc ác, nhỏ mọn, tàn nhẫn... Thật sự anh phải người như thế không? Minh nhức nhối với chính mình, với thái độ đối xử với Bảo Nhi. Nhưng so với tất cả những gì đã xảy ra, anh khó lòng làm khác được. Nhớ lại tối hôm đó, Minh vẫn còn nguyên cảm giác choáng ngợp. Lần đầu tiên trong đời anh hiểu nỗi đau sinh lý tử biệt. Bỏ mặc Bích Ly kể bên, Minh điện thoại liên tục đến nhà Nhi, nhưng không ai nhắc máy. Cú điện cuối cùng anh gọi khoảng gần mười hai giờ đêm...

Tim đập thình thịch, Minh ấp úng hỏi thăm Bảo Nhi thì giọng đàn ông (mà anh nghĩ rằng chắc là ba của Nhi) gào vào máy rằng:

-“Nó chết rồi”.

Lúc Minh còn sống người vì nguồn tin xác thực này, ông bố đã cúp máy đánh cụp. Thế là suốt đêm anh vật vờ như điên. Đánh xe mấy vòng quanh nhà cô nhưng vẫn thấy im lìm, Minh đành trở về thức trắng chờ sáng. Sau một lúc bình tâm, Minh cho rằng đây là trò đùa của Bảo Nhi. Tuy nghĩ thế, nhưng anh vẫn không sao ngủ được. Minh nhớ đến những lời của Ngự Bình. Con bé kể lể trong nước mắt rằng: “Nhi rất yêu anh nhưng không dám nói... Con bé chết không nhắm mắt”...

Chỉ vài lời thôi nhưng kinh khủng làm sao! Minh chỉ biết nếu thật sự Bảo Nhi vĩnh viễn ra đi thì suốt cuộc đời còn lại, anh không bao giờ được sống yên bình. Lương tâm anh phải đối diện với một bản án chung thân vì khi chính mới lúc ăn cơm trưa, Minh đã... vô tâm một cách hồn nhiên bảo rằng anh chỉ có bạn. Anh không yêu ai, không nghĩ tới tình yêu, mà chỉ quan tâm đến sự nghiệp... Anh đã gieo vào lòng Nhi nỗi tuyệt vọng. Bởi vậy cô bé chết không nhắm mắt cũng phải. Thế nhưng sự thật đâu có ai chết. Mới ba giờ sáng anh đã gọi điện dừng đầu Hào dậy để hỏi số di động của Tuệ. Minh gọi ngay cho Tuệ và nhận được một tràng cười còn ngái ngủ của anh ta. Chưa bao giờ Minh thấy mình ngốc hơn nữa. Anh giận tới mức bẻ gãy cây bút bi lúc nào không hay. Trên đường đến trường tìm Nhi, Minh đã chuẩn bị biết bao nhiêu lời chưa cay, độc ác. Nhưng chỉ nhìn thấy đôi mắt tròn xoe đầy ngỡ ngàng của cô thôi, Minh đã nguội. Anh nói vài ba câu rồi bỏ đi ngay. Tự ái đàn ông cao hơn núi. Anh không muốn núi lở vì nước mắt đàn bà. Anh phải tiếp tục giận với con nhóc ấy cho... nó biết thế nào là lẽ độ.

Mấy ngày liên tiếp trôi qua, cơn giận của Minh đã đủ vơi để có thể lập lại hoà bình (nếu con nhóc chịu làm hoà trước) thì anh được mẹ điện thoại triệu về nhà. Sau ba hồi thăm hỏi về ăn ở, bà vào thẳng vấn đề... Bà bảo gia đình hai bên đã biết anh và Nhi yêu nhau, ông Hiếu sẽ cưới cô cho anh thay vì cho Mẫn, với điều kiện anh sẽ làm việc cho ông. Đề nghị của mẹ, nói đúng hơn là của ba đã khiến Minh tức điên lên. Anh cao giọng khẳng định chẳng đời nào có chuyện gả bán ấy xảy ra. Anh không thích cách kinh doanh của ba nên ông đừng nói tới việc anh về làm với ông. Buồn bực vì bị chính ba mẹ lợi dụng tình yêu của mình, Minh đã bỏ đi ngay mặc cho mưa tầm tã. Để không thấy lẻ loi, Minh rước Bích Ly về nhà. Khi nhận ra người đứng co ro trước cổng dưới màn mưa trắng xoá là Bảo Nhi, Minh đã xót xa đến nao lòng, nhưng cũng chưa bao giờ nội tâm anh lại mâu thuẫn đến thế. Anh đã cố tình làm ngơ, để mặc Bảo Nhi run rẩy ngoài mưa chỉ vì cú sốc mẹ vừa giáng xuống.

Anh đã thề không để gia đình chen vào chuyện tình cảm của mình, anh giận lây sang cả Nhi. Cái giận cũ chưa vơi, thêm nỗi bực mới ủa tới. Minh khó chịu, bực bội khôn cùng. Khi tâm diệu xuống, anh mở cửa thì Bảo Nhi đã đi rồi. Rong xe dưới mưa đi kiếm, Minh không tìm ra Nhi. Anh quay về và điện thoại tới nhà cô...

Tối hôm đó, Bích Ly đã khóc rất nhiều vì thái độ, cách đối xử trong thời gian gần đây của Minh. Trước khi bỏ về, Ly đã hằn học nói lời chia tay. Cô nhấn mạnh rằng cô rất... rất hận anh, cô sẵn sàng rửa hận một khi có dịp...

Không có luôn cả Bích Ly, sự trống vắng tình cảm nơi Minh càng ngày càng dữ dội. Anh buồn thấy rõ dấu thể vào chỗ Bích Ly anh đã có Thanh Thủy, cô gái chảnh chọe này khiến tâm hồn anh càng hoang tàn hơn. Anh vật vờ ở các quán bar với Hào. Chẳng bạn đã bật mí cho Minh biết sự thật về công ty của ba anh... Không ngờ công ty xuất khẩu gạo lại rệu rã đến thế... Sự thua lỗ này chắc chắn do cung cách làm ăn của

ba. Ông đã xuất gạo kém phẩm chất, bị trả lại mấy chuyến, ông lỗ đến mức không gượng lên nổi... Minh nhếch môi chua chất. Làm sao anh có thể đến với Bảo Nhi khi mục đích của ba anh quá rõ. Dầu yêu cô cỡ nào chẳng nữa, Minh cũng không thể. Với anh, danh dự rất quan trọng. Bởi vậy dù lòng đốn đau, Minh vẫn không thể quay lại với Bảo Nhi. Rồi cô bé sẽ quên anh như nhiều cô gái khác đã từng quên. Minh tin như thế! Anh sẽ không bao giờ tìm Nhi. Gặp gỡ, anh sẽ phớt lờ như hai kẻ lạ. Dừng đừng, máu lạnh là bản chất của anh mà. Lẽ nào Minh không tận dụng được mặt mạnh này để quên những chuyện đã qua? Tương lai phía trước là một quãng đường dài, anh phải tự tin bước lên để đạt được mục đích hằng khao khát.

12. Chương 12

Bảo Nhi thần thờ nhìn vào gương. Một tháng sau cơn bệnh trông cô vẫn còn phờ phạc, xanh xao. Một tháng trời mà cứ ngỡ dài như mấy năm khiến cô thấy mình cần cố đi. Ngự Bình đã nhận xét:

-Trông mày trưởng thành hẳn lên!

Nhi chỉ gượng gạo cười. Cô không hiểu con nhỏ khen hay chê mình nữa. Chỉ biết dạo này cô bỗng trầm lặng hẳn. Cô không hứng thú tiếp xúc với Bình, trêu chọc kiểu ăn miếng trả miếng với Thuởng. Cô lặng lẽ với nỗi buồn khôn nguôi. Trong sâu thẳm của ký ức, Minh vẫn có mặt, dầu lâu rồi cô không gặp anh, trái lại Thuởng đến với Nhi. Cô kiên nhẫn ngồi nghe Thuởng đọc thơ tình. Anh chàng đọc đi đọc lại nhiều lần, Nhi đã thuộc, nhưng yêu thì cô vẫn chưa yêu được, dầu chỉ một tí như Thuởng từng hy vọng.

Nhắm mắt lại, Bảo Nhi nén tiếng thở dài... Dầu không yêu, Nhi cũng cần có một người đàn ông kề bên để đỡ lẽ loi, cô đọc. Bất giác Nhi nhớ lại một đoạn thơ đã đọc ở đâu đó:

"Nếu không anh một người con trái khác

Sẽ cùng em đi hết quãng đường đời

Sẽ cùng em hát những lời tình tự

Sẽ bên em dù hạnh phúc mong manh"

Người con trái khác đó là Thuởng chứ còn ai nữa. Nhi có thể yên ổn với anh hết cuộc đời là tốt rồi. Anh đơn giản chứ không phức tạp như Minh, sống cạnh một người đơn giản vẫn dễ dàng hơn. Nhưng thật sự Thuởng có đơn giản không? Nhi tự máng mình ngốc vì cô không dò nổi lòng dạ con người, nhất là những người đàn ông quanh quẩn bên đời cô. Giọng chị Bé ơi ới vang lên:

-Nhi ơi! Có khách!

Chậm chạp đứng dậy, cô nấn ná trước gương rồi từ từ đi xuống. Không cần hỏi, Nhi cũng biết khách là ai rồi. Giờ chỉ có Thuởng và Bình là quan tâm tới Nhi, nhưng Ngự Bình ít khi đến nhà cô, con bé sợ ba Nhi lắm...

Ra tới phòng khách, Bảo Nhi hết sức bất ngờ khi thấy người ngồi trên salon là Mẫn. Anh tươi cười đứng dậy:

-Chào tiểu thư... Trông em vẫn còn xanh xao lắm!

Bảo Nhi gượng gạo lảng đi:

-Lâu quá không gặp anh...

Mẫn tủm tỉm:

-Nhưng em có muốn gặp anh đâu!

Nhi nói ngay:

-Vì gặp anh chả biết chuyện gì để nói.

Mẫn dài giọng:

-Làm như em hiền lắm không bằng.

- Vấn đề không ở chỗ hiền hay dữ, mở radio, anh không dò trúng đài làm sao có nhạc hay để thưởng thức.

Mẫn phì cười vì cách ví von của Nhi:

-Chắc chỉ ông Minh mới biết cách dò đài thôi.

Mặt xụ xuống, Nhi cộc lốc:

-Có chuyện gì mà tìm em vậy?

Mẫn nói:

-Mẹ bảo anh mang mấy hộp yến đến cho em tắm bổ.

Bảo Nhi bẻ tay:

-Bác làm em ngại quá, hôm trước em bệnh bác đã gửi quà thăm, bây giờ lại... lại...

Giọng Mẫn ngọt ngào:

-Sao khách sáo thế, mẹ anh rất quý em, bà vẫn còn nuôi hy vọng về em đấy.

Bảo Nhi bắt sang chuyện khác ngay:

-Công việc của anh dạo này thế nào?

Mẫn lơ lửng:

-Cũng bình thường.

Nhi chớp mắt:

-Em nghe nói thị trường gạo gặp nhiều biến động lắm mà! Đã có vài công ty điều đứng đến mức sắp tuyên bố phá sản rồi đấy!

Mẫn gạt ngang:

-Chỉ là tin đồn chứ làm gì có công ty nào phá sản. Nhưng nói thế không có nghĩa là tự mãn với thành quả đạt được. Hôm nay anh ghé đây cũng vì muốn nhờ Bảo Nhi một việc.

Vén những sợi tóc loà xoà trên trán sang một bên, Nhi dè dặt:

-Anh cứ nói, nếu được em sẽ cố gắng.

Mẫn mỉm cười:

-Mẹ anh rất vui khi biết em và anh Minh là bạn thân. Anh Hai anh tính khí ngang ngạnh, không hợp với ông già, bởi vậy mẹ anh rất khổ. Phận anh vừa là con vừa là em không biết phải khuyên giải bà và anh mình thế nào cho gia đình được yên ấm. Nhất là anh không có cách nào kéo anh Minh về làm cho công ty nhà.

Im lặng một chút, Mẫn nói tiếp:

-Mẹ anh hy vọng ở em.

Bảo Nhi lắc đầu:

-Em không thể vì với anh Minh em chẳng là gì cả.

-Vì hai người đang giận nhau chứ gì? Ôi dào! Anh Minh chả giận ai lâu đâu. Nhất là em... Em cứ nghĩ đi. Nếu Minh về giúp công ty của ba anh, thế nào anh cũng sang giúp cả cô Thụy... Cơ sở đang khuếch trương, phải có cố vấn chứ. Bảo Nhi im lặng. Cô khó chịu vì những lời của Mẫn. Mục đích của ông Hiếu rõ ràng quá rồi Anh chàng lại nói:

-Nhi có thích thế không?

Bảo Nhi lắc đầu:

-Em không thích trông đợi ở người ngoài.

Mẫn kêu lên:

-Anh Minh là người ngoài à!

Nhi vuốt cạnh ghế:

-Minh cũng như anh, là người quen thôi. Em đâu dám làm phiền.

Mẫn chếp miệng:

-Em còn cố chấp hơn anh hai của anh nữa.

Bảo Nhi nhún vai:

-Nhưng em chẳng có nét nào giống Minh hết.

Mẫn xác nhận:

-Đúng vậy! Nhưng hai người lại rất xứng về mặt tính cách.

Bảo Nhi chưa kịp nói gì thì thấy Thường bước vào. Hai người đàn ông nhìn nhau với vẻ thăm dò. Nhi ngập ngừng giới thiệu họ với nhau. Thường ngạo nghễ đưa tay ra trước:

-Tôi có nghe Bảo Nhi nói về gia đình anh. Rất vui được biết thêm người bạn.

Mẫn uể oải nắm tay Thường:

-Tôi cũng có nghe Nhi nói về anh. Trông anh khác xa với tưởng tượng của tôi.

Thường ồ lên:

-Anh từng tưởng tượng về tôi à! Hân hạnh thật! Ngược lại tôi chưa bao giờ bận tâm đến... bên nhà anh. Tệ quá phải không!

Bảo Nhi chợt thấy ngọt ngào. Cô không rõ mục đích của Mẫn, cũng chẳng muốn ngồi giữa hai người đàn ông. Nhìn Thường, cô ngần ngại:

-Tối giờ mình đến nhà Ngự Bình rồi. Anh chờ em sửa soạn một tí rồi chúng ta đi...

Thường cười, giọng quyền hành:

-Đúng năm phút thôi nhá!

Đứng dậy, Nhi nói:

-Anh Mẫn ngồi chơi với anh Thường nhé!

Mẫn khoát tay:

-Nếu em bận, anh đành về vậy.

Đẩy gói quà về phía Nhi, Mẫn nhỏ nhẹ:

-Nhớ uống món này nhé! Hôm khác anh sẽ ghé!

Nhi gật đầu:

-Em kính lời cảm ơn bác gái...

Thường đứng dậy theo Mẫn:

-Để anh tiễn cho!

Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm. Cô nhắm mắt ngả người ra salon. Mãi đến lúc nghe tiếng Thường cô mới ngồi ngay lại:

-Hai anh em mỗi người một vẻ. Ai trông cũng hay cả. Nếu là phụ nữ, anh sẽ rất phân vân khi phải lựa chọn.

Nhi thần nhiên trước lời châm chọc đó:

-Riêng em chả có gì phải phân vân.

Thường ra vẻ hiểu chuyện:

-Vì em đã chọn người thứ ba chứ gì?

Nhi bĩu môi:

-Thế giới này đâu chỉ có ba người đàn ông.

Thường tán đồng:

-Đúng vậy! Khổ nỗi em không có quyền chọn nhiều hơn một, nên ba người với em là đã quá thừa. Anh là người thứ ba, nhưng lại là người vào chung kết, đúng không?

Bảo Nhi chép miệng:

-Em không biết!

Nhìn Thường, Nhi nói:

-Em muốn tới nhà Ngự Bình thật đó!

Thường sốt sắng:

-Anh sẽ đưa em đi! Nhưng phải mặc áo lạnh vào, trời có sương đấy!

Nhi nhìn anh:

-Anh có khiếu làm một ông chồng tốt lắm.

Thường hóm hỉnh:

-Vậy em còn đợi gì nữa?

- Đợi gặp một người tốt hơn anh.

-Chắc khó có! Đàn ông bây giờ luôn coi trọng sự nghiệp hơn gia đình.

Tim Bảo Nhi nhói lên vì lời Thường vừa nói. Dầu vô tình chẳng nữa anh cũng chạm vào vết thương của Nhi. Cô vào nhà mặc thêm cái áo len đỏ rồi quay trở ra. Thường đã chờ sẵn trên xe. Nhi lên ngồi phía sau. Hai người hoà vào dòng chảy của thành phố về đêm. Giọng Thường làm như vô tình:

-Nếu anh không đến, em có nhờ Mẫn đưa tới nhà Bình không?

Bảo Nhi lơ lửng:

-Anh thử đoán xem?

Thường nói:

-Chắc là không rồi!

-Vậy sao còn hỏi em?

- Vì anh muốn được hưởng một chút hạnh phúc. Với em điều đó buồn cười lắm phải không?

Bảo Nhi chớp mắt. Cô không biết phải trả lời thế nào nữa.

Thường kiên trì làm cô mềm lòng. Anh rất khéo chiều chuộng, sẵn đón chờ không tự cao, kiêu ngạo như Minh. Khi bên Thường, Nhi cảm thấy thích vì tự ái được vuốt ve. Anh thừa biết Nhi đang... thất tình Minh, nhưng chưa bao giờ Thường nhắc tên Minh trước mặt Nhi. Anh làm như Nhi và Minh chẳng có gì. Ngự Bình khen Thường khôn khéo... Mà khôn khéo thì phụ nữ rất dễ rơi vào bẫy. Lẽ nào Nhi lại thích mật ngọt khi vừa nếm xong mật đắng? Nhà Ngự Bình khoá bên ngoài. Chắc con bé lại về thăm nội. Thường rủ rê:

-Uống cà phê nhé!

Bảo Nhi hỏi:

-Anh không sợ em lại lạnh à?

Thường cười cười:

-Có áo len và có... cả anh, không sao đâu!

-Vậy thì vào Út Mi đi!

-Sao ta không tới quán khác? Út Mi hoài chán chết!

Bảo Nhi ậm ự:

-Em quen chỗ đó rồi!

Thường cao giọng:

-Đã đến lúc em thay đổi thói quen. Dần dà em sẽ thấy thói quen khiến người ta mù mẫn. Tìm hiểu, khám phá cái mới vẫn thích thú hơn.

Bảo Nhi chép miệng:

-Nếu cứ thay đổi mãi, người ta sẽ mệt mỏi chết được.

Thường nhấn mạnh:

-Không phải là... “Thay đổi mãi” mà là thay đổi những cái cần đổi.

Nhi ngập ngừng:

-Vậy mình tới chỗ nào? Anh chọn chứ em không biết đâu nha!

Thường tập trung vào quán gần đó. Bảo Nhi kêu lên:

-Anh không chọn sao?

- Bất ngờ mới thú vị. Vì nó luôn luôn tạo cảm hứng để làm thơ. Anh thích để bất ngờ dẫn dắt mình lắm!

Bảo Nhi đứng chờ Thường gọi xe. Cô không hiểu tối nay có điều gì ngẫu nhiên với mình không. Đi với Thường cũng hay hay. Anh đã chiều cô quá nhiều, đêm nay Nhi chiều theo ý Thường cũng là lịch sự thôi mà...

Thường hôn hờ đi kể bên Nhi. Anh đẩy cửa kính rồi tự nhiên nắm tay cô. Nhi hơi thoáng rùng mình vì hơi ấm từ tay anh lan nhanh sang người cô. Lẽ ra phải rút tay lại vì chưa bao giờ Nhi cho phép gã đàn ông nào làm thế, nhưng không hiểu sao cô để yên. Hai người đi như nép vào nhau giữa những dãy bàn kê khá chật.

Bỗng dưng Nhi nhột nhạt như bị ai nhìn. Cô quay sang trái và sững người khi thấy Minh. Anh ngồi một mình với tách cà phê, điều thuốc trễ nải trên môi và đang nhìn Nhi. Cái nhìn của Minh mới xa lạ làm sao. Anh nhìn như nhìn người không quen, vậy mà Bảo Nhi cuống quýt cả chân. Cô bấu mạnh vào tay Thường và nghe tim mình nức nở. Rất vô tư, Thường chọn ngay bàn gần đó.

Anh kéo ghế cho Nhi ngồi phía trong đối diện với Minh. Thường âu yếm:

-Ngồi đây xa máy lạnh, em sẽ thấy ấm.

Bảo Nhi gượng gạo:

-Vâng! Em không lạnh đâu!

Thường nhìn quanh và hạ giọng:

-Khung cảnh thế nào? Cũng được!

Thường cười cười:

-Hình như em không ưng ý lắm! Hay mình đi chỗ khác?

Bảo Nhi liếm môi:

-Chắc về nhà là tốt nhất!

Thường sửa gọng kính:

-Vậy thì ở đây! Anh gọi sữa cho em nhé!

Nhi gật đầu. Cô vùi vỉnh:

-Nhưng sữa không ngán lắm. Anh phải sốt bột cà phê của anh vào cho em.

Thường xa xôi:

-Em đã biết thêm gia vị cho cuộc sống rồi đấy. Một chút đắng đâu phải là dở phải không?

Bảo Nhi so vai:

-Nó chỉ có tách dụng cấp thời thôi!

Thường hơi nhú mồm. Anh đã thấy tình địch của mình từ lúc mở cửa bước vào, anh cũng cảm nhận được sự bối rối của Nhi. Nhất định Thường phải làm sao cho cô quên gã đàn ông kiêu căng ấy đi. Thường thì thầm:

-Bạn em ngồi có một mình kìa.

Bảo Nhi thản nhiên:

-Em thấy rồi!

-Sao gặp nhau làm ngơ vậy? Có lẽ tại em đi với anh, hoặc tại anh ấy đang chờ một người nào đó.

Thường nheo nheo mắt:

-Trông... lằm lì thế! Nếu là anh nhất định anh sẽ chào hỏi em.

Nhi mím môi:

-Nhưng Minh không phải là anh. Mỗi người có một tính cách.

Thường nhún vai:

-Cám ơn tính cách mạnh của hấn... Sao? Em không ngạc nhiên khi nghe anh nói thế à?

Bảo Nhi lảng đi:

-Cho em xin chút cà phê.

Thường sốt sắng:

-Có ngay!

Bảo Nhi khoanh tay nhìn Thường khuấy ly sữa và đưa tận môi mình. Cô đỡ lấy và uống từng ngụm nhỏ với vẻ hết sức hạnh phúc. Bàn bên kia Minh vẫn hút thuốc và ném ánh mắt về phía hai người. Cái nhìn dừng đọng cố hữu của anh khiến Nhi nao nao ở tim, nhưng cô không thể nào hiểu Minh đang nghĩ gì. Song chắc những hành động cố ý trên chóc của Nhi chẳng gây chút ấn tượng nào với anh đâu. Trái lại có lẽ nó vừa rẻ tiền vừa trơ trẽn.

Nhớ tới đề nghị lúc nãy của Mẫn, Nhi hết sức chua chát. Vợ chồng ông Hiếu tưởng với Minh, Nhi có ảnh hưởng rất lớn hay sao ấy. Lời đề nghị của Mẫn đặt không đúng người và không đúng lúc. Thế mới biết Minh là người không có trái tim. Với gia đình anh còn đứng được được, nói chi với cô. Thường âu yếm vén tóc Nhi lên:

-Không khoẻ à!

Bảo Nhi chớp mắt:

-Đâu có!

-Thế em đang nghĩ gì?

Nhi quanh co:

-Nhiều thứ lắm! Thí dụ như không hiểu sao cuộc sống lại có nhiều ngẫu nhiên đến thế. À! Anh đã tìm được... thì hứng chưa?

Thường nhún vai:

-Nếu có chỉ là những ý buồn. Anh đâu muốn em mất vui trong buổi tối tuyệt vời này!

Bảo Nhi lại uống sữa. Qua vành ly cong cô lặng lẽ nhìn Minh và thấy lòng bình tâm trở lại. Lẽ nào với cô anh đã thành người xa lạ thật rồi! Trong mắt đám đông xung quanh, Nhi và Thường đang là một cặp hạnh phúc. Vậy sao cô không biến điều đó thành sự thật nhỉ? Thường nắm tay Nhi bóp nhẹ nhẹ:

-Em lạnh à!

-Một chút thôi!

-Vào cà phê máy lạnh là để ủ ấm cho nhau. Nếu thế thật tội nghiệp cho những người một mình.

Thường nhìn quanh:

-Có người thích một mình vì muốn làm trung tâm của mọi sự chú ý. Tội nghiệp họ là lắm to, là đại dột!

Bảo Nhi tránh ánh mắt sau tròng kính của Thường. Cô ghét cách châm chọc của anh, dù có thể lời anh nói là đúng. Minh đang cuốn mọi sự chú ý của cô. Anh cứ như thói nam châm, Nhi biết nếu không cẩn thận với chính mình cô sẽ bị hút ngay. Cô nói:

-Chúng ta về đi! Em thích lang thang hơn ngồi giữa khoảng không mịt mù khói thuốc này.

Thường tình tứ:

-Anh tình nguyện làm tài xế của riêng em mà! Đi tới cùng trời cuối đất gì cũng được hết.

Đứng dậy đưa tay cho Nhi, Thường như ôm hân Nhi. Cô có cảm giác mình là pho tượng gỗ cứng ngắc khi bước ngang bàn Minh ngồi. Ra tới vỉa hè, bỗng dưng Nhi rút tay lại. Cô đứng thẫn thờ chờ Thường đi lấy xe. Vừa rồi cô đã diễn vai người tình, nhưng lại diễn dở đến mức phải tự xấu hổ. Thật ra Nhi đâu cần làm thế. Nhưng tại sao, tại sao...

Giọng Minh vang lên khiến Bảo Nhi sững sờ:

-Ở nhà học bài vẫn tốt hơn vào quán với điệu bộ học làm người lơ lửng như vừa rồi. Trông em buồn cười lắm cô bạn nhỏ ạ!

Bảo Nhi lấp bắp:

-Tôi làm gì mặc kệ tôi.

Minh búng đầu thuốc xuống lòng đường:

-Biết là vậy, nhưng tôi không đành làm ngơ. Em sắp thi tốt nghiệp rồi mà!

Nhi nóng mặt:

-Đừng giả vờ. Anh là một người dối trá, độc ác và... và... vô tâm nhất mà tôi quen biết.

Minh nhếch môi:

-Em biết nhiều đàn ông lắm sao? Đúng là tôi vô tâm với em. Nhưng cái gì cũng có lý do đâu tôi vẫn còn giữ nguyên trong hồn những kỷ niệm đẹp về tình bạn của chúng ta.

Bảo Nhi vuốt mặt. Cổ trắn tingle lại vì những lời vừa nghe. Cô lạnh lùng:

-Tình bạn nào? Sau cơn ốm thập tử nhất sinh đó, tôi đã quên mình từng có một người bạn như anh rồi.

Minh khinh khỉnh:

-Quên được thì tốt. Nhưng tốt nhất là phải biết tự lo cho mình. Tin vào một gã nào đó là ngốc!

Dứt lời Minh quay đi. Bảo Nhi nghe mũi cay xè, Thường thắng xe thật gấp, giọng hối hả:

-Hắn nói gì với em vậy?

Bảo Nhi không trả lời. Cô lên ngồi phía sau Thường và gục mặt vào lưng anh khóc...

13. Chương 13

Tuệ vừa rút thuốc vừa nói:

-Mày phải giúp tao Thường à! Nếu không tao cũng không làm một công đôi việc nổi.

Thường ngập ngừng:

-Phụ mày đâu có khó. Nhưng tao ngại cô Thụy và cả bác Trứ nữa...

Tuệ gắt:

-Ồi dào! Ngại gì mà ngại. Tao đã nói chuyện với ông già mấy đêm liền. Ông đồng ý cho tao qua giúp bà già rồi.

Tuệ nhếch môi:

-Dầu sao cũng của chồng công vợ. Vốn ban đầu của cơ sở là tiền của ba tao. Có của phải có xót chứ! Lâu nay ông già không ủng hộ bà già vì mặc cảm đỡ hơn vợ. Ba tao quen làm công nhân viên chức rồi, lao vào làm ăn mà không có... máu mê, ổng không làm được. Lẽ ra phải chăm sóc động viên vợ về mặt tinh thần, ba tao lại đổ kị, ganh ghét...

Thường né tránh:

-Sao lại nói chuyện này với tao?

Tuệ khoát tay:

-Trước sau gì mày cũng là người trong nhà. Hiểu ông bà già vợ vẫn dễ sống hơn. Thú thật. Thuyết phục được ông già tao mừng lắm. Nghĩ lại trước đây mình cũng dở... Mà đúng ra tao không nghĩ cơ sở của bà già dữ dội thế.

Thường cười nhẹ:

-Cô Thụy nguy hiểm khéo lắm! Tao cũng nghe và biết cơ sở nhà mày khá bề thế. Nhưng nghe là nghe vậy thôi, tao thật sự không quan tâm.

Tuệ nài nỉ:

-Bây giờ làm ơn quan tâm dùm đi. Đừng sống trên mây nữa thi sĩ ạ! Kinh doanh phù hợp với chuyên môn của mày. Giúp bà già vợ cũng là tự giúp mình mà!

Thường nhăn mặt:

-Có Bảo Nhi, mày làm ơn đừng nói thế. Nó không thích, chỉ khổ thân tao thêm!

Tuệ lắc đầu:

-Cái con ngốc ấy... Mày nuông chiều nó cho lắm vào! Được đằng chân nó lẩn đằng đầu đấy!

Thường trầm tư:

-Xưa nay cô Thụy không ưa tao, cô nghĩ rằng tao đến với Bảo Nhi là vì các cơ sở dột bao bì. Bởi vậy mày nói câu "Giúp bà già vợ là tự giúp mình" làm tao ngại. Bảo Nhi hiểu sai thì phiền lắm.

Tuệ vỗ vai Thường:

-Tao hiểu mày mà! Mẹ tao đa nghi không đúng chỗ, bà cụ lắm ông bạn cũ mới đau. Nếu không nhờ người cung cấp tin, tao đâu biết lão già Hiếu tung độc chiêu với mẹ tao. Hừm! Qua những con số, những dữ liệu chính xác, mẹ tao muốn không tin cũng không được.

Thưởng bồng vào thẳng vấn đề:

-Bây giờ tao phải làm gì đây!

Tuệ nhấn mạnh:

-Muốn chấm dứt làm ăn với ông Hiếu, mẹ tao phải trả vốn lại. Mày bán giúp tao miếng đất ở Long An. Được chứ!

Thưởng ngần ngừ:

-Tao không dám hứa đâu!

Tuệ kêu lên:

-Sao thế!

Thưởng nhún vai làm thinh. Đốt thuốc, anh chậm chạp rít một hơi rồi nói:

-Không phải người nhà, giúp những chuyện lớn lại liên quan đến tiền bạc, khó lòng lắm! Đâu phải ai cũng hiểu tao như mày hiểu.

Tuệ bật cười:

-Mày muốn danh chánh ngôn thuận chứ gì? Bây giờ mẹ tao không phản đối nữa đâu. Lo tính tới là vừa rồi. Tao ủng hộ hết mình!

Thưởng nói:

-Nếu thế tao vững tin hơn để đi ăn nói với thiên hạ.

Tuệ bảo:

-Vậy mày lo tìm người trước đi. Mình phải bán đất càng nhanh càng tốt.

Nhìn đồng hồ, Tuệ nói:

-Tao đến cơ sở bao bì, mày đi không?

Thưởng ngần ngừ:

-Để hôm khác đi.

Tuệ nháy mắt:

-Vẫn còn ngại bà mẹ vợ tương lai à? Mày nhát quá! Thôi tao... biến à! Thưởng ngồi lại một mình. Quán cà phê giờ này hơi vắng khách. Anh khoan khoái hút thuốc và vẽ trong đầu những kế hoạch cho tương lai. Tới thời điểm này, anh bắt đầu gặp thuận lợi.

Anh quyết phải đạt được mục đích từng đeo đuổi lâu nay. Đầu tiên là Bảo Nhi. Có được Bảo Nhi thì cơ sở bao bì ấy sẽ thuộc về anh vì Tuệ là một thằng khờ khờ. Nó giống như ông bố chỉ có thể ngồi văn phòng cạo giấy, chứ không chút bản lĩnh để ứng phó với thương trường. Ngay cả vốn liếng, cơ ngơi của bà Thụy là bao nhiêu, ông Trứ và Tuệ còn không nắm được thì bà ta trông mong gì ở chồng con cơ chứ!

Có Bảo Nhi sẽ có tất cả. Thưởng lập đi lập lại nhiều lần ý nghĩ ấy, khổ nỗi tới bây giờ anh chưa có được Nhi. Dù cô đã thân thiết với anh hơn trước rất nhiều. Hai người có nhiều buổi đi chơi đêm khá lãng mạn. Nhi đã tựa đầu vào vai anh, dịu dàng ôm ngang hông anh, tựa vào lưng anh mỗi lúc ngồi xe anh chở. Nhưng tất cả chỉ tới đó. Thưởng khao khát một nụ hôn nhưng chưa có dịp, Nhi luôn biết dừng đúng chỗ, biết khéo léo lẩn tránh những lời tỏ tình của anh. Có lẽ anh phải mạnh bạo hơn mới chiếm được cô bé trợn vện. Bực bội dụi mạnh điều thuốc. Anh nghĩ tới Minh. Thằng khốn ấy đã lấy mất phần hồn và giữ luôn trái tim Nhi, dù những thứ thiêng liêng đó với nó cũng chẳng nghĩa lý gì. Thưởng đã đau đớn biết bao khi Bảo Nhi gục khóc trên vai anh vì thằng đàn ông đó. Anh biết sau này có là vợ anh đi chăng nữa Bảo Nhi cũng không

hoàn toàn là của anh. Nhưng đã như thế, anh sẽ xem cô như nấc thang để bước lên đỉnh cao... Rồi anh chớ không ai khác sẽ làm chủ cơ sở bao bì ấy. Đang hả hê với những suy nghĩ trong đầu, Thường bỗng sa sầm mặt xuống khi thấy Minh bước vào. Nhớ tới những giọt nước mắt đêm nào của Nhi, Thường nổi nóng vì ghen. Ngần ngừ mãi, lát sau anh bước tới đứng chống nạnh trước mặt Minh, giọng xấc xược:

- Tao cấm mày phiền Bảo Nhi. Con bé là... vợ sắp cưới của tao đấy!

Đang bưng tách cà phê lên, Minh nhếch môi đập lại:

-Chồng sắp cưới của Nhi là người thế này sao? Thật tội cho cô bé!

Thường rít lên:

-Mày nói gì?

Minh ung dung:

-Tôi nghĩ là anh đã nghe rất rõ. Tôi cũng xin thêm vài lời. Lần này tôi bỏ qua, nhưng nếu có lần thứ hai anh nói với tôi như vừa rồi thì bảo đảm anh không yên đâu.

Thường đỏ gay mặt:

-Nhắm mày làm gì được tao?

Minh khinh khỉnh nhìn Thường. Vừa lúc đó Hào bước tới chen giữa hai người:

- Sao lại thế! Chỗ quen biết cả mà!

Thường gằn từng tiếng:

-Nhớ lấy những gì tao đã nói đấy, đồ khốn!

Nhìn theo vẻ bức bối của Thường, Hào hỏi:

-Nó kiếm chuyện à?

Minh thông thả đáp:

-Ghen ấy mà! Tao nghĩ chắc Bảo Nhi sẽ phải khổ nếu lúc này tao không dẫn mà đâm vào mặt nó.

Hào nói:

-Cách đây một vài ngày, Tuệ có đến gặp tao. Hấn muốn tao cung cấp những thông tin về công ty của ba mày, hấn trả giá cũng hấp dẫn lắm.

Nheo mắt nhìn Minh, Hào nói tiếp:

-Cũng may tao còn được một xiu lương tâm nên không nhận cuộc mua bán này, và hấn đã nhờ người khác.

Minh nhú mày:

-Theo lời Bảo Nhi thì Tuệ không quan tâm đến kinh doanh, vậy hấn... mua tin về công ty của ba tao làm chi nhỉ?

Hào cười cười:

-Tao nghĩ rằng mày hiểu. Hấn đã có một nghi ngờ nào đó về mối quan hệ làm ăn giữa mẹ hấn và bác Hiếu. Tao nghe nói Tuệ sẽ phụ bà Thụy quản lý cơ sở bao bì ấy với sự trợ giúp của... em rể.

Minh buông tách cà phê xuống:

-Ai nói vậy?

Hào lơ lửng:

-Một người bạn thân của mày! Chính người đó bán thông tin công ty ba mày cho Tuệ.

Trán Minh nhăn lại. Lâu lắm anh mới bật ra:

-Bích Ly à!

-Đoán hay lắm!

Minh chép miệng:

-Đúng là lòng dạ đàn bà!

Hào hóm hỉnh:

-Tao lại nghĩ đó là hậu quả của mày chứ!

Minh nhướn mày:

-Mày gặp Ly hồi nào?

- Hồi sáng. Nên tao mới hẹn mày ra đây. Con bé bắt mí với tao một vài điều khá thú vị.

- Như chuyện gì?

Hào hạ giọng:

-Chuyện có người muốn tìm hiểu về cơ sở bao bì của bà Thụy. Thì ra ngoài bác Hiếu, vẫn còn kẻ khác lắm le cái xưởng dệt bao ấy!

Minh nhột nhạt vì câu nói của Hào, anh lảng đi bằng câu nói:

-Mày muốn nói ai thế?

Hào nhếch mũi:

-Thằng... cận lúc này chờ ai. Tao dám cá nó sẽ nuốt cái cơ nghiệp của bà già vợ. Nó chẳng yêu gì nhỏ Bảo Nhi đâu!

Minh khó chịu:

-Tại sao Bích Ly lại nói chuyện này với mày?

Hào đáp:

-Tại Ly nghĩ rằng tao biết nhiều về cơ sở này qua mối quan hệ trước đây với Tuệ với bà Thụy, thậm chí với gia đình mày...

Minh nóng nảy:

-Mày đã nói gì với Ly?

-Tao nói “Không biết”. Cô nàng có vẻ tức lắm!

Nhìn Minh, Hào nói:

-Mày đã... đoạn tình với Bảo Nhi rồi, sao lại nóng nảy khi nghe chuyện liên quan tới gia đình con bé nhỉ?

Minh làm thinh, Hào nói tiếp:

-Tao biết, mày chia tay với Nhi vì không muốn mang tiếng về việc làm của bác Hiếu đối với bà Thụy. Nhưng tất cả những chuyện đó mới trong kế hoạch, nó chưa xảy ra kia mà! Dầu sao cho tới phút này ba mày vẫn còn là bạn tốt của bà Thụy. Hai người vẫn đang vui vẻ hợp tác với nhau.

- Nhưng điều đó rồi sẽ xảy ra, tao không thể khuyên giải ba mình, vì ông là người có lòng tham vô tận khi muốn chiếm đoạt bất cứ của của bạn mình.

Hào cười nhẹ:

-Bác Hiếu không mua xưởng bao bì ấy được đâu!

Minh nói:

-Vì Tuệ đã nghi ngờ mối quan hệ làm ăn này chờ gì?

Hào nhún vai:

-Tiếc rằng hần lại tin một kẻ xảo quyệt như Thường. Nếu là mày, tao không đời nào để Bảo Nhi rơi vào tay thằng cặn ấy!

Minh cau mặt:

-Đã bảo mày đừng xen vào chuyện của tao mà!

Hào xua tay:

-Tao chỉ... phát biểu cảm tưởng. Nghe hay không là quyền của mày.

Nhìn đồng hồ, Hào đứng dậy:

-Đã nói xong những gì cần nói. Tao biến đây! Liệu mà suy nghĩ để đừng bao giờ phải ân hận vì lòng tự cao của mình.

Minh uống hết tí cà phê còn sót lại. Anh không muốn nhớ nhưng hình bóng Bảo Nhi lại thấp thoáng trong hồn. Cô bé sẽ là vợ Thường sao? Những lời hần nói lại vang lên rõ mồn một. Minh nhức nhối một nỗi buồn không sao hiểu được. Anh luôn tìm ra nhiều ý tưởng chứng minh mình không có tình cảm gì đặc biệt với Bảo Nhi, vậy sao điều Thường tuyên bố lúc nãy lại làm hồn anh xao động đến thế!

Dường như Minh chưa bao giờ nghĩ đến việc Bảo Nhi sẽ là của ai đó. Vì trong thâm tâm anh luôn tự mãn với việc cô yêu thâm anh, cô thất tình anh đến mức ngã bệnh. Vậy mà bây giờ Thường lại vỗ ngực tự xưng mình là chồng Bảo Nhi. Tệ hại hơn hết điều đó lại là sự thật, và Minh đang bị dày vò vì sự thật ấy!

Nếu Bảo Nhi đã quên anh và thật lòng yêu Thường thì đâu có gì đáng nói. Chỉ sợ cô đến với hần vì hận Minh, vì muốn lấp đầy sự lẻ loi của trái tim thì hậu quả sẽ là việc nâng ly mật đắng đưa lên môi. Minh thở dài. Anh đâu thể quay lại để nói với Bảo Nhi những gì anh đang lo cho cô. Có nói, đã chắc gì Nhi chịu tin một khi trước đây anh quá phũ phàng. Minh vụt đứng dậy, anh gạt bỏ hết những mớ lộn xộn trong đầu qua một bên. Anh cần phải tập trung vào công ty và tất cả vì công việc chứ không vì chuyện trai gái thường tình.

Trở về phòng, ngồi trước máy tính với chỉ chút những con chữ, những thông tin về từng con người, Minh thấy sao cuộc sống tẻ nhạt đến thế này. Mãi rồi anh thấy mình giống cái máy tính, tối ngày thu nhập, xử lý những dữ liệu khô khan và cứ lưu giữ chúng lại hết ngày này qua tháng nọ. Hồ sơ nhân sự mỗi lúc một nhiều, nhưng đó chỉ là những mẫu lý lịch cứng nhắc mà anh chẳng có chút cảm xúc nào khi đọc lên với hàng loạt cái tên Hồng, Loan, Tuyết, Phượng thật đẹp, thật kêu. Đúng là đầu tiên bộ tới đâu người ta cũng không thể fax cho nhau một cái hôn. Minh chợt nhếch môi với suy nghĩ vừa thoáng qua trong hồn. Anh mệt mỏi như người bị stress. Anh cô đơn, anh lạc lõng với trái tim vô cảm, đứng đưng lạnh lùng. Và anh đang khát khao một tình yêu... Một tình yêu trước đây anh từng chối bỏ vì nhiều lý do. Ngồi ôm đầu thật lâu, Minh bỗng vụt dậy. Tới nhà xe anh dắt chiếc win ra và phóng tới trường Bảo Nhi vừa lúc tan học. Tim Minh đập mạnh khi Nhi bước về phía mình. Ngang anh, Nhi thản nhiên đi tiếp.

Quay ra sau, Minh đau nhói khi thấy cô ngồi trên xe Thường và âu yếm ôm eo hần ta. Đang ngẩn ngơ nhìn theo Minh chợt nghe giọng Ngự Bình chua ngoa:

-Săn ai ở đây vậy thưa ông?

Minh sực tỉnh. Anh ngáp ngừng:

-Bình khoẻ chứ!

Cô gái hất mặt lên:

-Đương nhiên là khoẻ. Nhưng anh tới đây chắc đâu để hỏi thăm sức khoẻ của tôi?

Minh nhò nhệ:

-Chúng ta nói chuyện một chút nhé!

Ngự Bình cong cớn:

-Được thôi! Nhưng tôi chỉ dành cho anh sáu mươi giây.

-Tôi muốn gặp Bảo Nhi. Em có thể giúp tôi được không?

Ngự Bình bĩu môi:

-E rằng không, vì với anh con bé chết lâu rồi mà.

Minh tha thiết:

-Nếu em hứa giúp, tôi sẵn sàng chết để gặp Nhi ở thế giới bên kia.

Ngự Bình cười khẩy:

-Cảm động quá nhỉ. Nhưng hơi sến!

Minh hạ giọng:

-Tôi thật sự muốn gặp Bảo Nhi đấy!

Bình nghiêm mặt:

-Nhi đang yên ổn bên Thượng. Anh đừng khuấy động con bé.

Minh bực bội:

-Nhưng Thượng không phải là người đáng tin cậy.

Ngự Bình hất mặt lên:

-Vậy ai là người đáng tin cậy? Anh à?

Minh im lặng như nghĩ ngợi rồi mới nói:

-Tôi suy nghĩ mãi mà thấy mình không có lỗi gì với Bảo Nhi hết.

- Kể cả việc đang là bạn, anh bỗng trở nên xa lạ đứng đưng vì giận một trò đùa?

Minh nói:

-Tôi không giận Bảo Nhi nhiều như cô bé tưởng, nhưng tôi không thể đến với Nhi như trước đó.

Ngự Bình ra vẻ hiểu chuyện:

-Vì gia đình anh chứ gì?

Minh nhú mày:

-Sao Bình lại nói thế?

Bình thản nhiên:

-Vì tôi biết hết thực lực của gia đình anh, kể cả thủ đoạn của ba anh đối với mẹ Bảo Nhi.

Minh thoáng sững sờ. Anh hỏi:

-Em nghĩ tôi là người như thế nào?

Ngự Bình khoanh tay im lặng. Một lát sau cô lên tiếng:

-Tôi nghĩ anh có lương tâm, nhưng tại sao anh không giải thích với Nhi, sao anh lại giấu con bé tông tích của mình?

Minh chua chát:

-Khi hỏi như thế, tôi chắc Bình đã có câu trả lời. Là người đứng giữa, tôi có thể giải thích gì với Nhi đây? Thà lẳng lặng mà dễ chịu hơn.

Ngự Bình chầm chọc:

-Nhưng anh có dễ chịu như anh tưởng đâu! Nếu có, anh đã không muốn gặp lại Bảo Nhi. Khổ nỗi, tất cả muộn rồi. Dầu không yêu, Nhi cũng đồng ý lấy Thường. Tôi chẳng giúp gì cho anh được. Thôi! Hết sáu mươi giây rồi! bye nhé!

Minh thở dài. Đúng là khó có ai giúp anh gặp Bảo Nhi. Anh đã sai lầm khi nghĩ rằng chia tay với Nhi là mọi chuyện sẽ chấm dứt, là anh sẽ yên ổn với những công việc ngập tràn trước mặt.

Cuộc sống vẫn trôi qua, anh đã quên nhưng trái tim không ngủ yên từ hôm gặp lại Bảo Nhi trong quán cà phê. Rồi đến bây giờ.

Minh chịu không nổi khi nghĩ mình mãi mãi mất Nhi, vì cô sẽ là của kẻ khác. Nói yêu một người đã là hết sức thiêng liêng, vậy mà trước kia Minh đã phủ nhận tình yêu đó vì lòng tự cao lẫn ích kỷ. Ân hận lúc này là muộn rồi, muộn lắm rồi Minh thần thờ phóng xe. Thành phố vẫn trôi đi trong sự huyền ảo thường ngày. Và Minh vẫn mãi trôi trong sự lạng lẽ cô độc.

14. Chương 14

Bảo Nhi ngóng cao cổ để đợi Thường. Đã trễ nửa tiếng, mà anh vẫn chưa tới đón cô. Mưa vẫn đều hạt, không lớn nhưng đủ thấm lạnh. Nhi co ro trong cái áo mưa kiên nhẫn chờ đợi. Tối nay Thường bận gì nhỉ? Nếu biết anh... quên cô thế này, lúc này Nhi đã để Ngự Bình chở mình về rồi chớ đâu đứng để dầm mưa như vậy. Những người trong bãi giữ xe trước cổng trường đã về hết. Đứng một mình Nhi bắt đầu lo. Cô men theo vỉa hè để đón xích lô.

Vừa chờ xe. Nhi vừa... rửa thầm Thường... Anh thường viện cớ khu trường đại học này nằm trên những con đường vừa tối vừa vắng để được đưa đón Nhi mỗi đêm. Vậy mà đêm nay anh bỏ cô một mình.

Một chiếc xe gắn máy chở đôi tấp vào lề. Hai gương mặt nhớn nhớn đưa ra dưới chiếc mũ áo đi mưa:

-Về đâu em gái. Anh đưa về!

Nhi mím môi bước tiếp. Hai gã thanh niên vẫn bám theo cô. Nhi vội nép vào tường mà đi như chạy để ra khỏi khúc đường vắng vừa tối trước mặt. Gã ngồi phía sau lè nhè những lời thô tục khó nghe, khiến Nhi vừa tức vừa sợ. Tối ngã tư, Nhi đang ngần ngừ không biết nên băng qua đường hay quẹo cua đi tiếp thì hai gã thanh niên đã vọt lên khỏi lề ép sát Nhi vào tường. Cô hoảng hốt kêu lên:

-Ăn cướp!... Ăn cướp!

Gã ngồi phía sau nhảy xuống sấn cho Nhi hai bạt tay siết niềng. Nhi ôm mặt thụp xuống, nhưng cô vẫn hết sức kêu cứu. Bị đánh, gã nổi điên xô mạnh Nhi, cô ngã bổ vào tường. Gã thanh niên còn lại dựng chống xe bước đến. Lúc Bảo Nhi chết điếng vì kinh hoàng thì cô thấy có ánh đèn loé lên. Chiếc xe đâm thẳng vào hai gã thanh niên khiến chúng dạt hai bên. Một giọng đàn ông rít lên:

-Cút ngay! Nếu không đừng trách tao!

Gã thanh niên bước xuống sau không nói không rằng vung tay đâm thẳng vào mặt người ngồi trên xe. Nhưng thật bất ngờ, hắn bị ông ta gạt mạnh và bẻ ngoặt tay lại. Gã thanh niên kia liền xông vào. Bảo Nhi la thốt thanh khi thấy con dao trên tay hắn ló lên được ánh chớp. Vừa giữ cân bằng chiếc xe, vừa ghệt gã thanh niên thứ nhất, người đàn ông đành phải nghiêng sang một bên để né con dao vừa được vung tới. Chiếc xe ngã ra vỉa hè đè lên người ông ta. Bảo Nhi tiếp tục la lớn. Hai gã thanh niên buột miệng chửi thề rồi vọt mất. Bảo Nhi run lấy bẫy, cô không đứng nổi nữa. Nhi cố lách tới chiếc xe bị ngã, trong lúc người đàn ông cũng đã gượng dậy và chạy vội đến bên cô. Ông ta hỏi hả hoi:

-Cô có... có sao không vậy?

Nhi lắc đầu. Tim cô muốn vỡ tung khi nhận ra người đàn ông ấy chính là Minh. Anh cũng thẳng thốt gọi tên cô rồi hoảng hốt kêu lên:

-Trời ơi! Máu! Đúng là máu rồi!

Tay run rẩy, anh vuốt mặt Nhi, máu từ mũi cô nhòa vào nước mưa ướt cả tay Minh. Nghe nói tới máu. Nhi vụt oà lên khóc, cô sợ hãi níu lấy Minh, như người chết đuối vớ được phao. Anh lấy khăn tay lau cho Nhi:

-Bọn chúng đánh vào mặt em à?

Bảo Nhi méo máo gật đầu. Minh trấn an:

-Chắc là chảy máu cam. Không sao đâu! Tại sao lại một mình trên đường vắng vừa mưa thế này chứ! Giả dụ tôi không đi ngang đây, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, em có hình dung ra chưa? Nếu là Thường, tôi không đời nào để em đi như vậy.

Bảo Nhi như bừng tỉnh vì những lời nói của Minh, cô mím môi:

-Tôi nhớ anh từng nói với tôi như thế nào mà! Cám ơn anh! Một người lạ qua đường!

Dứt lời Nhi vụt chạy đi. Minh kéo mạnh cô rồi giữ chặt cô trong tay mình. Nhi cố vùng ra nhưng không được, cô như người nhũn ra trong vòng tay siết chặt của Minh. Ngước lên, Nhi nhìn anh bằng cái nhìn đôn đau, cảm hận. Cô gần từng tiếng:

-Tôi thù anh! Buông tôi ra!

Minh cúi xuống:

-Tôi không tin!

Bảo Nhi quắc mắt:

-Buông ra! Nếu không tôi la như hồi này...

Mặc cho Nhi hăm he, Minh lì lợm giữ Nhi trong tay. Anh im lặng nhìn cô. Trong bóng tối mưa lạnh, ánh mắt của Minh như có lửa, nó khiến Bảo Nhi chịu không nổi. Cô quay mặt đi mặc cho mưa quất vào mặt tê buốt. Giọng Minh trầm trầm vang lên:

-Có hận, có thù cỡ nào, xin em hãy nghe anh nói. Anh đã không phải với em, và không dám mong em tha thứ. Nhưng thật sự suốt thời gian qua, anh đã sống trong ân hận. Anh không có gì để biện minh cho mình hết. Điều anh muốn nói với em là phải hết sức cân nhắc khi lựa chọn hạnh phúc một đời của mình. Đúng là anh không có quyền phê phán Thường, vì anh tệ hơn anh ta rất nhiều, tệ đến mức đã đánh mất cô gái tuyệt nhất mà anh đã được làm bạn.

Buông Bảo Nhi ra, Minh nhỏ nhẹ:

-Anh đưa em về! Khuya lắm rồi!

Bảo Nhi đứng bất động. Cô chỉ muốn khóc vì những lời của Minh. Nhưng nước mắt đâu cả rồi, gương mặt cô nhòa mưa, chỉ mưa mà thôi. Cô không ngờ gặp Minh trong hoàn cảnh này. Hôm trước Nhi có nghe Ngự Bình kể về Minh. Con bé kết luận, Minh rất khổ khi phải làm mặt lạ với Nhi. Anh cố tình nhẫn tâm vì lòng tự trọng nhiều hơn là tự cao. Ngự Bình cho rằng vì không thể khuyên được ba mình bỏ đã tâm chiếm đoạt xí nghiệp bao bì của mẹ Nhi nên Minh đành lặng lẽ rời xa Nhi. Nghe Ngự Bình phân tích với giọng hùng hồn đầy thuyết phục, Nhi không biết mình nên tin hay không. Nhưng tin hay không thì mọi việc cũng đã muộn.

Gia đình Thường đã sắp xếp ngày để đám hỏi. Mẹ Nhi không muốn cũng không được khi anh Tuệ đã dẫn ra những chứng cứ dã tâm của ông Hiếu... Tình bạn bao năm đã rạn vỡ. Bởi vậy dạo này mẹ buồn bực thấy rõ. Nhưng bà không dám trái ý chồng. Ba có vẻ hả hê trước sự thất bại của mẹ. Bầu không khí gia đình luôn ngột ngạt khiến Bảo Nhi cứ muốn sớm rời khỏi nhà càng tốt. Điều này không biết phải là một trong nhiều động lực khiến cô chấp nhận Thường không. Bảo Nhi chẳng biết nữa. Cô mệt mỏi và cô đơn lắm rồi, cô cần một người yêu thương mình, người đó chính là Thường.

Dè dặt, Nhi ngồi lên sau lưng Minh. Mưa gió làm cô rét run. Minh nói nhẹ như gió thoảng:

-Ngồi sát một chút, em sẽ ấm hơn...

Thấy Nhi im lặng, Minh lặng nói tiếp:

-Đây là lần đầu nhưng chắc cũng là lần cuối anh được chở em. Anh chỉ lo cho em bệnh chứ không có ý gì đâu...

Bảo Nhi chỉ muốn vùi mặt vào lưng Minh để khóc, để nhận được hơi ấm từ anh chuyển sang, nhưng cô cố nén lòng, vì dẫu sao giữa hai người cũng có những chuyện buồn. Nhi không thể để Minh coi thường cô hơn nữa. Bảo Nhi ngáp ngừng:

-Tôi muốn hỏi anh một điều.

Minh nhỏ nhẹ:

-Em hỏi đi!

-Có phải từ đầu anh biết bác Hiếu lợi dụng cơ sở của mẹ tôi?

Minh cắt ngang lời Nhi:

-Anh chỉ biết hôm được em mời ăn cơm lễ đường. Trưa hôm đó, anh hết sức giận vì đã hiểu thâm ý của ba mẹ khi mời cô Thuỵ và em đến nhà. Vì không muốn gặp em trong hoàn cảnh đó, anh bỏ đi. Vừa tới cửa thì gặp mẹ em. Anh rất mừng khi em vắng mặt. Nhận được điện thoại, anh liền thoát thân ngay vì đã có lý do chính đáng. Trên đường đến với em., anh suy nghĩ rất nhiều và không để mình dấn sâu vào tình cảm, anh tuyên bố mình chỉ có bạn chứ không có, và cũng không nghĩ đến tình yêu.

Bảo Nhi liếm môi:

-Nếu không vì bác Hiếu, anh có xem tôi là bạn như trước kia không?

Minh chợt ngừng xe sát lề. Xoay hẳn người ra phía sau, anh trầm giọng:

-Không! Anh không thể xem em là bạn nữa rồi...

Bảo Nhi mím môi:

-Cám ơn anh đã nói thật!

Minh da diết:

-Em không hỏi tại sao à?

Nhi lắc đầu và đôi mắt cay xè. Minh chợt nâng cằm cô lên, anh vuốt những sợi tóc ướt mưa trên gương mặt Nhi và nhìn cô đăm đăm. Bảo Nhi không chịu nổi ánh mắt ấy. Cô run giọng:

-Tôi phải về...

Minh năn nỉ:

-Ngồi với anh một chút nữa thôi.

Bảo Nhi kêu lên:

-Tôi không hiểu nổi anh.

Vừa nói, cô vừa leo xuống khỏi xe và lầm lũi đi trong mưa. Minh dựng chống rồi bước theo níu Nhi lại, giọng gấp rút:

-Em hiểu! Anh biết chắc em hiểu anh!

Kéo Nhi vào lòng và siết mạnh. Minh nói:

-Quay lại với anh đi Nhi. Suốt thời gian qua anh đã thăm thía thế nào là để vượt mất hạnh phúc khỏi tay rồi. Anh không xứng với những gì em dành cho anh, nhưng nhất định anh sẽ thay đổi.

Bảo Nhi cố giằng khỏi tay anh:

-Tất cả đã muộn rồi. Xin anh để tôi yên. Tôi yêu và cần được yêu. Tôi cần một người đàn ông biết lo cho hạnh phúc gia đình tầm thường, chứ không cần một người chọn sự nghiệp thay vì tình yêu. Tôi đã có một người mẹ đặt sự nghiệp lên hàng đầu, tôi sợ lắm rồi. Anh biết không?

Nói dứt lời Nhi bật khóc. Minh đứng rũ ra dưới mưa. Đường như lâu lắm, Minh mới lên tiếng:

-Anh xin lỗi!... Bây giờ anh đưa em về.

Suốt đoạn đường còn lại chẳng ai nói với ai lời nào. Tới nhà Nhi, Minh dừng xe, giọng trầm hẳn xuống:

-Anh sẽ không bao giờ làm phiền em nữa. Nhưng luôn luôn cầu mong em được hạnh phúc với tình yêu mình đã chọn.

Cửa cổng chợt mở toan ra. Thường xuất hiện với gương mặt hết sức giận dữ. Mắt trợn ngược sau tròng kính, giọng lạc đi vì tức. Thường gầm gừ:

-Thì ra là mày! Đồ khốn nạn! Mày làm tao đi tìm Nhi muốn điên lên.

Vừa mắng, Thường vừa co chân đạp mạnh. Mất thăng bằng, Minh và chiếc Win lăn kềnh ra đường. Thừa thắng, Thường xông lên đá tới tấp vào mặt Minh, mặc cho Minh la hét inh ỏi.

Ông Trứ, Tuệ và bà Thụy chạy ào ra khi nghe tiếng Nhi. Lúc này Minh đã gượng dậy và đang đánh trả lại Thường. Tuệ nhảy đồng lên khi nhận ra Minh:

-Thằng khốn này gan thật! Đánh cho nó bỏ xác luôn đi.,Thường.

Ông Trứ trầm tĩnh hơn:

-Chuyện đâu còn có đó, mau can nó ra.

Bà Thụy cũng la lớn:

-Trời ơi! Thôi! Không đánh nữa! Lỡ có án mạng thì chết!

Tuệ vội kéo Thường ra sau, trong lúc gườm gườm nhìn mọi người. Ông Trứ hất hàm hỏi Nhi:

-Ai vậy?

Nhi chưa kịp trả lời, Tuệ đã nói:

-Con trai lớn của ông Hiếu, bạn mẹ đấy!

Ông Trứ quát Bảo Nhi:

-Sao mày lại đi với nó hả con?

Thường chỉ tay vào Minh:

-Nó luôn bám theo Bảo Nhi. Con đã dẫn mặt nó một lần nhưng nó vẫn không chừa.

Nhi vội nói:

-Minh là bạn em, anh không được nhục mạ anh.

Thường gằn giọng:

-Bạn à! Giờ này em còn xem nó là bạn sao? Cha nào con nấy, toàn một thứ gian xảo lừa thầy phản bạn, không xài được.

Minh lầm lì bước tới:

-Mày phải xin lỗi tao những lời mày vừa nói.

Thường bật cười:

-Xin lỗi à! Đúng là ảo tưởng.

Minh mím môi tung một cú đá làm Thường và Tuệ bật ngã ra sau. Trời vẫn mưa, đất cát bê bết trong cả ba thật dễ sợ. Lúc Minh còn đang hăng máu xông vào Thường thì Bảo Nhi cũng nhào tới. Cô đứng giữa hai người đàn ông giọng sùng sục:

- Anh về đi! Em van anh đó!

Minh đưa tay quẹt miệng. Những cú đá đầy hận thù lúc này của Thường khiến miệng anh rướm máu. Minh chỉ muốn đập vỡ đầu thằng mà Bảo Nhi sẽ gọi là chồng nay mai. Nhưng làm thế anh cũng chẳng có được cô. Tốt hơn hết là bỏ đi để khỏi méch lòng người lớn. Quay sang ông Trứ, bà Thụy, Minh dụ giọng:

-Cháu xin lỗi đã làm phiền hai bác.

Minh nhìn Bảo Nhi rồi nhảy lên xe. Trước khi phóng đi, anh nói với Thường:

-Chuyện tao với mày chưa xong đâu!

Bảo Nhi bỏ vào nhà trước. Nhưng vừa tới phòng khách, cô đã nghe giọng Tuệ gắt gỏng:

-Đứng lại tao bảo coi. Hừ! Mày không biết xấu hổ nên mới đi với nó tận giờ này, trong khi Thường lo lắng đi tìm mày.

Bảo Nhi chạy tuốt lên lầu, cô vừa khóc vừa thay quần áo rồi nằm vùi vào mền. Mãi đến khi nghe tiếng bà Thụy, cô mới ngóc đầu lên.

Giọng mẹ cô khó chịu:

-Con nghĩ sao về chuyện vừa xảy ra?

Thấy Nhi im lặng, bà nói tiếp:

-Gia đình Thường sẽ tiến tới đây! Con phải biết giữ gìn ý tứ chứ! Chính con đã chọn Thường chứ mẹ không hề ép, vì vậy con đừng để ba mẹ mất mặt.

Bảo Nhi sụt sùi:

-Nhưng con không thương anh ấy!

Bà Thụy thở dài:

-Dẫu hiện giờ mẹ và ông Hiếu vẫn vui vẻ hợp tác với nhau, nhưng tình cảm bạn bè hết rồi. Ông ta đang chờ mẹ sa lầy vào bất động sản ở Long An để mua rẻ lại cơ sở bao bì. Mẹ sẽ không để chuyện đáng tiếc đó xảy ra. Hai bên vẫn sẽ tiếp tục làm ăn, nhưng con không thể nào với Minh được. Thà mẹ không biết gia đình nó thì đành chịu lầm người.

Bảo Nhi thút thít:

-Nhưng Minh chưa bao giờ ủng hộ chuyện bác Hiếu làm.

-Nhưng nó cũng không hề hé môi với con những thủ đoạn của ba nó.

- Làm sao anh có thể làm thế được hở mẹ!

Bà Thụy nghiêm mặt:

-Quên Minh đi! Mẹ chỉ có thể khuyên con như vậy.

Bảo Nhi kêu lên:

-Mẹ nghĩ con sẽ được hạnh phúc bên Thường sao?

Bà Thụy ngập ngừng:

-Có thể vì Thường rất yêu con.

Bảo Nhi nức nở:

-Nhưng con không thể? mẹ ơi!

Bà Thụy nhìn Bảo Nhi:

-Cứ khóc đi! Khóc được con sẽ quên được. Tất cả rồi sẽ qua khi con đã bình tâm nghĩ lại.

Bảo Nhi cố tìm sự đồng cảm nơi mẹ:

-Trước đây mẹ ghét Thưởng lắm kia mà!

Mặt bà Thụy đành lại:

-Nhưng giờ mẹ ghét lão Hiếu hơn cả thằng Thưởng. Mẹ không thể chấp nhận thằng Minh. Ba con và anh Tuệ cũng vậy. Con có thể yêu một người mà cả gia đình ghét hay sao?

Bảo Nhi lắc đầu:

-Minh không có lỗi gì với gia đình mình hết. Rồi mọi người sẽ hiểu anh.

Môi nhếch lên, bà Thụy dài giọng:

-Hiểu hành vi còn đồ vừa rồi của nó hả? Ba mày đang lên cơn thịnh nộ dưới nhà kia. Mày không cần bênh vực nó một cách mù quáng nữa.

Liếc Nhi một cái bà gắt gỏng:

-Liệu lời để nói với Thưởng đi. Mọi việc làm của con đều xúc phạm tới nó.

Bảo Nhi ngang ngạnh:

-Tất cả tại anh. Con đang chờ... cả tiếng ngoài mưa nhưng chẳng thấy Thưởng đâu. Đã vậy còn bị bọn lưu manh...

Giọng nghẹn lại vì tức, Nhi tức tử:

-Bọn chúng lôi con vào sát tường, đánh con sặc cả máu mũi. Nếu không gặp Minh con không biết chuyện gì đã xảy ra.

Bà Thụy sững sờ nhìn chiếc khăn tay vấy máu Nhi vứt ở góc phòng cùng với bộ quần áo bê bết bùn đất. Cô tiếp tục khóc:

-Chưa cám ơn Minh tiếng nào. Cả nhà đã ủa ra mắng người ta. Tóm lại con chẳng làm gì xúc phạm tới Thưởng cả. Trong khi con thấy Thưởng quá đáng khi lớn tiếng quơ đũa “cha nào con nấy”. Anh vẫn còn chưa là thành viên của gia đình mình, anh đâu có quyền mắng Minh như vậy.

Bà Thụy xua tay:

-Đừng vạch lá tìm sâu nữa. Mọi việc đã an bài, con không cãi được đâu. Lớn rồi khi quyết định chuyện gì phải biết vì mọi người.

Bảo Nhi buột miệng:

-Nhưng có ai vì con đâu!

-Mẹ không tranh luận nữa! Nằm gác tay lên trán mà tự vấn lòng mình đi.

Bà Thụy giận dữ đóng cửa cái rầm. Bảo Nhi gục đầu vào tay mà khóc.

15. Chương 15

Nhìn đôi mắt sưng đỏ, vẻ mặt bơ phờ của Nhi, Ngự Bình nhướng mày:

-Lại giận nhau nữa à?

Nhi làm thinh, Bình tiếp tục chót chét:

-Tối qua hấn cho mày leo cây chó gì? Hấn có nói lý do tại sao không?

Bảo Nhi mệt mỏi:

-Tao chẳng thèm quan tâm.

Bình cười khê:

-Không quan tâm mà khóc sưng cả mắt. Coi bộ mày khổ vì Thương nhiều hơn Minh rồi. Định kể chuyện mờ ám của Thương với mày, nhưng với tình trạng này chắc không ổn nên...

Bình có vẻ ngạc nhiên vì thái độ lơ đãng của Nhi. Cô nhận thấy bạn mình suy tư vấn đề khác. Bảo Nhi ngập ngừng:

-Tối qua tao gặp Minh...

Rồi không đợi Bình hỏi. Nhi kể một mạch. Con bé gật đầu:

-Thì ra ừ ờ là vì thế. Đúng là mày chẳng có lỗi gì với Thương cả. Hắn không tới rước mày vì bận ngồi với gái đấy!

Thấy Nhi sưng sờ, Ngự Bình nói tiếp:

-Thật đó! Tối qua về ngang tiệm cà phê Lá Diêu Bông, tao vô tình nhìn vào vách toàn bằng kính của nó và thấy Thương. Anh ta ngồi với một người. Con nhỏ này từng cặp kè với Minh trong quán Đồng Dao, mới đầu tao tưởng lầm nên vuốt mặt nhìn kỹ... Rõ ràng là Thương với hai cái đít chai trên mặt.

Bảo Nhi kêu lên:

-Vậy là tao có lý do để... xù Thương rồi!

Bình bĩu môi:

-Giờn hoài! Hắn sẽ bịa ra trăm ngàn có để trót lọt. Mày không xù với lý do đó được đâu!

Nheo mắt nhìn Nhi, Ngự Bình hỏi:

-Chẳng lẽ mày tin Minh hơn gia đình mày?

Bảo Nhi trầm tĩnh:

-Ờ! Tao tin...

-Đúng là trái tim không có con mắt! Khổ nỗi là mày đã hết sức thân với Thương, bây giờ mọi chuyện đã trở trảng hết rồi.

Bảo Nhi nói một cách quả quyết:

-Nếu Minh thật sự yêu, tao sẽ đến với anh ấy, chứ có trễ trảng gì đâu?

Ngự Bình nhìn Nhi:

-Đã suy nghĩ kỹ chưa đấy?

-Tao nghĩ suốt cả đêm rồi.

Bình hạ giọng:

-Tao không cho đó là quyết định sáng suốt. Ba mẹ mày mà biết thì chết.

Bảo Nhi chống chế:

-Nhưng từ đầu tao đã không yêu Thương.

Ngự Bình chép miệng:

-Không cần phân bua với tao. Trong mắt mày chỉ có Minh. Bởi vậy tao nói gì cũng vô ích. Sao mày lại không có lập trường nhỉ?

Bảo Nhi rên rĩ:

-Bây giờ tao phải làm gì đây?

Bình vỗ vai cô:

-Chấp nhận số phận thôi!

Nhi im lặng. Cô đã nghe chán chê như lời khuyên vừa rồi. Nhưng cô biết sẽ không ai khuyên khác đâu. Nhi đứng dậy:

-Chở tao về đi!

Bình lắc đầu:

-Đó là công việc của Thường.

-Đừng nhắc tới hần nữa.

-Muốn cũng không được. Thường đến rồi kìa.

Bảo Nhi mím môi quay đi khi thấy Thường đang cười hết cỡ với mình. Ngự Bình đeo túi xách vào vai:

-Cô nàng vẫn còn rất giận. Anh cố năn nỉ đi, tôi về trước đây.

Thường bước đến gần Nhi:

-Anh không giận thì thôi, sao em lại giận nhỉ?

Bảo Nhi lạnh lùng:

-Em đâu có cấm anh giận. Ai bảo anh tới đây làm chi rồi chì chiết. Em chẳng cần anh đưa đón nữa đâu.

Thường sa sầm nét mặt:

-Anh sẽ đập vỡ mặt thằng Minh cho em xem.

Bảo Nhi hậm hực:

-Anh thật thô bỉ khi nói thế với em. Tại sao hôm qua anh bắt em đợi cả tiếng đồng hồ ở đó?

Thường phân bua:

-Xe anh xì bánh, dẫn bộ cả mười lăm phút mới tìm được chỗ vá...

Nhi cười nhạt:

-Anh vá xe trong quán Lá Diêu Bông phải không? Đúng là nói láo không chớp mắt.

Mặt Thường thoáng bối rối, nhưng ngay sau đó anh ta kêu lên oan ức:

-Em nói gì anh không hiểu? Quán Lá Diêu Bông nào? Hôm qua anh không hề nhận.

Bảo Nhi gằn giọng:

-Anh không cần giả vờ vì em không hề ghen. Cô ta là ai em cũng chẳng quan tâm. Nhưng anh cần phải biết một điều. Hôm qua chính anh tạo cơ hội cho Minh đưa em về. Và anh đã sử dụng như một gã côn đồ với bạn em.

Thường xuống nước:

-Đàn ông, ai lại không tự ái. Nhất là khi thấy người yêu đi với kẻ khác.

Bảo Nhi khoát tay:

-Anh đừng nghĩ tới chuyện này nữa. Em không yêu anh đâu. Đừng bày đặt đón đưa em, mất công lắm.

Thường khựng lại:

-Vừa phải thôi chứ Nhi. Anh phải xin lỗi em thế nào em mới bỏ qua đây?

Bảo Nhi vênh váo:

-Em không cần lời xin lỗi của người nói dối.

Thường đổ bưng mặt:

-Em nghe lời thằng khốn ấy vụ không cho anh chứ gì! Hừm! Rõ ràng nó muốn chia rẽ chúng ta mà.

Nhi dậm chân:

-Lúc nào anh cũng nghĩ xấu cho người khác.

Dứt lời cô băng băng bỏ đi, Thường kè kè theo. Nhi ngoắc chiếc xích lô rồi bưng bình leo lên ngồi. Thường hầm hầm phóng xe mất dạng. Nhi âm ỉ không thôi vì thái độ của Thường, tại sao anh nhất định chối. Cô gái từng rất thân với Minh có quan hệ gì với Thường? Nhi không ghen, nhưng cô thấy bị xúc phạm ghê gớm.

Về tới nhà, Bảo Nhi thấy xe của Thường ngoài sân, còn anh đang nói chuyện với Tuệ trong phòng khách. Chẳng biết hai người đang nói gì mà im lặng khi Nhi bước vào. Không thèm ngó tới Thường, Nhi đi thẳng vào bếp. Bé sờ mũi:

-Ủa! Em mới về hả?

Bảo Nhi ậm ự. Cô mở tủ lạnh rót cho mình một ly nước. Bé lại hỏi:

-Em có nghe hai người đó gây nhau không?

Nhi cau mày:

-Hai người nào?

Không trả lời. Bé chỉ tay lên nhà trên. Bảo Nhi ngạc nhiên:

-Họ gây chuyện gì? Chị nghe không rõ, nhưng có liên quan đến đất đai nhà xưởng.

Bảo Nhi liếm môi:

-Có nói tới em không?

Bé lắc đầu và hạ giọng:

-Cô Ba Thuỵ đang rầu lắm đó! Nghe đâu mới nhận giấy báo thuế, cả mấy trăm triệu lận.

Bảo Nhi kêu lên:

-Sao nhiều dữ vậy?

Bé chép miệng:

-Hồi sáng. Cậu Trứ cũng hỏi như em.

-Mẹ em trả lời thế nào?

Mặt Bé nhăn lại:

-Cô Ba giải thích lung tung, chị không hiểu. Chỉ biết là bị truy thu thuế và phải đóng gấp, nếu không cơ sở sẽ bị đóng cửa. Tuệ và Thường cũng đang nói về chuyện này.

Bảo Nhi đặt ly nước xuống bàn:

-Để em lên nghe lén xem...

Rón róc như chú mèo con, Nhi nép sau ngạch cửa và nghe giọng Thường nói:

-Tao chỉ có thể giúp gia đình tới mức đó thôi. Bán bất động sản ở thời điểm này không dễ chút nào. Nhất là họ biết mình đang cần bán.

Tuệ gằn hỏi:

-Tại sao họ lại biết mình đang cần bán?

Thường lấp lửng:

-Điều này mày nên hỏi Bảo Nhi, con bé mới đi gặp thằng Minh hôm qua, thì sáng nay mọi việc đã khác.

Tuệ chửi đồng:

-Mẹ kiếp! Không lẽ nó u mê đến thế!

Bảo Nhi tức nghẹn. Cô không ngờ Thường lại đổ cho cô tội này. Rõ ràng Minh và Nhi không đề cập đến chuyện đấy. Thường cố tình nói vậy nhằm mục đích gì? Tuệ lại nói tiếp:

-Tạm thời cứ để yên miếng đất đó khoan bán đã.

Thường chép miệng:

-Đất càng để càng xuống giá. Chỉ cần bọn cò đất nói ra nói vào và tung vài ba tin nhảm là cũng đủ lỗ, chớ đừng nói giữ bằng giá đã mua.

Tuệ lên giọng kẻ cả:

-Cố gắng kiếm người khác đi.

Thường ậm ự:

-Đương nhiên phải cố rồi. Nhưng tao đang rối vì nghĩ tới Bảo Nhi.

Tuệ gắt:

-Lo cái gì? Mày không mất Bảo Nhi đâu! Rồi tao sẽ gặp thằng Minh nói chuyện phải quấy. Nếu nó còn bám theo Bảo Nhi, tao sẽ nhờ bạn bè dần nó một trận cho ra trò.

Thường ngập ngừng:

-Làm thế Nhi sẽ trách bọn mình. Tao không muốn.

Tuệ bực dọc:

-Nó dám trách à! Tao cũng sẽ làm việc với nó.

Chuông điện thoại bỗng reo vang... Bảo Nhi nghe giọng Tuệ rõ từng tiếng:

-Alô!... Tìm Bảo Nhi à!... Hừm... ! Mẹ kiếp! Mày phải Minh không. Nghe cho rõ đây. Nhi sắp có chồng, tao cấm mày tìm nó để moi tin. Đồ đê tiện, bĩ ổi! Mày coi chừng...

Nhi vừa định bước lên thì đã bị chụp tay kéo lại:

-Trời ơi! Em làm ơn vô phòng đi, không khéo Tuệ đánh em bây giờ. Chuyện Minh đưa em về tối qua Tuệ đã bực lắm rồi...

Bảo Nhi tức tối:

-Nhưng anh không có quyền nói với bạn em như vậy. Lúc nào anh cũng nghe lời Thường.

-Thì từ từ em giải thích sau. Hai anh em đôi co trước mặt Thường đâu có tốt.

Bảo Nhi hậm hực quay về phòng của mình. Nằm gác tay lên trán chưa bao lâu, cô đã nghe tiếng Tuệ cộc cằn gọi.

Cô mở cửa ngồi xuống bàn học nhìn ông anh chăm chú. Tuệ ngồi xuống giường và hỏi ngay:

-Hôm qua. Mày và thằng Minh đã nói những gì?

Bảo Nhi bắt bẻ:

-Chẳng ai hỏi em gái mình kiểu như anh.

- Đừng có lý sự. Cứ trả lời cái đã.

-Tụi em nói chuyện riêng, không đụng chạm gì tới ai khác.

Tuệ lắc đầu:

-Ngốc vừa thôi em ạ! Minh là một thằng chuyên săn đầu người. Hắn không đơn giản chút nào, khi nói chuyện với em, hắn luôn tỏ ra rất vô tư, nhưng từng chữ từng lời đều có tính toán, khờ khạo như em nên mới lánh xa những thằng cáo già như nó, nếu không muốn bị lợi dụng.

Bảo Nhi cứng cổ nói:

-Em nghĩ rằng anh bị Thuởng tác động rồi. Tuy là con nhưng Minh không dính dấp gì đến chuyện làm ăn của bác Hiếu.

Tuệ xua tay:

-Chẳng lẽ hắn để lộ thâm ý cho em biết? Minh không thể nào bỏ mặc ba mình. Cũng như anh không thể nào bỏ mặc mẹ. Dù chưa nắm bắt gì về thương trường, anh cũng phải lao đầu vào. Cái xưởng ồn ào ngộp hơi ný lông ấy, hướng hồ chi Minh, hắn là headhunter nhưng lại làm trong một công ty tư vấn khá tiếng tăm, hắn thừa sức cố vấn cho ông Hiếu nuốt trọn xí nghiệp của mình.

Bảo Nhi ôm đầu:

-Anh làm ơn để em yên. Hết Thuởng rồi tới anh, toàn vụ không nghi ngờ người ta.

Tuệ gầm gừ:

-Vì thằng đó không đáng tin. Nhi gân cổ lên:

-Bộ Thuởng đáng tin hay sao? em thấy anh thật dở khi chưa gì để anh ta nắm bắt quá nhiều thứ ở xí nghiệp của mẹ. Chính Thuởng mới là người có ý đồ chớ không phải Minh đâu! Không khéo cơ ngơi của mẹ lại mất vì tay anh đó.

Tuệ mím môi, mặt đỏ bừng vì tự ái.

-Con này hỗn mà lại ngu nữa. Nói với mày chỉ tổ bực mình.

Rồi anh hăm he:

-Liệu đó, tao không muốn mày quan hệ tiếp tục với thằng Minh. Tao bắt gặp thì biết.

Tuệ hăm hăm đá cửa phòng Nhi đánh rầm. Cô vùi đầu vào gối. Nghe mãi những lời hăm dọa răn đe, Minh thấy mình như chai sạn. Buông khuâng Nhi không hiểu Minh điện thoại cho cô để làm gì. Chắc chắn phải có chuyện rồi, nếu không anh không gọi đâu. Minh thừa hiểu với chuyện vừa xảy ra chẳng ai trong gia đình Nhi thích anh. Gọi điện lại là cảm chắc việc bị mắng. Bồn chồn mãi, Nhi rón rén xuống lầu, cô vừa nhắc máy đã thấy Tuệ xuất hiện. Anh chẳng nói chẳng rằng gì, nhưng lại ngồi một đống gần đó. Bực mình Bảo Nhi bỏ về phòng. Cô biết mình đã bị quần thúc

16. Chương 16

Đang cố tập trung hết sức để ghi bài, Nhi chợt nghe bà giám thị gọi đúng tên mình. Hoảng hồn Nhi đứng bật dậy và được biết có người muốn gặp cô, hiện đang chờ dưới văn phòng...

Lòng hết sức hồi hộp, Nhi hấp tấp bước xuống cầu thang và gặp Minh đang đứng rít thuốc trên hành lang. Lúc Bảo Nhi còn thắc mắc không biết ai muốn gặp mình, Minh đã lên tiếng với cô giám thị:

-Xin cảm ơn cô!

Bà giám thị già cười tíu tít:

-Đâu có chi...

Đến gần Nhi, Minh nhỏ nhẹ:

-Anh phải làm như vậy mới gặp được em. Chúng ta sang quán bên kia đường nhé! Anh có chuyện quan trọng muốn nói.

Bảo Nhi gật đầu. Cô hoang mang bước theo Minh. Kéo ghế cho Nhi ngồi, Minh nói:

-Anh gặp em với tư cách cá nhân không liên quan gì tới công ty của ba anh cả. Nhưng những lời anh sắp nói lại động tới việc làm ăn của người lớn.

Ngưng một chút, anh chép miệng:

-Anh biết được từ bạn bè, xí nghiệp của mẹ em đang gặp khó khăn về tài chánh. Và có thể dẫn đến phá sản hoặc phải đóng cửa vì thiếu thuế.

Bảo Nhi mĩa mai:

-Đó là cơ hội tốt để bác Hiếu mua rẻ lại xí nghiệp của mẹ tôi mà! Trước kia bác chỉ vẽ, hứa hẹn đủ điều. Mẹ tôi vì tin bạn nên đã khuyếch trương cơ sở lớn đến mức không kiểm soát được công việc làm ăn của mình. Ông bạn tốt không những quay lưng mà còn lấy lại vốn đã hùn hạp. Mẹ tôi phá sản là phải rồi!

Minh trầm giọng:

-Anh không để chuyện đó xảy ra đâu.

Bảo Nhi cười nhạt:

-Anh có quyền đó sao?

Khẽ lắc đầu, Minh bảo:

-Anh không có quyền, nhưng anh sẽ cố gắng với hết sức mình.

Nhi chớp mắt:

-Tại sao anh làm thế?

Minh từ tốn đáp:

-Vì em!

Bảo Nhi xoa mặt:

-Hơi khó tin... Lẽ nào anh xem nhẹ gia đình mình?

Minh nói:

-Từ ngày Tuệ về phụ cô Thụy, ba anh đã biết khó nuốt cho trôi miếng mồi ông tướng dễ ăn, nên đã lấy lại vốn. Mẹ em phải thế chấp xưởng và nhà để vay ngân hàng tiền trả lại cho ba anh. Chuyện làm ăn của đôi bên đã kết thúc không mấy tốt đẹp. Bây giờ cơ sở của cô Thụy phá sản hay không, không do ba anh quyết định nữa.

Nhìn Bảo Nhi, Minh ngập ngừng:

-Tuệ đang nhờ Thường bán một khu đất khá lớn ở Long An đúng không?

Nhi nghe tức ngực khi nhớ tới những gì đã nghe trộm, cô khô khan:

-Tin anh sẵn được lúc nào cũng chính xác mà!

Minh có vẻ bàng khuâng:

-Thường đang rất thân thiết với em nên những gì liên quan tới anh ta anh điều hết sức dè dặt.

Bảo Nhi thẳng thắn:

-Anh không cần rào đón. Cứ vào thẳng vấn đề đi!

Minh im lặng như cố tìm lời nói sao cho nhẹ nhàng nhưng chính xác:

-Anh biết được. Thường đang hạ giá xuống để ăn chênh lệch. Nếu mẹ em bán sẽ lỗ nặng đấy.

Mặt tái đi, Bảo Nhi ấp úng:

-Tôi không tin...

Minh chậm rãi:

-Nhưng đó là sự thật. Anh hoàn toàn chịu trách nhiệm lời mình vừa nói.

Mắt tối sầm lại, Bảo Nhi chết sững trên ghế. Tuy không yêu Thường, nhưng cô vẫn dành cho anh một tình cảm và cố gắng vun đắp cho tràn đầy, để tìm cô không còn chỗ để cho Minh. Vậy mà anh ta lại đối xử như thế với gia đình cô. Nhi ê chề, tức tối vì bị phản bội. Đúng hơn Nhi đang bị lừa gạt bởi một người cô tin rằng

rất si mê mình. Minh lại nói tiếp:

-Nếu muốn biết sự thật, em hãy bảo Tuệ tới gặp Hào. Cậu ta sẽ chỉ cho Tuệ biết người môi giới trong vụ mua bán này.

Thấy Nhi cau mày, Minh hạ giọng:

-Xin lỗi! Anh không nên xúi như thế vì sẽ làm tổn thương đến tình cảm của em và Thường.

Bảo Nhi vụt hỏi:

-Anh có thể đưa em tới gặp người đó không?

Minh ngần ngừ:

-Anh sẽ nhờ Hào đưa em đi!

Nhi thở nhẹ:

-Cám ơn anh!

Ngã người ra sau ghế, Minh bảo:

-Em nên cảnh cô Thụy bán đất.

Bảo Nhi kêu lên:

-Không bán đất tiền đâu để đóng thuế?

Minh nói:

-Công ty tư vấn có thể tính toán được chuyện này. Cô Thụy cũng có tiếng tăm trên thương trường. Thiếu gì người muốn hợp tác làm ăn.

Bảo Nhi ngờ vực:

-Anh định giới thiệu với mẹ tôi à?

-Nếu cô Thụy có yêu cầu.

-Mẹ tôi sẽ không tin anh đâu!

Minh thản nhiên:

-Vì anh là con trai ông Hiếu? Đúng là oan ức! Bởi vậy điều này em nên nhờ Hào.

Nhìn Bảo Nhi, anh nói nhỏ:

-Thế em có tin anh không?

Nhi lảng đi:

-Đã muộn để trả lời câu hỏi này.

Minh tha thiết:

-Nhưng anh rất muốn nghe.

Bảo Nhi quanh co:

-Anh đã từng khuyên tôi “Tin vào một gã nào đó là ngốc” mà!

Minh cười thật quyến rũ:

-Cám ơn em đã tin lời khuyên đó! Hãy gọi điện cho anh. Bây giờ trở vào lớp đi.

Bảo Nhi ngập ngừng:

-Anh gặp tôi để nói bao nhiêu đó thôi à?

Minh lơ lửng:

-Còn nữa chứ! Nhưng không phải lúc này và ở đây...

Đưa tay ra, Minh nhỏ nhẹ:

-Anh luôn khao khát gặp được em.

Bảo Nhi để tay mình thật lâu trong bàn tay ấm áp của Minh. Không dần được tình cảm của mình, cô thốt thức:

-Em cũng vậy...

Hai người... mắt trong mắt, tay trong tay thật lâu, Minh mới tiếc nuối:

-Anh phải đi! Nhưng sẽ rất nhớ em.

Bảo Nhi như say vì những lời nồng nàn của Minh. Cô trở vào lớp học với cảm giác bẽ bàng khó tả. Giờ tan học, Ngự Bình hỏi ngay:

-Ai tìm mày thế?

Bảo Nhi đáp nhỏ:

-Minh!

Bình bĩu môi:

-Hắn đúng là một kẻ quấy rối! Tao chẳng cần hỏi cũng biết hai đứa bây đã nói gì với nhau.

Bảo Nhi nhăn nhó:

-Mày dẹp cái ác cảm ấy là vừa rồi.

-Tao chỉ muốn đánh thức mày thôi!

-Nhưng Minh là người tốt!

-Ừ thì tốt! Tốt rồi thì sao đi. Thường đâu có lỗi gì với mày?

Bảo Nhi im lặng. Ngự Bình chép miệng:

-“Làm sao cắt nghĩa được tình yêu... ” Tao không ý kiến nữa đâu.

Nhi ngập ngừng:

-Chờ tao về đi!

Bình nói:

-Định tránh mặt Thường hả. Mày phải đối diện với sự lựa chọn của mình chứ! Tao không chờ mày được.

Dứt lời, con bé dần gót bỏ đi. Bảo Nhi đứng thờ người trên vỉa hè. Thường lại đến trễ. Đạo này anh rất bận rộn. Cũng phải thôi, anh đang nỗ lực kiếm tiền mà, tiếc rằng anh lại móc túi của gia đình, người sẽ là vợ anh sau này. Bảo Nhi chợt cảm phần, cô cố nén giận khi Thường ngừng xe trước mặt mình:

-Xin lỗi! Anh đang bận ghé gôm, nhưng phải bỏ ngang để đón em.

Nhi ậm ự:

-Nếu thế bắt đầu ngày mai em đi một mình.

- Không được. Tuệ đã giao em cho anh mà! Anh có bổn phận đưa đón chứ không sợ suất như hôm trước được.

Bảo Nhi mai mả:

-Em thấy mình giống tội phạm ghê.

Thưởng thở dài:

-Lại dối rồi, khổ ghê.

Thấy Thưởng rẽ phải, Nhi ngạc nhiên:

-Anh đi đâu vậy?

Thưởng nói:

-À quên! Anh phải làm việc tiếp với Tuệ và một người môi giới mua đất. Tuệ bảo đưa em tới luôn. Ở gần đây thôi.

Bảo Nhi dò dẫm:

-Nhưng nếu được quyền có ý kiến em mới đến.

Thưởng chắc chắn:

-Dĩ nhiên em được quyền. Nếu không Tuệ gọi em làm gì!

Anh cũng muốn lo cho xong để dốc hết tâm trí cho tương lai sau này.

Nhi lơ lửng:

-Chuyện gì tới sẽ tới. Anh nôn nóng đến mức buồn cười.

Ngừng trước quán Mất Biếc. Thưởng đẩy cửa cho Nhi vào. Cô bất ngờ khi thấy Tuệ ngồi với cô gái từng đi với Minh. Qua giới thiệu, Nhi biết cô ta tên Bích Ly, đang làm cho một công ty tư vấn, nhưng Ly rất chịu khó chạy thêm dịch vụ khác để tăng thu nhập.

Bảo Nhi lơ đãng ngồi nghe như một người vô tâm không để ý gì tới việc làm ăn gì của đàn ông, nhưng thật ra cô nghe không sót lời nào. Thoạt đầu, ba người bàn tán chuyện băng quơ. Từ thành công của giám đốc này, đến thất bại của công ty nọ. Nhi phải khen thầm Bích Ly là một phụ nữ sắc sảo, ăn nói gãy gọn khôn ngoan.

Anh Tuệ khó lòng vượt qua nếu Bích Ly cố tình bày ra nhiều rào chắn để hạ giá đất xuống. Đang nói chuyện thương trường, Bích Ly bỗng chăm chú nhìn Nhi, giọng như ganh tỵ:

-Em gái anh xinh thật, thảo nào cậu Hai nhà ông Hiếu không si mê.

Lúc Nhi đang chết trân trên ghế, Thưởng đã xụ mặt hỏi:

-Chị cũng biết chuyện này nữa à?

Bích Ly khẽ cười:

-Biết chứ! Tôi và Minh là đồng nghiệp mà!

Tuệ pha trò:

-Chỉ là đồng nghiệp thôi sao? Tôi thấy hai người xứng đôi lắm đó.

Bích Ly chum chim đôi môi tô nâu:

-Anh Tuệ khéo đùa!

Bảo Nhi khó chịu như người vừa uống thuốc đắng. Cô ta từng ở nhà Minh ban đêm... Giọng nói này Nhi đã nhận ra qua điện thoại. Bích Ly lên tiếng:

-Nhưng anh đừng lo, công việc là công việc, Minh không biết được công việc của tôi đâu.

Tuệ lại nói:

-Tôi hỏi thật! Cô có ghen với em gái tôi không đấy!

Ly che miệng:

-Trời ơi! Bảo Nhi là người yêu của anh Thường. Anh hỏi vậy không sợ ông em rể tương lai buồn hay sao?

Thường nheo mắt:

-Vậy chị với Minh định bao giờ?

Bích Ly xua tay:

-Ôi thôi! Mời hai ông trở lại vấn đề chính.

Bảo Nhi ù cả hai tai. Cô giận anh Tuệ và cả Thường vô cùng. Dường như cả hai cố tình lờ cô tới đây để diễn trò này. Sao anh Tuệ lúc nào cũng bị người khác giật dây thế kia? Giọng Thường phẫn chấn:

-Xem như đã thỏa thuận xong về giá cả. Chúng tôi cần gấp bên mua càng sớm càng tốt.

Nhi chột buống miệng:

-Nhưng ít ra phải có ý kiến của mẹ chứ!

Tuệ hơi gượng:

-Mẹ đã giao việc này cho anh rồi. Chắc chắn ý của anh cũng là ý của mẹ.

Thường vội xen vào:

-Bảo Nhi lo xa nên mới nhắc như thế. Đương nhiên ý của mẹ cũng là ý của mày rồi.

Bích Ly nhìn đồng hồ:

-Tôi sẽ điện thoại để hai bên mua bán gấp nhau. Giờ tôi xin phép.

Thường đứng dậy:

-Trăm sự cũng nhờ chị.

Bích Ly nhún nhường:

-Đó là việc của tôi mà.

Bảo Nhi làm thỉnh nhìn hai người đưa đẩy. Cô sẽ không để yên chuyện này đâu. Chắc Thường và anh Tuệ sẽ tức chết được khi biết cô sắp xếp ton hót nhỏ to với mẹ những điều hết sức bất lợi cho việc mua bán này

17. Chương 17

Thường giận dữ ném ống nghe xuống bàn:

-Thật là khốn nạn!

Anh nổi điên đánh vào cái ghế làm nó bật mạnh vào vách tường dội trở ra trúng chân anh đau điếng. Miệng lảm nhảm,

Thường tiếp tục chữ:

-Chắc chắn thằng chó ấy đặt tay vào chuyện này.

Thế là công sức của anh lâu nay xem như trôi sông hết rồi. Cú điện thoại của Tuệ vừa cho biết bà Thụy không bán đất. Bà đã tìm ra người bỏ vốn để giải quyết những khó khăn về tiền bạc trước mắt. Thường không hiểu trong một thời gian tương đối ngắn, làm sao bà ta lại xoay sở tài thế? Nhắc ống nghe lên, Thường gọi cho Bích Ly. Không phải đợi lâu, anh đã nghe giọng cô ta:

-Anh Thường hả!... Tôi đã nhận được điện thoại của Tuệ hồi tối.

Thường khó chịu:

-Vậy hả? Hắn mới gọi cho tôi tức thời.

Ly cười khê:

-Chắc Tuệ muốn đêm qua anh được ngủ ngon nên mới điện trễ... Tiếc thật đấy!

Thường cáu kỉnh:

-Nhất định có đứa phá đám.

-Đương nhiên rồi!

Chị có nghĩ là ai không?

Bích Ly lấp lửng:

-Cũng có một vài người.

Thường nghiêng răng:

-Ai?

-Thì cũng là người quen cả!

-Tôi cũng nghĩ là hắn mà.

Bích Ly chát chúa:

-Minh sẽ cướp mất Bảo Nhi của anh. Anh phải dạy hắn một bài học.

Thường liếm môi uất hận:

-Chị không ghen với Nhi sao?

Bích Ly thản nhiên:

-Tôi vốn không giữ được trái tim Minh từ đầu! Nếu ghen, tôi vỡ tim lâu lắm rồi. Chỉ tội nghiệp anh thôi.

Thường nóng mặt vì những lời nhẹ nhưng đau điếng hồn của Ly. Chẳng lẽ anh ê chề thú nhận không những anh mất Nhi mà còn mất luôn cả cơ sở bao bì nữa ư? Thường vò đầu:

-Tôi phải làm sao đây?

Ly vẫn đều giọng:

-Theo nguồn tin chính xác nhất, tôi được biết chính Hào mới là người tư vấn cho bà Thụy giúp bà ta huy động vốn trong thời gian kỷ lục. Nhưng đằng sau Hào chỉ có Minh mới đủ uy tín xúc tiến việc này với giới doanh nhân thành phố. Minh đã tạo được niềm tin với mẹ con bà Thụy, trong khi thì... Chà! Chẳng hiểu họ đã biết anh có tình hạ thấp giá đất để chèn lệch...

Thường rít lên:

-Chị làm ơn quên chuyện buôn bán ấy đi!

Bích Ly cười nhẹ:

-Chưa gì đã sợ vì chuyện làm ăn mờ ám đó mà mất bồ sao? Tôi sẽ khiến Bảo Nhi chỉ yêu anh, con bé không mơ tưởng tới Minh nữa.

Thưởng kêu lên:

-Nếu thế thì còn gì bằng! Tôi không quên ơn chị đâu. Nhưng nhớ chứ có hé môi chuyện gì đó.

-Ôn nghĩa gì cơ chứ. Tôi phải giữ người đàn ông tôi yêu. Một lát nữa tôi sẽ tìm Nhi ở cổng trường. Anh tới trễ hoặc không tới đón con bé cũng được.

Thưởng thở phào:

-OK!

Bích Ly nhẹ nhàng gác máy. Tìm trong ví gói thuốc thơm, cô đốt cho mình một điếu rồi nhếch môi chua chát Công việc đã khiến Ly cần cỗi với cách sống, cách nghĩ và cả cách yêu. Cô không giữ được vẻ thơ ngây, trong sáng của Bảo Nhi và chính vì thế cô đã mất Minh. Không ngờ một người lạnh lùng, đam mê công việc, coi thường phụ nữ lại chết mệt vì một con bé mới lớn. Minh đã khiến Ly đau đớn khôn nguôi, và bằng mọi giá cô sẵn sàng trả thù. Lim dim đôi mắt, phả một hơi khói vào căn phòng máy lạnh, Ly tưởng tượng đến gương mặt ngơ ngác như nai của Bảo Nhi. Đàn ông chết vì vẻ nai tơ ấy, còn những con nai lại chết vì những con hồ ly sành đời như cô. Dầu không giữ được Minh, Bích Ly vẫn thích làm cô gái Minh mê khốn đốn. Ly đã không hạnh phúc thì chẳng ai được hạnh phúc hết. Đó là tích cách của cô mà. Nhếch môi, Bích Ly dụi điếu thuốc hút dở và lúi đờ trang điểm ra. Cô cần phải thật đẹp, thật sang, thật đàn chị để trấn áp tinh thần con nai tơ đó. Tối cổng trường, Ly không phải chờ lâu đã thấy Bảo Nhi bước ra. Thấy Ly, Bảo Nhi không giấu được ngạc nhiên. Cô gật đầu chào rồi định đi luôn. Thì Bích Ly đã lên tiếng:

-Chị muốn gặp em một tí.

Bảo Nhi dè dặt:

-Có chuyện gì không ạ?

-Có chứ! Và đó là chuyện của chúng ta, không liên quan gì đến việc mua bán đất đai vừa rồi.

Bích Ly mời Bảo Nhi vào quán nước bên đường. Dầu chưa nắm được mục đích của Ly, Bảo Nhi cũng mơ hồ đoán chắc chắn cô ta gặp mình vì Minh. Bích Ly sẽ nói gì về anh? Nhi không hiểu nổi. Nhìn vẻ bồn chồn của Nhi, Bích Ly cười thầm. Cô thích chơi trò mèo vờn chuột để con bé thấm mệt trước đã. Gọi hai ly cam vắt xong mới hỏi:

-Em thích cam vắt chứ?

Đang hoang mang, Bảo Nhi buột miệng:

-Vâng!

Bích Ly chém ngang:

-Nhưng Minh lại rất ghét. Anh thích cà phê hơn. Em yêu mà không nắm được sở thích của người yêu coi chừng mất đấy.

Bảo Nhi trấn tĩnh lại và trả đũa ngay:

-Điều đó chưa chắc! Vì có nhiều người từng hiểu chân tơ kẽ tóc của người yêu, nhưng đến lúc mất vẫn mất.

Bích Ly nhấn mạnh:

-May thay kẻ ngốc ấy không phải là chị. Nào! Chúng ta trò chuyện thẳng thắn nhé.

-Nhưng đó là chuyện gì, em vẫn chưa hình dung ra.

-Chuyện về Minh. Người mà em và chị cùng yêu.

Bảo Nhi khó chịu:

-Ai bảo với chị là em yêu Minh?

Cười rất tươi, Bích Ly đáp:

-Chính Minh kể chớ ai, anh chàng rất hãnh diện vì có một cô gái rất yêu mình đến phát bệnh. Không những Minh mà cả chị cũng thích thú nghe anh ấy kể. Nói chắc em không tin, nhưng chính chị khuyên Minh nên đối xử tế nhị với em. Vì nghe lời chị, anh đã gặp em và thân thiết hơn trước kia. Nghe Minh kể, hay đúng hơn là báo cáo lại những lần hai người gặp nhau, chị rất thông cảm. Tin Minh nên chị chờ đợi nào thêm ghen.

Bảo Nhi run rẩy:

-Chị nói dối. Bích Ly thản nhiên:

-Minh nói dối chớ chị thì không. Tất cả những gì anh ta giúp đỡ em đều xuất phát từ lòng thương hại. Nếu phân tích sâu sắc hơn, thì đó là sự mâu thuẫn giữa Minh và ông Hiếu. Anh muốn làm ngược lại những gì ba mình đã làm để thỏa mãn tính tự cao, lòng háo thắng chớ không phải vì yêu em đâu.

Môi mỉm cười, Bích Ly hạ giọng:

-Minh chỉ yêu mỗi mình chị. Còn đối với tất cả các cô gái khác, anh chỉ xem như bạn. Cái từ bạn chung chung ấy khiến khối cô nuôi hy vọng vì Minh, nhưng chị vẫn thành thật khuyên em. Quên đi! Em có Thưởng thì tội gì phải lao vào con đường không lối thoát. Nếu không tin em cứ hỏi Hào thì sẽ hiểu thêm về Minh.

Uống một ngụm cam vắt, Bích Ly tung đòn chốt:

-Minh luôn tuyên bố không thích bị ràng buộc sớm. Nhưng anh sắp rút lời tuyên bố lại rồi... Chị đã có tuổi, chị không kéo lùi được thời gian để trẻ mãi, cũng như chị không thể ngăn đứa bé trong bụng chị hãy chậm lớn để chờ bố nó dừng chân.

Bảo Nhi trợn trừng nhìn Bích Ly. Cô bấu hai tay vào mép bàn khi nghe Bích Ly nói tiếp:

-Lát nữa chị sẽ báo cho Minh biết anh đã lên chức bố. Vậy là anh biết tin mình có con sau cả em đấy! Sao! Chúc mừng anh chị đi chớ?

Bảo Nhi tê tái cả lòng. Cô đứng dậy đi chạy trong tiếng cười hả hê của Bích Ly.

18. Chương 18

Bà Thụy cười tươi nâng ly nước:

-Nào! Uống mừng giông tố đã qua, và đón chào ngày mai nắng ấm nhé!

Tuệ hóm hỉnh:

-Chà! Hôm nay mẹ văn chương quá nhỉ?

Hào góp lời chen vào:

-Chính xác là cô Thụy đang phấn khởi Bà Thụy gạt đầu:

-Đúng là cô rất phấn khởi. Tất cả cũng nhờ cháu. Cháu đã cứu cô một bàn thua trông thấy. Giờ thì cô đã chuyển bại thành thắng. Vừa tìm được người hợp tác mạnh, vừa tìm được thị trường lớn. Cô không biết phải tạ ơn cháu như thế nào?

-Thật ra những gì cháu làm đều theo kế hoạch của một người. Chính anh ta mới đủ uy tín để huy động vốn cho cô.

Bà Thụy nhú mày:

-Ai thế?

Hào hạ giọng:

-Minh! Con trai lớn của ông Hiếu.

Tuệ khó chịu:

-Anh không đùa chứ? Chúng tôi không hề nhờ anh ta mà nhờ anh.

Hào xác nhận:

-Đúng vậy! Nhưng nếu Minh không hỗ trợ, tôi chẳng làm được gì. Minh chỉ muốn tốt cho mọi người.

Bà không khí bỗng trầm xuống, bà Thụy chép miệng:

-Cô hiểu Minh làm thế vì lý do gì, nhưng chắc chắn cậu ấy sẽ gặp khó khăn từ ông bố.

Hào nói:

-Minh phải chấp nhận chuyện đó vì có bao giờ hai cha con hoà thuận đâu!

Bà Thụy bồn chồn:

-Cô không hiểu Bảo Nhi và Minh như thế nào. Có lúc hai đứa giận đến Nhi ngã bệnh, có lúc Minh lại đánh nhau với Thường vì con bé...

Tuệ gạt ngang:

-Mẹ thắc mắc làm chi, giờ có vì lý do gì chẳng nữa thì đâu cũng vào đó cả rồi.

Bà Thụy nhấp một chút rượu, giọng trầm hẳn xuống:

-Bảo Nhi có quyền lựa chọn hạnh phúc của mình. Trước đây vì căm hận ông Hiếu mẹ đã cấm nó quan hệ với Minh.

-Chẳng lẽ bây giờ hẳn giúp nên mẹ lại đồng ý? Mẹ có nghĩ tới Thường không?

Bà Thụy vội nói:

-Mẹ không cho rằng Thường không thật tình yêu Bảo Nhi. Qua chuyện đất đai vừa rồi con chưa thấy lòng tham của nó sao? Nếu Hào sớm không cho chúng ta biết về việc Thường và Bích Ly thông đồng hạ giá đất để ăn chênh lệch thì đợt vừa rồi chúng ta đã lỗ nặng. Nói thật mẹ không tin để dám giao con gái mình cho nó.

Tuệ thở dài. Anh biết mình khó có thể bào chữa cho Thường. Hẳn thật sự làm anh thất vọng quá. Ngoài mặt, Tuệ vẫn vui vẻ với hẳn. Anh không thể phỉ nhổ Thường vì làm thế chắc khác nào phỉ nhổ mình tin bạn để bị lừa. Đó phải là khuyết điểm mẹ và anh cùng mất không? Suýt chút nữa anh đã mời Thường cùng quản lý cơ sở bao bì với mình rồi. Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ Tuệ càng thấy mình ấu trĩ, hời hợt, giờ đây anh không thể nong cạn nghe lời ba mình quay lưng lại với công việc của mẹ. Nếu biết quản lý tốt, anh sẽ phát triển cơ sở này thành công ty.

Giọng bà Thụy ngắt ngang suy nghĩ của Tuệ:

-Mẹ sẽ nhờ Hào tư vấn cho cơ sở nhà mình. Con thấy sao?

Tuệ ngập ngừng:

-Tốt thôi! Con sẽ bám anh ấy để học hỏi.

Hào mỉm cười:

-Tôi không phải là chuyên gia. Nhưng bạn bè tôi rất nhiều người giỏi. Tôi sẽ giới thiệu họ với anh.

Tuệ mỉm cười:

-Tôi không bỏ lỡ cơ hội làm giàu chân chính đâu.

Bà Thụy bỗng nói:

-Cô rất muốn gặp Minh, cháu có thể hẹn cậu ấy giúp cô không?

Hào ngần ngại:

-Cháu sẽ cố gắng.

Tuệ buột miệng:

-Chuyện đơn giản thế mà cũng cố gắng sao?

Hào nhún vai:

-Kinh nghiệm cho thấy chuyện tưởng là đơn giản nhất lại chính là chuyện tế nhị, khó khăn nhất. Minh cố tình giấu mặt cũng vì chuyện này. Anh ta có thể trách tôi nhiều chuyện đấy.

Tuệ cười nhạt, tay... thợ săn này biết treo giá gó. Chỉ cần tinh ý một chút cũng thấy Minh gạt nhẹ cùi chỏ Thường đã rút dài. Nhưng không thể trách anh ta vì chính sự tham lam gian xảo của Thường đã tạo cơ hội cho Minh lập công lớn với gia đình Tuệ. Anh không hiểu mẹ sẽ nói gì khi gặp Minh nhưng chắc chắn bà sẽ rất trân trọng những việc anh ta đã làm.

Hào đứng dậy kiếu từ. Bà Thụy bảo Tuệ chở mình về xưởng. Anh theo mẹ vào trong. Đi một vòng, nhắc các ông nhân đứng máy, chịu đựng mùi sợi ni lông, chịu đựng sự ngột ngạt, tiếng ồn ào của dàn kéo sợi, Tuệ chợt bồi hồi: Bao nhiêu năm rồi, anh đã quá thờ ơ với cơ ngơi này để đi làm công ty nọ, công ty kia theo ý ba mình. Giờ đây Tuệ đã nhận ra chỗ của mình là ở đây. Cho dù anh chưa có chút kinh nghiệm điều hành phân xưởng, nhưng Tuệ tin chắc anh sẽ vững vàng bước đến thành công. Bà Thụy vỗ vai Tuệ:

-Mẹ sẽ giao cơ ngơi này cho con. Còn phần Bảo Nhi, mẹ không muốn con gái mình cực khổ. Bởi vậy bằng mọi giá mẹ sẽ tạo hạnh phúc cho nó.

Tuệ ngáp ngừng:

-Dường như Nhi chưa đủ chín chắn trong tình yêu. Tình cảm của nó lúc nghiêng về Thường, lúc ngã về Minh. Tới bây giờ con thật sự không hiểu nó yêu ai. Đùa với tình yêu là trò đùa nguy hiểm, Bảo Nhi phải biết điều đó chứ?

Bà Thụy thở dài:

-Chúng ta đã ép đặt Nhi. Mẹ dám chắn nó yêu Minh, nó chẳng thích gì Thường. Giờ cứ để nó tự lựa chọn tình yêu của mình. Sau sự kiện này ba con cũng thôi đánh giá cao về Thường. Ông không bắt buộc Bảo Nhi nữa đâu.

Im lặng một chút, bà Thụy nói tiếp:

-Mẹ mừng vì ông ta đã quan tâm đến việc làm ăn của chúng ta.

Tuệ để bà Thụy ở lại xưởng. Anh rong xe trên đường phố và tấp vào nhà Thường. Dầu sao đi nữa, anh và Thường cũng là bạn rất thân. Giận cỡ nào cũng nên rộng lượng. Thấy Tuệ, Thường có vẻ ngạc nhiên:

-Có chuyện nữa à?

Ngồi xuống salon Tuệ nói:

-Tao ghé chơi! Không có mục đích sao ở nhà vậy?

Thường chán nản:

-Giờ tan học tao ghé rước Bảo Nhi, con bé nhất định bảo Ngự Bình đưa về làm tao quê hết sức. Tới nhà mày, ngồi đồng cả tiếng, cô nàng cứ trốn trong phòng. Yêu một người hay giận đúng là khổ.

Tuệ bình thản:

-Mẫu chốt của những lần giận hờn là ở đâu. Nếu tụi bây tìm ra được, thì đâu cần giận dỗi.

Thường cau mày:

-Mẫu chốt cái quái gì? Tao chả hiểu?

- Nếu thật sự yêu, mày phải hiểu chứ?

Thưởng cười nhạt:

-Mày cho rằng tao vờ yêu à?

Tuệ khoát tay:

-Không! Tao chỉ ngại cả hai đều chưa yêu như đã tưởng.

Thưởng ngả đầu ra thành ghế, mắt nhìn lên trần nhà:

-Tao biết Nhi không yêu tao, trái tim và đầu óc con bé hướng hết về Minh. Khổ nỗi thằng khốn ấy lại là một thằng điên. Nó sắp cưới Bích Ly rồi!

Tuệ nhồm lên:

-Có chuyện đó nữa à?

Thưởng nhếch môi:

-Chính vì thế nên Nhi mới nhốt mình trong phòng, giận luôn cả tao.

Tuệ hỏi:

-Mày nghe tin này ở đâu?

- Từ Bích Ly!

-Thật vô lý!

Thưởng cười khẩy:

-Sao lại vô lý! Chẳng lẽ Minh cưới Bảo Nhi mới có lý?

Tuệ im lặng. Anh không thể cho Thưởng biết người đứng sau lưng Hào chính là Minh. Minh đã làm Bích Ly và Thưởng hụt hẫng đến đâu rồi. Không có lý nào anh chồng lại làm thế với vợ sắp cưới. Chắc chắn phía sau chuyện này phải có bí ẩn gì đây. Tuệ nhíu mày nhớ lại. Hôm đó chính Bích Ly ganh tức khi buột miệng nói “Em gái anh xinh thật! Thảo nào cậu Hai nhà ông Hiếu không si mê”. Một phụ nữ khôn ngoan như Bích Ly mà nói thế thì chẳng khác nào bôi nhọ chồng sắp cưới của mình. Không phải nhà tâm lý học Tuệ cũng nhận ra Bích Ly ghen với Bảo Nhi. Khi đã ghen rồi, chuyện gì người ta không dám làm. Nhưng cũng chẳng nên phân tích làm chi với Thưởng vấn đề này. Tuệ nhìn Thưởng:

-Đi uống vài ly nhé?

Thưởng ngần ngừ:

-Mày thừa biết tao không thích rượu.

Tuệ mỉm cười:

-Nhưng đôi khi phải vì người khác chứ?

Thưởng nói:

-Thú thật tao không có tâm trí mỗi khi nghĩ đến Bảo Nhi. Cô bé không yêu tao đâu tao đã cố hết sức mình.

Tuệ lắc đầu:

-Trong tình yêu cố sức không có đồng nghĩa với chiến thắng. Lần này tao hết giúp mày được rồi. Bảo Nhi đã biết chuyện mua bán đất. Dầu chuyện ấy chưa xảy ra, nhưng một người lý tưởng như nó làm sao chấp nhận yêu một kẻ... lừa đảo như thế. Tốt nhất mày nên rút lui.

Thưởng trợn trừng mắt sau tròng kính:

-Đây không phải là lời khuyên hay.

- Khổ nỗi rất hợp với mày! Cứ từ từ suy nghĩ.

Thường ngồi rũ ra trên ghế. Anh biết mình đã thua cuộc, nhưng anh đâu thể trách Tuệ hay Bảo Nhi Cuộc đời vẫn trôi. Rồi anh sẽ làm lại tất cả. Anh sẽ yêu chân thật hơn, sống chân chính hơn và viết ra những vần thơ đúng là của mình hơn.

19. Chương 19

Nhi rót cho mình ly nước, Tuệ nhún vai:

-Đó là những gì anh muốn phân tích cho em hiểu. Theo anh, Minh chẳng đời nào ngốc nghếch để cho Bích Ly trối chân vì một đứa con tưởng tượng như cô nàng đã bịa ra.

Giọng Bảo Nhi ảm ức:

-Nhưng chắc chắn quan hệ của họ phải hết sức đậm đà. Và em không thể chấp nhận chuyện đó.

Tuệ thần nhiên:

-Vậy cứ tiếp tục làm khổ mình. Thú thật, anh cũng chẳng ưa gì cái thằng “săn đầu người” ấy. Nhưng vốn thẳng tính nghĩ sao anh nói vậy. Em cố chấp mặc em, nhưng tối ngày mặt ủ mày ê khó coi quá.

Bảo Nhi ngang ngạnh:

-Ai biểu anh nhìn em làm chi?

Tuệ hất hàm:

-Ồ không đâu mà nhìn mày. Nhưng có một tin mới nhận tao muốn báo với mày là... là. Mà thôi! Chắc gì mày muốn nghe, vì tin này liên quan tới Minh.

Nhi liếm môi:

-Ăn nửa bữa, nói nửa lời là điều anh tối kỵ mà!

-Anh nói nửa chừng chứ không phải nói nửa lời.

Nhìn gương mặt hậm hực của Nhi, Tuệ ư ử ngâm nga:

Người khôn ăn nói nửa chừng

Để cho người dại nửa mừng nửa lo

Hà ! Em đang lo vì không biết tin gì đây phải không?

Bảo Nhi chống tay dưới cằm:

-Dạo này anh nhiều thay đổi thật. Phải yêu cầu ba mẹ cưới vợ cho anh mới được.

Tuệ nhún vai:

-Trai lấy vợ, chuyện nhỏ! Gái lấy chồng thế mà gay! Này! Sáng mai thằng Minh bay sang Canada hai năm để tập huấn nghiệp vụ. Em tính sao thì tính, coi chừng lỡ cả một đời người vì ba cái chấp nhất trẻ con của em đấy.

Bảo Nhi sững sốt:

-Anh nói sao, Minh đi học hai năm à?

- Nghe rồi còn hỏi lại. Hai năm dài lắm đó. Chẳng ai đủ sức chơi một trò chơi lâu những sáu bảy trăm ngày lê thê, đặng đặng đâu.

Nhi thừ người ra ghế:

-Sao anh biết vậy?

Tuệ ngênh ngênh mặt:

-Hắn ta điện thoại chào tao trước khi đi! Hề! Cái sự chào ấy có tác dụng như một tin mà nếu tao im lặng thì đâm ra quá hẹp hòi.

Bảo Nhi rôi cả lên:

-Giờ... sao?

Tuệ nhún vai:

-Ai... biết! Anh đã bảo không thích thằng đó, nhưng cũng chẳng cấm đoán em như trước đây. Lớn rồi phải thôi bộp chộp đi chứ. Chẳng lẽ em không biết mình yêu ai à?

Thấy Tuệ dắt xe đi ra, Nhi cuống lên:

-Anh đi đâu vậy?

- Vào xưởng cho mẹ về nghỉ chứ đi đâu!

Nhi nhăn nhó:

-Nhưng em... em phải làm gì đây?

Tuệ lắc đầu:

-Anh không biết, thật đó!

Bảo Nhi ngồi phịch xuống salon. Rồi chạy đến điện thoại cho Minh. Cô được nghe trả lời máy đang nằm ngoài vùng phủ sóng. Anh đi đâu vậy kìa? Bảo Nhi ân hận vô cùng khi lâu nay cô cắt đứt mọi thông tin liên lạc với Minh. Mà dường như anh cũng chẳng hề gọi điện hoặc tìm Nhi ở cổng trường. Chính vì sự im lặng ngột ngạt đó mà Nhi đã rất tin lại càng tin hơn những lời Bích Ly nói. Có một lần, cô đánh bạo điện hỏi thăm Hào: “Phải Minh sắp lấy vợ không?” thì Nhi nhận được câu trả lời: “Chắc là vậy vì sau khi thành công ở một công việc nào đó, người ta thích lên chức chồng, chức cha”. Vậy mà bây giờ Tuệ lại phân tích, suy luận rồi khẳng định “Không có”. Qua phân tích Nhi thấy “Có lý”, chồng sắp cưới đầu thế nào phá công việc làm ăn của vợ. Nhưng chuyện đời mà! Cái gì không có thể xảy ra. Tuy nhiên sáng mai Minh sẽ bay sang Canada. Điều đó khẳng định cưới Bích Ly là không thể. Vậy mà!...

Nhi đúng là u mê. Nhắc ống nghe lên, Nhi lại gọi, nhưng điện thoại của Minh vẫn... ngoài tầm phủ sóng. Nhi thất vọng ôm đầu. Nếu không gặp Minh đêm nay, biết đâu chừng mãi mãi anh sẽ ngoài tầm tay của mình? Không chịu nổi sự dày vò, bức rứt, Bảo Nhi quyết định tới nhà Minh, đầu thừa biết lúc này anh không có ở nhà. Đứng dựa vào tường, cô chờ đợi và tự kiểm tra lại những việc đã làm trong thời gian vừa qua. Việc khó khăn đòi hỏi nhiều can đảm nhất là gặp Thường để chia tay, cô cũng đã làm xong.

Hôm đó trời mưa. Ngồi trong quán cà phê, nghe những bài nhạc thật buồn, Nhi không biết mở lời thế nào trong khi Thường hết sức tình tứ với cô. Sau khi nghe Thường đọc thơ ca ngợi mối tình đơn phương của một tác giả trẻ nào đó. Nhi đã dựa vào nội dung bài thơ để bắt qua chuyện của mình Thường im lặng nghe, anh trầm lắng hơn khi cô dứt lời. Khi đưa Nhi về đến nhà Thường đã nắm tay cô thật lâu:

-Hãy tin rằng lúc nào anh cũng nghĩ tới em.

Kể lại cho Tuệ nghe thái độ của Thường, Nhi vẫn cứ thắc mắc sao anh ta dễ bỏ cuộc như thế, trong khi trước kia, Thường luôn tuyên bố sẽ theo đuổi cô tới cùng. Tuệ cười ha há và giải thích rằng Thường đã bị rớt mặt nạ rồi, bộ mặt thật của hắn có đầy đến cỡ nào cũng không giúp hắn tiếp tục đeo theo Nhi nữa. Nhi biết anh Tuệ cười là cười gượng thế thôi. Chứ anh ấy rất buồn vì bạn thân lừa đảo. Nhi cũng... tội nghiệp ba mình. Dầu ông không nói ra, nhưng trong nhà ai cũng biết tình bạn giữa ba và bác Hướng đã có những vết tì.

Tiếng xe phân khối lớn dừng lại làm Nhi giật mình. Tim cô càng đập mạnh hơn khi Minh bước xuống chạy ào đến bên cô. Giọng anh tràn đầy vui sướng:

-Anh biết sẽ có giây phút này... Nhưng không ngờ là tới nay, trước hiên nhà anh.

Bảo Nhi chớp mắt vì những lời nồng nàn của Minh. Nhưng cô vẫn cong môi lên:

-Anh biết trước em sẽ tìm anh à! Đúng là tự cao, phách lối!

Vừa nói, Nhi vừa quay đi. Minh vội giữ cô lại:

-Đừng như vậy mà Nhi. Anh rất nhớ em...

-Nhớ... nhưng anh không hề tìm em...

Minh im lặng. Anh mở cửa và dịu dàng:

-Vào nhà đi em.

Bảo Nhi ngần ngại:

-Nghe anh Tuệ nói ngày mai anh đi Canada những hai năm. Em đến để chào anh... Chúc anh lên đường may mắn.

Nhìn xuống chân mình, Nhi nghe giọng như nghẹn lại:

-Giờ em phải về.

Minh hốt hoảng:

-Anh không cho em về! Anh muốn nói với em rất nhiều điều.

Nắm hai tay Nhi, đặt cô ngồi xuống đối diện với mình, Minh hỏi:

-Em có hiểu vì đâu anh không hề tìm em không?

Bảo Nhi mím môi lặng thinh. Minh tự trả lời:

-Anh không muốn gia đình em và cả em xem anh là một gã cơ hội, đã dùng nhiều thủ đoạn để có trái tim em. Sau khi anh nhúng tay vào việc, cơ sở của mẹ em đã ổn định, anh rất vui khi nghĩ rằng mình đã chuộc được phần nào lỗi lầm của ba. Anh muốn bay ngay đến bên em nhưng lòng tự trọng đã giữ chân anh lại.

Thở dài ray rứt Minh nói tiếp:

- Anh đã sai khi đặt mình quá cao, hay quá tự ti khi bị ám ảnh bởi những lời Thường tuyên bố : “Bảo Nhi là vợ sắp cưới của tao”. Anh thật tình không biết! Trong công việc, anh rất lẹ lỏi, nhưng trong tình yêu anh cứ như một thằng ngốc học cấp ba ngu ngơ, khù khờ.

Mặt nóng bừng, Bảo Nhi lí nhí:

-Sao lại nói chuyện yêu đương khi anh chỉ có bạn và sự nghiệp thôi?

Minh mỉm cười:

-Em thật tình muốn biết phải không?

Bảo Nhi nhún vai:

-Em vốn tò mò cơ mà!

Minh trầm giọng:

-Đúng là anh đã từng đặt sự nghiệp lên trên mọi thứ và xem tình yêu là vật cản của thành công. Nhưng khi gặp em thì quan niệm đó đã dần dà bị phá vỡ. Vốn là một gã cứng đầu, anh không sao chấp nhận chuyện đó. Anh luôn tự nhủ mình đang buồn nên thích gặp cô bé ấy để đùa vui ngoài ra là... chấm hết. Khi biết em là con của cô Thụy, là đối tượng ba anh nhắm cho Mẫn, anh hết sức bối rối. Anh không đủ bản lĩnh để thừa nhận mình đã yêu, cũng như không thể cho em biết anh là con ông Hiếu.

Bảo Nhi tiếp lời anh:

-Vì không đồng ý với việc bác Hiếu làm, cũng như không thể nói thật việc ấy với em, nên anh đã vịn vào trò đùa của Ngự Bình để... nghỉ chơi với em chứ gì? - Bảo Nhi ầm ục -Bỏ mặc em dưới mưa, bỏ mặc em bệnh suýt chết. Anh ác lắm, anh biết không. Em từng thề sẽ không tha thứ cho anh.

Minh ử tay Nhi trong tay mình:

-Nhưng vì yêu anh, em đã bỏ lời thề ấy, đúng không?

Bảo Nhi kêu lên:

-Ai bảo là em yêu anh?

Minh tủm tỉm:

- Nếu không yêu, chẳng ai phải thề...

Mặt bất ngờ nghiêm lại, Minh nói:

-Nhưng anh thật đáng trách khi biết em bệnh mà không hề thăm hỏi. Thú thật suốt khoảng thời gian đó anh như người mất hồn, suốt ngày chỉ biết lao vào công việc để tìm quên. Gặp em âu yếm nép bên Thường, anh không thể nào chịu đựng nổi. Lần đầu tiên trong đời anh nếm mùi cay đắng vì tình.

Nhi xụ mặt:

-Bộ anh nghĩ ở cạnh Thường, em vui lắm sao?

Minh dịu dàng:

-Anh không nghĩ thế, vì khi bên cạnh những cô gái khác, trái tim anh đã cô đơn, càng cô đơn hơn bao giờ hết, cho nên anh hiểu em.

Im lặng một lúc, Minh ngập ngừng:

-Anh thật bất ngờ khi nghe Tuệ nói Bích Ly đến gặp em và tuyên bố vì đã có con sẽ đám cưới với anh.

Bảo Nhi nhấn mạnh:

-Anh phải có gì nên người ta mới dám nói chứ?

Minh cười:

-Nếu anh... có gì, chắc chắn em đã không tới đây.

Bảo Nhi chớp mắt:

-Em tới tiễn anh đi Canada chứ bộ.

- Nghĩa là nếu anh không đi, em nhất định không tới?

Bảo Nhi gật đầu:

-Đúng vậy! Em ngốc lắm phải không? Thường thì người ta tới chào người ở lại, đằng này em đã làm khác. Nếu em không đến thì những lời vừa nói chừng nào anh mới nói?

Minh trầm giọng:

-Anh sẽ nói khi đã giải quyết xong những chuyện rắc rối mà người khác mang đến cho anh. Từ chiều tới giờ, anh ngồi với Bích Ly để nghe cô ấy giải thích. Ly nhận đã bày đặt chuyện để tác động tới em. Xem ra, độc chiêu của Bích Ly có tác dụng mạnh. Suýt nữa anh mất em mà không biết vì sao.

Bảo Nhi ầm ức:

-Ngày mai anh đi rồi, nhưng hình như anh chẳng nghĩ gì tới em?

Nâng cằm Nhi lên, Minh khẽ hỏi:

-Ai bảo với em thế?

Bảo Nhi phụng phịu:

-Tự em nhận thấy. Nếu em không đến, anh đã lẳng lẳng mà đi. Anh đúng là một người máu lạnh.

Minh lại cười, vừa cười anh vừa kéo Nhi sát vào người và cúi xuống. Bảo Nhi hốt hoảng ngược nhìn lên, và như vô tình, môi anh chạm nhẹ vào môi cô. Lúc Nhi còn run rẩy khép mi, Minh lại hôn lên mặt cô, những nụ hôn âu yếm, dịu dàng, vừa hôn anh vừa khe khẽ gọi tên cô. Bảo Nhi bàng hoàng và hoàn toàn bị khuất

phục bởi nụ hôn dài mê đắm. Minh nhẹ nhàng đặt lên môi cô với tất cả yêu thương khao khát Nàng gương mặt còn ngấn ngơ của Nhi trong tay, Minh thì thào:

-Dầu máu lạnh đi chẳng nữa, anh cũng biết yêu, và yêu bằng tất cả trái tim. Anh yêu em và rất hạnh phúc khi ôm em trong tay, hôn em như thế này... cô ngốc ạ! Nếu đêm nay em không đến, anh sẽ nói yêu em vào đêm mai, vì thật ra anh không hề đi đâu hết. Tuệ bày ra chuyện để trêu em đấy.

Siết Nhi thật chặt, Minh nói:

-Dầu sao cũng cảm ơn Tuệ, ông ta khó chịu thật, nhưng khá tế nhị. Nhờ Tuệ, anh được hôn em sớm hơn dự định.

Bảo Nhi tròn xoe mắt:

-Nói yêu... người ta mà cũng lên kế hoạch nữa à!

Minh tủm tỉm:

-Với anh tất cả đều có kế hoạch. Nhưng kế hoạch được yêu thảo ra bởi trái tim. Trái tim của người máu lạnh thường bị đánh giá khô cứng, chai sạn. Riêng anh thì đã thực hiện kế hoạch yêu rồi sẽ không bao giờ thay đổi.

Hôn nhẹ lên mi Bảo Nhi, Minh hỏi:

-Có ân hận khi yêu một người như anh không?

Nép đầu vào sát ngực Minh. Bảo Nhi lắng nghe nhịp đập tim anh. Không trả lời câu Minh hỏi. Nhi khẽ khẽ nói:

-Trái tim anh có cùng nhịp đập với trái tim em, bởi vậy dầu nó khô cứng, chai sạn cỡ nào em cũng yêu thương nó đến hết cuộc đời mình...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-go-hoa-tram>